

КЛАЙВ КЪСЛЪР

ВИКСЪН 03

Част 5 от „Приключенията на Дърк Пит“

Превод от английски: Мария Неделева, 1994

chitanka.info

*На випуск '49 от гимназията в Алхамбра, който най-
накрая се събра на среща.*

ЗАБВЕНИЕ

Бъкли Файлд, Колорадо, януари, 1954 година

Стратокрайцерът „Боинг С-97“ приличаше на крипта. Може би изглеждаше така поради студената зимна нощ, а може би поради вихрещия се сняг, който се трупаше на ледени ивици върху крилете и фюзелажа. Мигащите светлини на челното стъкло на пилотската кабина и преливащите сенки на звеното по поддръжката само подсилваха смразяващата гледка.

Майор Реймънд Вайльндър от Военновъздушните сили на САЩ не се интересуваше от това, което ставаше. Той мълчаливо проследи с поглед как цистерната за гориво потегли и постепенно изчезна в бушуващия мрак. След като задната товарна рампа на обемистата опашна част на самолета, наподобяваща корем на кит, бе вдигната, вратите на товарния отсек бавно се затвориха, заличавайки правоъгълника от светлина, който се бе очертал върху свръхмощния високоповдигач. Той леко отмести поглед към двета реда бели светлини, обточващи дългата 3 355 метра пista на въздушната база на Военноморските сили „Бъкли“, която се простираше сред равнините на Колорадо. Призрачната им луминесцентност се врязваше в нощта и постепенно се загубваше зад завесата на сипеция сняг.

Вайльндър отново отмести поглед и огледа умореното лице, отразено в стъклото на прозореца, фуражката му бе килната небрежно назад и разкриваше гъста кестенява коса. С приведените си напред рамене той приличаше на бегач на сто метра, заел положение за старт преди изстрела на сигналния пистолет. Прозрачното му отражение, което се смесваше през стъклото със самолета в далечината, го накара неволно да потръпне. Той затвори очи, избута гледката в най-отдалечените кътчета на съзнанието си и се обърна с лице към командната зала.

Адмирал Уолтър Бас, който беше приседнал на ръба на бюрото, нави грижливо една метеорологична карта, после попи с носна кърпа капчиците пот по челото си и кимна към Вайльндър.

— Атмосферният фронт тръгва от източния склон на Скалистите планини. Ще трябва да излезеш от облаците някъде над Континентал Дивайд.

— Стига да успея да отлепя тази дебелогъзеста птица от земята.

— Ще я отлепите.

— Да се вдигне тежък самолет, зареден догоре с гориво и с товар над трийсет хиляди килограма, по време на виелица, духаша насрещно със скорост трийсет възела, от височина над морското равнище хиляда и петстотин метра, съвсем не е лесна работа.

— Всеки фактор бе внимателно обмислен — каза студено Бас. — Колесниците трябва да се отделят от земята на не повече от деветстотин метра преди края на пистата.

Вайльндър се отпусна на едно от креслата като спукан балон.

— Струва ли си да рискувам вратовете на екипажа си, адмирале? Какво толкова жизненоважно за американския флот наложи да бъде измъкнат един самолет на Военновъздушните сили посред нощ, за да превози някакви си отпадъци до остров в Тихия океан?

За миг лицето на Бас пламна, после се смекчи. Когато заговори, гласът му прозвучава кротко, дори извинително.

— Болезнено просто е, майоре. Тези отпадъци, както се изразихте, представляват товар от първостепенно значение, предназначен за строго секретна изпитателна програма. Тъй като вашият стратокрайцер беше единственото тежкотоварно транспортно средство в радиус от хиляда и шестстотин километра, който може да изпълни тази задача, Военновъздушните сили дадоха съгласието си да го наемат временно за Военноморските сили. Те включиха в сделката вас и екипажа ви и това е всичко.

Вайльндър изгледа проницателно Бас.

— Не искам да прозвучи непокорно, адмирале, но не мисля, че това е всичко, повече от сигурен съм.

Бас заобиколи бюрото и седна в другото кресло.

— Трябва да приемете този полет като рутинен, нищо повече.

— Ще ви бъда признателен, сър, ако ме осветлите какво има в касетите в товарната кабина на самолета ми?

Бас избегна погледа му.

— Съжалявам, но това е строго секретен материал.

Вайльндър можеше да разбере кога нещо се крие от него. Той се надигна уморено на крака, взе пластмасовата папка, съдържаща летателния план и навигационните карти, и се запъти към вратата. После спря и се обърна.

— В случай че се наложи да кацнем принудително...

— Не бива! — прекъсна го Бас със сериозно изражение. — Ако стане авария по време на полета, направете така, че да кацнете в ненаселен район.

— Това е прекалено голямо изискване.

— Не ви отправям официална молба, а ви наредждам! Вие и екипажът ви не трябва да напускате самолета от тази писта до местоназначението, колкото и бедствени обстоятелства да възникнат.

Лицето на Вайльндър помръкна.

— Тогава, предполагам, че това е всичко.

— Има още едно нещо.

— Какво е то?

— Желая ви успех! — отвърна Бас и разтегна устни в лека усмивка.

На Вайльндър не му хареса тази усмивка, никак не му хареса. Той отвори вратата и без да каже дума повече, излезе в студа.

В командната кабина вторият пилот лейтенант Сам Голд, изхлузил се толкова ниско на седалката си, че темето му стоеше на цели трийсет сантиметра под ръба на облегалката за главата, се бе съсредоточил в диаграмата на полета, а зад него от лявата му страна капитан Джордж Хофман, щурманът, въртеше в ръцете си пластмасов транспортир. Никой от двамата дори не удостои с поглед Вайльндър, който се появи на вратата от товарния отсек.

— Курсът ни набелязан ли е? — попита той Хофман.

— Цялата мръсна работа е изчислена предварително от военноморските експерти. Не мога обаче да кажа, че съм съгласен с техния избор на маршрут. Определили са ни да летим над най-бездълната местност на Запада.

По лицето на Вайльндър се изписа израз на беспокойство, който не остана незабелязан от Хофман. Майорът погледна през рамо към огромните метални касети, завързани в товарната секция, и се опита да си представи съдържанието им.

Съзерцанието му беше прекъснато от старшина Джо Бърнс, бордния механик, който подаде каменното си като на Бъстър Кийтън лице през вратата на кабината.

— Всички сме в пълна готовност за бурната синева там горе, майоре.

Вайльндър кимна, без да отмества поглед от страховитите на вид касети.

— Добре, тогава да извеждаме на пътя тази камера на ужасите.

Първият двигател се завъртя и забороти, последван от останалите три. После спомагателната силова установка бе изключена, клиновете, запиращи гумите на колесниците, бяха мащнати и управляваната от Вайльндър претоварена машина зарулира бавно по плаца към началото на главната писта. Охраната и звеното по поддръжката се обърнаха и побягнаха към топлината на близкия хангар, подгонени от силните изходящи газове на самолета.

Адмирал Бас наблюдаваше от командната кула на „Бъкли“ как стратокрайцерът пълзи като временна бублечка по разчистената от снега писта. Стиснал в ръка телефонната слушалка, той заговори тихо в мембраната.

— Можете да уведомите президента, че „Виксън-03“ се готви за излитане.

— Кога според вашите изчисления ще трябва да пристигне? — попита строгият глас на министъра на от branата Чарлс Уилсън.

— Със спиране за дозареждане на Хикъм Файлд, Хаваите, „Виксън-03“ трябва да кацне в изпитателния район около два часа следобед, Вашингтонско време.

— Предвижданията на Айк са за осем часа утре сутринта. Той настоява за подробни сведения за предстоящите опити и за текущ рапорт по време на полета на „Виксън-03“.

— Веднага отлитам за Вашингтон.

— Не е нужно, адмирале, да ви описвам какво би се случило, ако този самолет се разбие във или близо до някой голям град.

Бас запази дълго и потискащо мълчание, преди да отвърне:

— Да, господин министър, това наистина ще е кошмар, какъвто никой от нас не би могъл да преживее.

— Отчитам занижени данни на уредите ниско долу — съобщи сержант Бърнс, вторачил напрегнат поглед в командното табло.

— Това налага ли да прекъснем полета? — попита с надежда в гласа Голд.

— За съжаление не, лейтенант, тъй като двигателите с вътрешно горене не функционират в разредения планински въздух на Денвър така, както във въздуха над море. Като се вземе предвид на каква височина над морското равнище се намираме, тези показания на измервателните уреди са напълно нормални.

Вайльндър погледна към асфалтовата лента пред самолета. Снеговалежът беше понамалял и той видя, че наближават маркера, обозначаващ половината дължина на полосата. Сърцето му заби по-силно, изравнявайки ритъма си с бързото движение на чистачките на челното стъкло. Господи, възклика той мислено, тя не е по-дълга от игрище за тенис. Като в транс той се пресегна и взе микрофона си.

— Командна кула „Бъкли“, тук „Виксън-03“. Готови сме за излитане. Край.

— Полосата е изцяло ваша, „Виксън-03“ — каза познатият глас на адмирал Бас в наушните слушалки. — Запазете и за мен едно едрогърдесто местно момиче.

Вайльндър само обяви край на връзката, освободи спирачките и избута четирите ръчки на дроселите докрай.

Машината С-97 вряза топчестия си нос в навяващия сняг и когато запердаши по дългата асфалтова лента, Голд започна да съобщава с монотонен глас увеличаващата се земна скорост.

— Петдесет възела.

След миг покрай тях прелетя светещият знак с голяма цифра 3.

— Остават ни още три хиляди метра — обяви Голд. — Земна скорост седемдесет.

Върховете на крилата засенчваха белите светлини от двете страни на пистата. Стратокрайцерът се втурна напред, мощните двигатели „Прат & Уитни“ се напрягаха върху рамите си, четириилопатните им витла разсичаха разредения въздух. Ръцете на Вайльндър бяха като зациментирани върху щурвала, кокалчетата на

пръстите му побеляха, устните му шепнешком редуваха молитви и ругатни.

— Сто възела... Остават две хиляди метра.

Погледът на Бърнс не се отделяше от таблото с контролно-измервателните уреди, следеше всяко помръдане на стрелките им, дебнейки да улови първите признания на неизправност. Хофман нямаше какво друго да прави, освен да седи безпомощен и да наблюдава как пистата се изнисва с неимоверна, както му се струваше, бързина.

— Сто двайсет и пет възела.

Вайлъндър се преборваше с бутоните, тъй като свирепият насрещен вятър атакуваше подвижните плоскости за управление. Струйка пот се търкула незабелязано по лявата му буза и капна в ската му. Навъсил лице, той чакаше и най-малкия знак, че машината започва да олеква, но тя все още се движеше така, сякаш някаква гигантска ръка натискаше отгоре кабината.

— Сто трийсет и пет възела. Казахме сбогом на знака за хиляда и петстотин метра.

— Повдигни се, бебче — примоли се Хофман, като чу изречението от Голд данни.

— Сто четирийсет и пет възела. Остават деветстотин метра. — Голд се обърна към Вайлъндър. — Току-що минахме пределната граница за излитане.

— Дотук с предупреждението за безопасност на адмирал Бас — смотолеви Вайлъндър.

— Остават шестстотин метра, земна скорост сто петдесет и пет.

Вайлъндър вече виждаше червените светлини в края на пистата. Изпита чувството, че насочва самолета към скала. Голд продължаваше да му хвърля тревожни погледи, очаквайки го да раздвижи лакти, което означаваше, че майорът трябва вече да е настроил самолета за издигане. Но Вайлъндър седеше неподвижен като чувал портландски цимент.

— О, боже... ето го и маркера за триста метра... мина и отмина.

Вайлъндър леко издърпа щурвала към себе си. В продължение на три секунди, които им се сториха цяла вечност, нищо не се случи. Но след това стратокрайцерът мъчително бавно се отлепи от земята и се заклатушка нагоре във въздуха само петдесет метра преди да свърши асфалтът.

— Приберете колесниците! — прозвуча дрезгаво гласът му.

Изминаха няколко напрегнати мига, докато колесниците се прибраха с тъп звук в отсечите си и Вайльндър почувства леко увеличение на въздушната скорост.

— Колесниците прибрани и затворени — съобщи Голд.

На сто и двайсет метра бяха вдигнати задкрилките и мъжете в кабината изпуснаха дълбока колективна въздишка на облекчение, когато Вайльндър направи лек завой в посока северозапад. Светлините на Денвър блещукаха под лявото крило, но бързо се изгубиха под облаците. Вайльндър не се отпусна напълно, докато въздушната скорост не стигна до двеста възела и висотомерът не показва хиляда метра разстояние между самолета и земята.

— Нагоре, нагоре и все нагоре — въздъхна Хофман. — Не се притеснявам да си призная, че през ума ми минаха някои съмнения.

— И с мен беше същото — вметна захилен Бърнс.

Щом проби облаците и постави стратокрайцера в хоризонтално положение на височина пет хиляди метра в западна посока над Скалистите планини, Вайльндър направи знак с ръка на Голд.

— Поеми управлението. Аз ще ида да проверя задната кабина.

Голд го изгледа. Обикновено майорът не ставаше от мястото си толкова скоро след излитане.

— Управлението поето — потвърди Голд и постави ръка върху щурвала за хоризонталните кормила.

Вайльндър откопча предпазния си колан и отиде в товарната секция, като внимателно затвори вратата на кабината след себе си.

Преброи трийсет и шест лъскави касети от неръждаема стомана, завързани здраво за халките на дървените скари на пода.

Той започна внимателно да проверява повърхността на всяка касета. Търсеше обичайните шаблонни военни обозначения за теглото, датата на производство, парата на инспектора и указанията за употреба. Такива нямаше.

След петнайсетина минути напразно търсене се отказа и тъкмо се накани да се връща в пилотската кабина, забеляза малка алуминиева пластина, паднала между едната дървена скара. Гърбът й беше лепкав и Вайльндър почувства гъдел на самодоволство, когато я съпостави със също така лепкавото петно върху една от стоманените касети. Вдигна пластиината до слабата светлина на отсека и се вгледа в

обратната ѝ страна. Дребният гравиран надпис потвърди най-голямото му опасение.

Той остана известно време на място, вторачен в малката пластина. Внезапно накланяне на самолета го извади от вгълбеността му. Той се втурна към пилотската кабина и рязко отвори вратата.

Помещението беше пълно с дим.

— Надявайте кислородните маски! — извика Вайльндър, който виждаше само силуетите на Хофман и Бърнс. Голд бе напълно обгърнат от синкавата мъгла. Майорът си проправи път до седалката и затърси кислородната си маска, едва издържайки на острата миризма от късото съединение.

— Кула „Бъкли“, тук „Виксън-03“ — изкрешя Голд в микрофона.

— Кокпитът се пълни с пушек. Чакаме инструкции за принудително кацане. Край.

— Поемам управлението — каза Вайльндър.

— Самолетът е на ваше разположение — отвърна Голд, без да се колебае.

— Бърнс?

— Да, сър?

— Какво, по дяволите, се случи?

— Не мога да съм сигурен сред тази пушилка, майоре. — Гласът на Бърнс прозвуча глухо под кислородната маска. — Май че стана късо някъде около радиопредавателя.

— Кула „Бъкли“, тук „Виксън-03“ — продължи настоятелно Голд. — Моля, обадете се.

— Безсмислено е, лейтенант — изпъшка Бърнс. — Те няма да ви чуят. Никой няма да ви чуе. Нямаме радиовръзка.

Очите на Вайльндър толкова се наслзиха, че той почти нищо не виждаше.

— Обръщам и поемам обратно към „Бъкли“ — съобщи той спокойно.

Но още не бе завършил сто и осемдесет градусовия завой, когато машината изведнъж започна да вибрира със звук на разкъсващ се метал. Димът изчезна като с магическа пръчка и в тясното помещение нахлу леден въздух, който така защипа кожата на откритите части на мъжете, сякаш хиляди оси впиха едновременно жилата си. Всяка част на самолета се тресеше.

— Лопатата на витлото на двигател номер три се откъсна! — изкреша Бърнс.

— Боже господи, едно зло никога не... Изключете номер три! — нареди Вайльндър.

Ръцете на Голд заиграха по таблото с прибори и след малко вибрацията спря. Със свито сърце Вайльндър предпазливо изprobва ръчките. Дишането му се учести и той почувства как ужасът вътре в него набъбва като гъба.

— Лопатата на витлото се е врязала във фюзелажа — докладва Хофман. — В стената на товарния отсек има дупка от около два метра. Отвсякъде висят кабели и хидравлични тръби.

— Ето откъде е излязъл димът — отбеляза с кисела физиономия Голд. — Бил е изсмукан навън, когато загубихме налягането в кабината.

— Това обяснява и защо елероните и вертикалното кормило не откликаха — добави Вайльндър. — Сега можем да се издигаме, можем и да се спускаме, но не можем нито да завием, нито да обърнем.

— Дали да не опитаме да го завъртим, като вдигаме и спускаме елероните на двигатели едно и четири — предложи Голд. — Това поне ще ни е достатъчно да стигнем до положение за кацане на „Бъкли“.

— До „Бъкли“ е изключено да стигнем — заяви Вайльндър. — Без двигател номер три ще губим височина със скорост около трийсет метра в минута. Ще трябва да се приземим някъде в Скалистите планини.

Думите му бяха посрещнати с гробно мълчание. Той видя нарастващия страх в очите на екипажа.

— Боже мой — изстена Хофман. — Това не може да стане. Няма начин да не се бълснем в някоя скала.

— Все още имаме мощност и до известна степен владеем управлението — каза Вайльндър. — Вече излязохме от облачността, така че можем поне да виждаме накъде отиваме.

— Слава на небесата, че проявяват такава благосклонност — измърмори с ирония Бърнс.

— Какъв ни е курсът? — попита Вайльндър.

— Две-две-седем югозапад — отвърна Хофман. — Отклонени сме близо осемдесет градуса от предназначения ни маршрут.

Вайльндър само кимна — нямаше какво повече да каже. Съсредоточи отново вниманието си в поддържане на стратокрайцера в хоризонтално положение. Но бързото падане не можеше да бъде спряно. Дори с пълната мощност на останалите три двигателя нямаше начин тежко натоварената машина да поддържа височина. Той и Голд можеха само да седят безсилни, когато започнаха дълго спускане надолу към земята през долините, заобиколени от извисяващите се на по четири хиляди метра върхове на Скалистите планини.

След малко започнаха да различават дърветата, подаващи се от снега, покриващ планините. На височина 3 500 метра назъбените била започнаха да се издигат над краищата на крилете на самолета. Голд включи светлините за кацане и напрегна взор през челното стъкло, търсейки да види открито пространство земя. Хофман и Бърнс бяха замръзнали на местата си, очаквайки напрегнато неизбежния сблъсък.

Стрелката на висотомера падна под чертичката за три хиляди метра. Три хиляди метра! Цяло чудо беше, че се спуснаха толкова ниско, цяло чудо беше, че някоя стена от скали не се изпреди внезапно на пътя им. После, почти право пред тях, дърветата се разделиха и светлините за кацане осветиха равно поле, покрито със сняг.

— Поляна! — извика Голд. — Прелестна, красива алпийска поляна на пет градуса вдясно на борда.

— Виждам я — потвърди Вайльндър. Той успя да коригира леко курса на стратокрайцера чрез елероните и ръчната газ.

Нямаше време дори за формалността от бегъл преглед на чеклиста. Всичко се свеждаше до заход, при който или успяваш, или загиваш, и до коремно кацане по учебник. Морето от дървета изчезна под носа на кокпита. Голд изключи запалването на електрическите вериги веднага щом Вайльндър спря двигателите на стратокрайцера на десет метра над земята. Шумът на трите останали двигателя загълхна и бързо увеличаващата се огромна тъмна сянка долу се сля с падащия фюзелаж.

Ударът съвсем не беше толкова жесток, колкото всеки от мъжете очакваше. Коремът бръсна снега, подскочи един, два, три пъти и се пълзна като гигантска ска. Колко дълго беше продължило това мъчително неконтролирамо пързалияне, Вайльндър не можеше да каже. Кратките секунди се точеха като минути. Накрая падналият

самолет спря тромаво и настана тишина, потискаща дълбока и заплашителна.

Бърнс реагира пръв.

— Божичко... успяхме! — промълви той с треперещи устни.

Голд гледаше с посивяло лице в челното стъкло. Погледът му виждаше само белота — плътна завеса от сняг се бе натрупала върху стъклото. Той бавно се обърна към Вайлъндър и отвори уста да заговори, но дори звук не излезе. Думите умираха още в гърлото му.

Изведнъж боботеща вибрация разтърси стратокрайцера, последвана от остър пукот и мъчителен стържещ звук на извиващ се и усукващ се метал.

Белотата отвъд прозорците постепенно изчезна и се замени със стена от студен непрогледен мрак. После нямаше вече нищо, абсолютно нищо...

В главната квартира на Военноморския флот във Вашингтон адмирал Бас разсеяно изучаваше една карта, на която беше отбелiazан пътят на полета на „Виксън-03“. Всичко беше събрано в уморените му очи, в дълбоко врязаните бръчки на бледите му хълтнали бузи, в тежко отпуснатите му рамене. Телефонът върху бюрото иззвъня и той вдигна слушалката.

— Адмирал Бас? — попита познат глас.

— Аз съм, господин президент.

— Министър Уилсън ми каза, че сте искали да се преустанови издирането на „Виксън-03“.

— Вярно е — потвърди тихо Бас. — Не виждам никакъв смисъл да удължаваме агонията. Надводните военноморски съдове, самолетите на ВВС и сухопътните военни части претърсиха всеки сантиметър земна и водна площ в радиус от осемдесет километра от предопределения курс на „Виксън-03“.

— Какво е вашето мнение?

— Аз предполагам, че останките му лежат на дъното на Тихия океан — отвърна Бас.

— Имате чувството, че той е прелетял над Западното крайбрежие, така ли?

— Да.

— Да се молим, че сте прав, адмирале. Бог да ни е на помощ, ако се е разбил на сушата.

— Ако беше така, досега щяхме да сме научили — каза Бас.

— Да... — Президентът замълча за миг. — Вероятно. — Нова пауза. — Затворете досието на „Виксън-03“. Заровете го някъде, някъде много дълбоко.

— Ще се погрижа за това, господин президент.

Бас оставил слушалката и се отпушна в едно кресло като победен човек в края на дългата си и иначе забележителна военноморска кариера.

След малко отново погледна картата.

— Къде си? — заговори той гласно на себе си. — Къде? Къде, по дяволите, може да си отишъл?

Отговорът никога не дойде. Така и не се намери никаква следа от изчезването на злощастния стратокрайцер. Сякаш майор Вайлъндър и екипажът му бяха минали в забвение.

**ПЪРВА ЧАСТ
ВИКСЪН-03**

1.

Колорадо, септември 1988 г.

Дърк Пит изплува от дълбините на съня, прозя се широко и доволно и се огледа наоколо. Беше пристигнал по тъмно в планинската хижа и пламъците на голямата, обрасла с мъх каменна камина, заедно със светлината от изпускащите силна миризма керосинови лампи едва осветяваха затворената между чворести чамови дъски вътрешност на хижата.

Погледът му спря върху стария часовник на стената. Беше го навил предищната вечер, решавайки, че това е едно от първите неща, които трябваше да направи. После погледна към голямата, покрита с паяжини глава на лос, който бе вторачил в него прашните си стъклени очи. До главата на лоса се намираше панорамен прозорец, разкриващ изумителен изглед към назъбената планинска верига Съуач, дълбоко в Скалистите планини.

Когато и последните следи от сънливостта му изчезнаха, Пит се изправи пред първата си дилема за деня: дали да остави погледът му да се радва на великолепието на гледката, или да се любува на гладко изваяното тяло на конгресменката от Колорадо Лорън Смит, която, седнала гола върху ватирана постелка, се беше вгъльбила в йогистки упражнения.

Пит прозорливо предпочете второто.

Лорън Смит седеше с кръстосани крака в поза „лотос“, с извит назад гръб и с подпрени върху постелката лакти и глава. Тази гледка, помисли си Пит, спокойно може да съперниччи по красота на Съуач.

— Как се нарича тази неженствена, изкълчена поза? — попита той.

— „Риба“ — отвърна тя, без да помръдва. — Тя е за запазване твърдостта на бюста.

— Лично аз — подметна с престорена помпозност Пит — не си падам по твърдите цици.

— Нима ги предпочиташ увиснали и хълтнали? — Виолетовите очи се отместиха към него.

— Е... не, но с малко силикон тук и там...

— Това му е лошото на мъжкото съзнание — отвърна тя, като изправи гръб и прокара ръка през дългата си коса с цвет на канела. — Вие, мъжете, си мислите, че всички жени трябва да имат гърди с размера на балони като от безвкусните снимки на страниците на шовинистичните списания.

— При желание и това може да стане.

Тя му хвърли сърдит поглед.

— Съжалявам, но ще трябва да се задоволиш с моите гърди за малък номер сутиен. Те са всичко, което имам.

Пит се пресегна, обгърна тялото ѝ с желязната си ръка и я придърпа към леглото.

— Огромни или малки — той се наведе и целуна последователно върховете на гърдите ѝ, — няма да разреша на никоя жена да обвинява Дърк Пит в дискриминация.

Тя се надигна и гризна лекичко ухото му.

— Цели четири дни заедно! Без телефони, без заседания на комисията, без приеми и коктейли, без помощници, които да се суетят около мене. Прекалено е хубаво, за да е истина. — Тя плъзна ръка под завивката и го загали по корема. — Какво ще кажеш за малко спорт преди закуска?

— А! Магическата дума!

— Коя по-точно — усмихна се накриво тя, — „спорт“ или „закуска“?

— Не, онази, с която преди малко нарече йогистката поза. — Пит скочи от леглото, избутвайки Лорън назад, и тя тупна на пода. — Къде се намира най-близкото езеро?

— Езеро ли?

— Да. — Пит се разсмя при объркания израз на лицето ѝ. — Там, където има езеро, има и риба. Не можем да си прахосаме деня в излежаване в леглото, когато някоя сочна пъстърва е затаила дъх в очакване да налага въдицата.

Тя наклони глава и го погледна въпросително. Той стоеше пред нея — висок над метър и осемдесет, със стегнато тяло, цялото почерняло от слънцето, с изключение на една бяла лента около ханша. Разрошената му черна коса обгръщаше лице, което, както изглеждаше вечно мрачно, усмихнеше ли се, беше в състояние да стопли

препълнена с хора стая. Сега по лицето му нямаше усмивка, но Лорън познаваше толкова добре Пит, че можеше да прочете между бръчиците около невероятните му зелени очи веселото му настроение.

— Ах, ти, самомнителен Херкулес такъв! — нападна го тя. — Ще ме подлъгваш, а?

Скочи на крака, заби глава в корема му и го избута заднешком към леглото. Не се залъгаше нито за секунда, че притежава суперсила — ако Пит не се беше отпуснал и не беше приел инерцията ѝ, тя щеше да отскочи от него като волейболна топка.

Преди той да се направи, че протестира, Лорън се покатери върху гърдите му и го яхна, обгръщайки с ръце раменете му. Той се напрегна, изпъна ръце зад гърба ѝ и стисна меките ѝ задни половинки. Тя почувства как той набъбва под нея и горещината му като че ли проникна през кожата ѝ.

— Риболов, а? — промълви тя с дрезгав глас. — Единственият въдичарски прът, който знаеш как да използваш, няма макара.

Те закусиха по пладне. Пит си взе душ, облече се и тръгна обратно към кухнята. Лорън стоеше до мивката и яростно стържеше почернял тиган. Беше си сложила само кухненска престилка, нищо друго. Той се спря на прага и докато закопчаваше ризата си, се загледа в малките ѝ подскачащи гърди.

— Чудно ми е какво ли биха казали твоите колеги, ако те видеха в този момент — подметна той.

— Майната им на моите колеги — усмихна се тя дяволито. — Личният ми живот изобщо не е тяхна работа.

— „Майната им на моите колеги“ — повтори Пит със сериозен израз, правейки се, че записва думите ѝ във въображаем бележник. — Още едно потвърждение за скандалното поведение на малката Лорън Смит, член на Конгреса, издигната от подкупния седми избирателен район на Колорадо.

— Никак не си забавен. — Тя се обърна и го заплаши с тигана. — В седми район не стават никакви шашми, а аз съм последната в сградата на Капитолийския хълм, която може да бъде обвинена във взимане на подкупи.

— Да де... освен сексуалните ти ексцесии. Само си помисли каква журналистическа сензация ще направят от това медиите. Дори лично аз мога да те разоблича и да напиша бестселър за това.

— Докато не вписвам любовниците си във ведомостта си или не ги забавлявам на разноски на Конгреса, никой не може да ме пипне с пръст.

— А аз?

— Ти плати половината от продуктите, забрави ли? — Тя подсуши тигана и го прибра в шкафа.

— Как мога да си правя реклама като жиголо — попита тъжно Пит, — ако имам евтина жена за любовница?

Тя обви ръце около врата му и го целунало бузата.

— Предлагам ти, когато следващия път измъкнеш някоя свалячка от вашингтонски прием, да ѝ поискаш данни за финансовото ѝ положение.

Боже господи, помисли си Лорън, онзи тъп прием, даден от министъра на околната среда! Тя не обичаше столичния светски живот. Ако подобни сбирки не бяха свързани с интересите на Колорадо или с въпроси за разрешаване от комисията ѝ, след работа тя обикновено се прибираше вкъщи при проскубания си котарак Икабод и който и да е филм по телевизията.

Мъжът, който стоеше в трепкащата светлина на градинските факли, привличаше погледа на Лорън като магнит. Тя най-открито го наблюдаваше, докато поддържаше разговора с Мортън Шоу, друг независим конгресмен, от Флорида.

Почувства необичайно учествяване на пулса си — нещо, което ѝ се случваше рядко, и тя се запита на какво ли се дължеше това. Мъжът не беше красавец, поне не от типа Пол Нюман, но излъчваше мъжественост, която много ѝ допадаше. Беше висок, а тя предпочиташе високите мъже.

Беше сам, не разговаряше с никого, само наблюдаваше хората около себе си, и то по-скоро с искрен интерес, отколкото с надменно отегчение. Когато почувства втренчения поглед на Лорън, просто ѝ отвърна с проницателен поглед.

— Кой е онзи самотник там в сянката? — попита тя Мортън Шоу.

Шоу се обърна натам, накъдето Лорън му посочи с кимване. Примигна, като разпозна мъжа и се разсмя.

— Вече две години си във Вашингтон и да не знаеш кой е той?

— Ако знаех, нямаше да те питам — отвърна тя надменно.

— Казва се Пит, Дърк Пит. Ръководител на специални проекти в Националната агенция за подводни и морски изследвания. Той е този, който оглави операцията по изваждането на „Титаник“.

Тя се почувства глупаво, задето не бе направила връзката. Седмици наред снимката му и историята за успешното възкресяване на известния лайнер се появяваха на първа страница на всички вестници. Значи това е мъжът, който се бе нагърбил с невъзможното и се бе справил успешно. Тя се извини на Шоу и си проправи път през стълпотворението от хора към Пит.

— Господин Пит — започна тя и не можа да каже нищо повече. Точно тогава лек ветрец полюшна пламъците на факлите и отраженията им заблестяха в очите на Пит. Лорън почувства огън в стомаха си — това ѝ се бе случвало само веднъж в живота, когато като много млада бе лапната по един професионален скиор. Изпита вътрешно облекчение, че светлината тук беше слаба и щеше да прикрие червенината, която положително беше избила по бузите ѝ.

— Господин Пит — опита тя отново. Явно, че не ѝ идваха подходящи думи. Той гледаше към нея в очакване. „Искам да се запознаем бе, глупак такъв!“, изкрешя тя вътрешно. Но вместо това избъбри: — Сега, след като извадихте „Титаник“, какво ще включва следващият ви проект?

— Какво ще включва, още не знам — усмихна се той сърдечно.

— Сигурен съм обаче, че следващият проект ще ми донесе огромно лично удовлетворение и върховна наслада.

— И какъв е той?

— Прельстяването на конгресменката Лорън Смит.

Тя отвори широко очи.

— Шегувате ли се?

— Никога не гледам повърхностно наекса с очарователна жена, занимаваща се с политика.

— Ама че сте хитър! Опозиционната партия ли ви подшушила да приказвате така?

Пит не ѝ отговори. Хвана я за ръка и я поведе през къщата, претъпкана с вашингтонския елит на властта, и я изведе навън към

колата си. Тя го следваше, без да протестира, и то не толкова от подчинение, колкото от любопитство.

Едва когато той изведе колата на трилентовата улица, тя попита:

— Къде ме водите?

— Първо — погледна я той с подкупваща усмивка, — намираме някой интимен малък бар, където можем да се отпуснем и да разменим най-съкровените си желания.

— Второ? — попита тя с нисък глас.

— Ще ви разходя по залива Чесапийк със състезателна лодка с подводни криле, развиваща скорост сто и шайсет километра в час.

— Без мен.

— Моята теория е следната — продължи Пит. — Авантураната и силните усещания винаги успяват да преобразят всяка прелестна конгресменка в необуздан и ненаситет звяр.

По-късно, когато утринната топлина на слънцето докосна дрейфуващата лодка, Лорън щеше да бъде последната жена на земята, която би оспорила теорията на Пит за прельствяването. Тя забеляза с чувствено задоволство, че раменете му носеха белези от зъбите и ноктите ѝ, които потвърждаваха тази теория.

Лорън разхлаби прегръдката си и избута Пит към входната врата на хижата.

— Дотук беше със забавлението и игрите. Чака ме цял куп писма, които трябва да прегледам до утре, преди да идем в Денвър и да се отадем на бясно пазаруване. Защо не си направиш разходка сред природата или нещо друго за няколко часа. По-късно ще пригответя затльстваваща вечеря, а после ще прекараме още една вечер край камината, отدادени на покварата.

— Мисля, че вече съм напълно покварен — отвърна той и се протегна. — Освен това не си падам по разходки сред природата.

— Тогава иди на риболов.

Той я погледна.

— Ти така и не ми каза къде точно.

— На около четиристотин метра оттатък хълма зад хижата. Езерото Тейбъл. Татко все там ловеше пъстърва.

— Заради тебе — той се вгледа настойчено в лицето й — ще тръгна на риболов толкова късно.

— Колко жалко!

— Само че не си нося никакви риболовни принадлежности. Дали баща ти не е оставил никакви тук?

— Виж в гаража под хижата. Там си държеше всички такъми. Ключът за вратата е върху полицата над камината.

Ключалката се закучи. Пит я наплюнчи и завъртя ключа докрай, но предпазливо, за да не го счупи. Най-накрая резето поддаде и той отвори двете крила на старата врата. След като почака малко, докато очите му привикнат на тъмнината вътре, той влезе и огледа помещението. Видя една прашна работна маса с прилежащо подредени инструменти на стената до нея. Няколко полици бяха запълнени с различни по големина метални кутии, някои съдържащи блажна боя, други — пирони и дребна железария.

След малко Пит откри кутия с рибарски принадлежности под масата. Намирането на въдичарския прът му отне повече време. Най-накрая го мерна в един тъмен тъгъл на гаража. Пред него обаче имаше никакво издумто съоръжение, покрито с брезент. Тъй като не можеше лесно да стигне до пръта, той се покатери върху препятствието. То се измести под тежестта му и Пит залитна назад, хващайки се за брезента в напразен опит да запази равновесие. Не успя да се задържи и заедно с покривалото се намери на земята.

Пит изруга, изчетка се и се вгледа да види какво му попречи да вземе въдицата за следобедния риболов. Бръчка на недоумение се появи между веждите му. Той коленичи и прокара ръка по двата обемисти предмета, на които случайно бе смъкнал покривалото. После се изправи и излезе навън, за да повика Лорън.

Тя се появи на балкона.

— Какво има?

— Ела тук за минутка.

Тя с неохота си наметна леко бежово манто и слезе в гаража. Пит посочи към тъгъла.

— Къде е намерил баща ти тези неща? Тя се наведе и присви очи.

— Какво е това?

— Жълтото, заобленото, е бутилка за кислород от самолет. А другото е носов колесник с колела и гуми. Адски стари са, ако съдя по степента на корозия и напластената по тях мръсотия.

— За пръв път ги виждам.

— Не може да не си ги забелязала досега. Не ползваш ли гаража? Тя поклати глава.

— Не, откакто съм в Конгреса. Сега идват за първи път в хижата на татко, откакто той загина при злополука преди три години.

— Не си ли чувала за паднал самолет тук наблизо? — подпита я Пит.

— Не. Което обаче не значи, че не е станало. Аз рядко се виждам със съседите, така че почти не научавам местните клюки.

— В коя посока са?

— Ъ?

— Най-близките ти съседи. Къде живеят?

— Надолу по пътя за града, първата отбивка вляво.

— Как се казват?

— Семейство Рафърти. Лий и Максин Рафърти. Той е служил във военния флот, сега е пенсионер. — Лорън взе ръката на Пит и я стисна силно. — Защо са всички тези въпроси?

— Любопитство, нищо повече. — Той вдигна ръката ѝ и я целуна. — Ще се върна навреме за затъпваща вечера. — После се обърна и затича в тръс по пътеката.

— Няма ли да ходиш на риболов? — извика тя след него.

— Никога не съм обичал този спорт.

— Защо не вземеш джипа?

— Нали ми предложи разходка из природата, забрави ли? — провикна се той през рамо.

Лорън го проследи с поглед, докато го изгуби между стволовете на боровите дървета, после поклати глава на непредвидимите мъжки прищевки и тичешком се прибра в хижата, за да избяга от студа на ранната есен.

2.

Още от пръв поглед личеше, че Максин Рафърти е от някой от западните щати. Имаше набито тяло, носеше широка басмена рокля, очила без рамки и тънка мрежичка върху синкаво-сребристата си коса. Седеше на предната веранда на къщата от кедрово дърво и четеше детективски роман. Лий Рафърти, източен като върлина, беше прилепнал до стар очукан товарен автомобил платформа и гресираше лагерите на предната полуоска.

Пит се приближи и поздрави:

— Добър ден!

Лий Рафърти извади от устата си загаснал фас и му кимна.

— Здравейте!

— Хубав ден за разходка — обади се Максин, оглеждайки Пит над книгата си.

— Студеният ветрец ободрява — каза Пит.

По лицата на възрастните хора беше изписана дружелюбност, но се забелязваше и характерната за жителите във вътрешността на планината предпазливост към непознатите, особено към онези, за които веднага се разбираше, че са от голям град. Лий избърса ръцете си в омаслен парцал и пристъпи към Пит.

— Мога ли да ви услужа с нещо?

— Можете, стига вие да сте семейство Лий и Максин Рафърти.

При тези думи Максин стана от стола си.

— Да, ние сме семейство Рафърти.

— Казвам се Дърк Пит и съм гостенин на Лорън Смит, хижата малко по-нататък по пътя.

Изразът на притеснение по лицата на двамата се замени с широка усмивка.

— Малката Лорън Смит? Познаваме я, разбира се — каза сияеща Максин. — Всички в тоя край много се гордеем с нея, задето ни представява във Вашингтон и... изобщо.

— Помислих си, че можете да ми дадете известна информация, свързана с тази местност.

— С удоволствие — рече Лий.

— Не стой там като пън — обърна се Максин към съпруга си, — ами донеси нещо за пиене на човека. Сигурно е жаден.

— Разбира се. Какво ще кажете за една бира?

— Няма да откажа — усмихна се Пит.

Максин отвори входната врата и подкани Пит да влезе.

— Ще останете за обяд. — Това беше повече заповед, отколкото покана и Пит нямаше как да се измъкне, затова само сви рамене в знак на съгласие.

Дневната имаше висок таван с греди и спално помещение над нея. Беше обзаведена със скъпи разнородни мебели в стил арт деко и Пит изпита чувството, че се е върнал в началото на трийсетте години. Лий се засути в кухнята и след малко се върна с две отворени шишета бира. Пит веднага забеляза, че са без етикети.

— Надявам се да обичате домашна бира — рече Лий. — Четири години ми трябваха, докато получа точната смеска между прекалено сладка и прекалено горчива. Докарах я до осем процента алкохол.

Пит я опита. Вкусът ѝ беше по-различен, отколкото очакваше. Ако не бе усетил дъх на квас, спокойно би я препоръчал за продажба в големи количества.

Максин подреди масата и ги покани. Беше поднесла голяма купа с картофена салата, печен боб в гърне и плато с тънки резени месо. Лий смени бързо изпразнените шишета с нови и раздаде чинии. Картофената салата беше подправена с точното количество киселина. Печеният фасул също имаше необходимата гъстота. Пит не можа да познае какво е месото, но го намери за много вкусно. Въпреки че беше закусил с Лорън само преди час, не можа да устои на аромата на домашно пригответните гозби и се нахвърли върху тях като огладнял полски работник.

— Отдавна ли живеете тук? — попита той.

— В края на петдесетте идвахме редовно на Съуач на почивка — отвърна Лий. — Но след като се пенсионирах във Военноморските сили, се преместихме да живеем тук. Бях дълбоководен водолаз. Получих кесонова болест, та се наложи преждевременно да изляза в пенсия. Това стана... да, през лятото на седемдесет и първа.

— Седемдесета — поправи го Максин.

Лий Рафърти намигна на Пит.

— Макс помни като слон.

— Да знаете за катастрофирал самолет наблизо, в радиус около шестнайсет километра?

— Нямам спомен за такова нещо. — Лий погледна към съпругата си. — А ти, Макс?

— Къде ти е умът, Лий? Нима забрави за онзи доктор и семейството му, които загинаха, когато самолетът им се разби оттатък Дайъмънд?... Как намирате боба, господин Пит?

— Превъзходен — отвърна Пит. — Дайъмънд близо ли е оттук?

— Беше. Сега от него остана само едно кръстовище и ранчо, пригодено за летовници.

— А, да, спомних си — каза Лий и се пресегна да си вземе още една мръвка. — Беше от ония самолети, едномоторните. Нищо не остана от него, само купчина въглени. На шерифството му отне повече от седмица, за да разпознае останките.

— Това се случи през април седемдесет и четвърта — поясни Максин.

— Мен ме интересува много по-голям самолет — каза Пит. — Въздушен лайнер. Трябва да е паднал тук някъде преди трийсетчетирийсет години.

Максин сбърчи чело и се загледа невиждащо в тавана. Накрая поклати глава.

— Не, не съм чула да е станала самолетна катастрофа от такава величина. Поне не и в този район.

— Защо питате, господин Пит? — поинтересува се Лий.

— В гаража на госпожица Смит намерих едни части от стар самолет. Вероятно баща ѝ ги е приbral там. Реших, че може би ги е открил някъде наблизо в планината.

— Чарли Смит... — рече замислено Максин, — Бог да го прости. Той съчиняваше далеч повече планове как да заботате от който и да е безработен, злоупотребяващ със социалните си помощи.

— Сигурно е купил тия части от някой склад в Денвър, за да изобрети още едно от недействащите му приспособления.

— Горкият Чарли, такъв си беше — разсмя се Лий. — Спомням си как, когато се пенсионира, опита да направи автоматична макара за въдица. Пустото му нещо хвърляше стръв навсякъде, само не и във водата.

— Защо го нарекохте „горкият Чарли“?

Лицето на Максин доби скръбен вид.

— Предполагам, поради ужасния начин, по който се спомина.
Лорън не ви ли е казала?

— Не, каза ми само, че е станало преди три години.

Лий посочи полупразното шише на Пит.

— Още бира?

— Не, благодаря, тази ми е достатъчна.

— Истината е — продължи Лий, — че Чарли се взриви. С динамит вероятно. Никой не разбра със сигурност. Единственото, което можаха да разпознаят, беше един ботуш и един палец.

— В протокола на шерифа бе записано, че е станало в резултат на неизправност на поредното му изобретение — добави Максин.

— Аз продължавам да твърдя, че това са врели-некипели! — възрази Лий.

— Какви ги приказваш! — Максин хвърли строг поглед на съпруга си.

— Просто имам такова чувство. Чарли знаеше за взривните вещества повече от всеки друг на тая земя. Ами малко ли бомби и артилерийски снаряди е обезвредил из цяла Европа през Втората световна война!

— Не му обръщайте внимание — каза надменно Максин. — Лий си е втълпил, че Чарли е бил убит. Глупости! Чарли Смит нямаше никакви врагове. Смъртта му беше чисто и просто нещастен случай.

— Всеки си има свое мнение — вметна Лий.

— Малко десерт, господин Пит? — попита Максин. — Направила съм тригуни с ябълков пълнеж.

— Благодаря, но не мога да хапна нито залък повече.

— А ти, Лий?

— Вече не съм гладен — измърмори той.

— Не унивайте, господин Рафърти — опита да го утеши Пит. — Изглежда, че и моето въображение се е развило прекалено. След като намерих части от самолет насред планината... беше естествено да си помисля, че са от катастрофирал самолет.

— Вие, мъжете, сте такива деца понякога. — Максин се обръна към Пит, усмихвайки се свенливо. — Надявам се да ви е харесал обядът.

— Беше точно по вкуса на чревоугодник — отвърна Пит.

— Май им трябаше още да се поизпържат на планинските стриди. Като че ли останаха малко сурови. Как мислиш, Лий?

— На мен ми бяха вкусни.

— Планински стриди? — удиви се Пит.

— Да — отвърна Максин и поясни: — Така наричаме пържените тестиси на бик.

— Тестиси ли казахте?

— Лий настоява да ги готвя поне два пъти в седмицата.

— Не могат да се сравнят с никакво друго мясо — добави Лий и изведнъж се разсмя.

— И не само това — смотолеви Пит и погледна към корема си, питайки се дали Рафъртови имат алка-селцер и в същото време съжали, че не отиде на риболов.

3.

В три часа сутринта Пит беше вече напълно буден. Докато лежеше до сгущената в него Лорън и гледаше през панорамния прозорец силуетите на планините, съзнанието му редуваше образи след образи като калейдоскоп. Само че последното парче от една, както се оказа, напълно правдоподобна мозайка, не пасваше на свободното място. Небето на изток започваше да светлеет, когато Пит се измъкна от леглото, обу си къси панталони и тихо излезе навън.

Старият джип на Лорън беше на пътеката за коли. Той отиде до него, взе от жабката едно фенерче и влезе в гаража. Махна брезентовото покривало и огледа бутилката за кислород. Тя имаше цилиндрична форма с дължина, както прецени Пит, близо метър и диаметър четирийсет и пет сантиметра. Повърхността ѝ беше издраскана и вдълбната на места, но това, което му направи впечатление, беше състоянието на фитингите. След няколко минути насочи вниманието си към носовия колесник.

Двете колела имаха обща ос, която свързваше главините им с шийката на вала във вид на буквата Т. Гумите бяха издути, а протекторите им изглеждаха сравнително запазени. Грубо сметнато, височината им достигаше деветдесет сантиметра и колкото и чудно да беше, все още съдържаха въздух.

Вратата на гаража изскърца. Пит се обърна и видя Лорън да наднича в тъмното помещение. Той насочи светлината на фенерчето към нея. Тя беше облечена само със син найлонов пеньоар. Косата ѝ бе разрошена, по лицето ѝ се четеше смесица от уплаха и нерешителност.

— Ти ли си, Дърк?

— Не — отвърна той, усмихвайки се в тъмнината. — Твоят дружелюбен планински млекар.

Тя изпусна въздишка на облекчение, пристъпи навътре и го хвани за ръката за по-сигурно.

— Не те бива за комедиант. Какво правиш тук?

— Тия неща тук — освети той самолетните части — не ми даваха мира. Но вече съм наясно.

Лорън потръпна в прашния занемарен гараж под смълчаната хижа.

— Ти придаваш важност на такива незначителни неща — измърмори тя. — Нали сам каза, че семейство Рафърти са ти дали логично обяснение за това как са попаднали тия безполезни отпадъци тук. Може би татко ги е взел от някой склад за отпадъци.

— Не съм толкова сигурен — рече Пит.

— Тойечно купуваше стар скрап — възрази тя. — Огледай се наоколо и ще видиш, че гаражът е пълен с неговите чудати недовършени изобретения.

— Недовършени, да, но поне е използвал нещо от другите отпадъци. А до кислородната бутилка и носовия колесник изобщо не се е докосвал. Защо?

— Няма нищо тайнствено в това. Вероятно татко е загинал, преди да се е заловил и с тях.

— Вероятно.

— Е, значи всичко е наред — заяви тя твърдо. — Хайде да се връщаме обратно в леглото, преди да съм премръзнала от студ.

— Съжалявам, но още не съм свършил.

— Какво още има да гледаш?

— Наречи го камъче в обувката на логиката — отвърна той. — Погледни тия фитинги тук.

Тя надникна над рамото му.

— Ами те са счупени. Какво очакваше?

— Ако тази бутилка е била свалена от излязъл от употреба самолет в склада за скрап, скобите и фитингите за тръбите щяха да бъдат махнати с гаечни ключове или срязани било то с горелка, или със специална ножица. А те са изкривени и откъснати под натиска на огромна сила. Същото се отнася и за колесника. Стойката е извита и счупена точно под хидравличния амортизор. Но едно е странно: счупването не е станало рязко. Както виждаш, повечето от назъбените краища са корозирали, докато ей тази малка част отгоре изглежда почти нова. Като че ли между основната повреда и самото счупване са минали години.

— И какво доказва това?

— Нищо, което да разтърси земята, но показва, че тези парчета не са взети от склад за самолетни отпадъци.

— И това задоволява ли те?

— Не напълно. — Той с лекота повдигна кислородната бутилка, изнесе я навън и я оставил в джипа. — Само че не мога да се справя сам с колесника. Ще трябва да ми помогнеш.

— Какво си намислил?

— Нали каза, че ще ходим в Денвър да пазаруваме.

— Е и?

— Ами докато ти изкупуваш града, аз ще занеса тия неща на летището на Стейпълтън и ще потърся някого, който да разпознае от какъв самолет са.

— Пит — рече тя, — ти не си Шерлок Холм. Защо си правиш този труд?

— За да се занимавам с нещо. Ти си си взела работа за тук. А аз се изморих да говоря на дърветата.

— Имаш ме цялата нощем.

— Мъжете не могат да живеят само съсекс.

Тя го наблюдава известно време с мълчаливо възхищение, докато той поставяше под наклон две дъски отзад на джипа.

— Готова ли си?

— Не съм облечена подходящо — каза тя, потраквайки със зъби и с настърхнала от студ кожа.

— Тогава си свали това нещо, за да не го изцапаш.

Като в сън тя свали пеньоара си и го закачи на един пирон, питайки се защо жените инстинктивно угаждат на хлапашките прищевки на мъжете. След това двамата — Пит по къси панталони, Лорън чисто гола, повдигнаха и поставиха прашния колесник върху импровизираната рампа и го качиха в джипа.

Докато Пит затваряше задната врата на колата, Лорън стоеше в светлината на ранното утро и оглеждаше калните и мазни петна по хълбока и корема си, питайки се какво я бе прихванало да си избере луд за любовник.

4.

Харви Долан, главен инспектор по поддръжката в областното управление по въздушен транспорт към ФАА, вдигна очилата си към светлината и като не видя да са зацепани, ги намести на носа си, който имаше форма на пирамида.

— Значи казвате, че сте ги намерили в планината.

— Да, на около петдесет километра северозападно от Ледвил, в планинската верига Съуач — уточни Пит. Той почти викаше, за да бъде чут сред грохота на високоповдигача, който в този момент вкарваше през широко отворените огромни врати свалените от джипа носов колесник и кислородна бутилка в хангара за инспекции на ФАА.

— Само това не ми е достатъчно.

— И все пак вие можете да предположите нещо по-обосновано.

Долан сви рамене в знак на колебание.

— То е все едно полицай да намери на улицата малко дете, което се е загубило. Вижда го, че има две ръце, два крака и че е на възраст около две години, вижда с какво е облечено и откъде са купени дрешките му. Детето му казва малкото си име, но не знае нито фамилията си, нито адреса, нито телефонния си номер. Ние сме в същото положение, в каквото е полицаят, господин Пит.

— Бихте ли превели вашия аналогичен случай на езика на фактологията? — усмихна се Пит.

— Моля, вижте — каза Долан с тон на професионалист, извади от малкото джобче на сакото си химикалка и я размаха като показалка.

— Пред нас е носов колесник на самолет, самолет, който тежи някъде около трийсет — трийсет и пет хиляди килограма. Това е турбовитлов самолет, тъй като протекторите му не са предназначени за същото напрежение при кацане, на което са подложени протекторите на високоскоростните реактивни самолети. Освен това стойката е от типа, който се произвеждаше до петдесетте години. Следователно възрастта ѝ е между трийсет и четирийсет и пет години. Протекторите са произведени от „Гудиър“, а колесникът е на „Рантул ендженъринг“ от

Чикаго. За съжаление обаче това е твърде малко, за да кажа къде е произведен самолетът и кой е неговият собственик.

— Значи всичко свършва дотук — заключи Пит.

— Много бързо се предавате — каза Долан. — Ето, на стойката виждам ясно четлив сериен номер. Ако можем да определим за какъв тип въздухоплавателно средство е бил предназначен моделът на точно този колесник, чрез серийния номер ще стане много просто да стигнем до производителя и да установим самолета майка.

— Както го казвате, звучи много лесно.

— Имате ли други части?

— Не, само тези намерих.

— Как решихте да ги докарате тук?

— Мина ми през ума, че ако някой може да ги разпознае, то това ще е федералната авиационна администрация.

— За да ни поставите в затруднено положение, а? — усмихна се Долан.

— Нямах никаква зла умисъл — отвърна му Пит също с усмивка.

— Както казах — продължи Долан, — това не ми е достатъчно, но човек никога не знае, може и да извадим късмет.

Той направи знак на оператора на високоповдигача да спре на едно място, оградено с червен кръг на циментовия под. Мъжът кимна и започна да смъква товарната поставка, съдържаща самолетните части. После върна високоповдигача назад, направи деветдесетградусов завой надясно и с грохот продължи към другия ъгъл на хангара.

Долан вдигна кислородната бутилка, завъртя я в ръцете си като познавач, който се възхищава на гръцка ваза, после я оставил обратно на земята.

— Няма начин да проследим данните ѝ — отсече той категорично. — Стандартизиранi бутилки като тази все още се произвеждат поне за двайсет различни модела самолети.

Долан започна да се вживява в задачата си. Той коленичи и огледа всеки квадратен сантиметър на колесника. В един момент Пит му помогна да го извъртят в друго положение. Минаха пет минути, през които Долан не отрони дума.

Накрая Пит наруши мълчанието.

— Говори ли ви нещо тази част?

— И то много. — Долан се изправи. — Но за съжаление отговорът няма да е достатъчен за джакпот.

— Явно, че шансовете са на страната на поговорката за зеления хайвер — каза Пит. — Мисля, че нямам право да ви създавам повече грижи.

— Глупости! — възрази Долан. — Нали за това ми се плаща. ФАА има десетки картотекирани изчезнали самолети, чиято съдба и до днес не е изяснена. Всеки път, когато имаме възможност да възстановим приключен случай, ние се нахвърляме на него.

— Тогава как ще постъпим, за да установим производството на самолета?

— Обикновено повиквам специалисти по проучвателните работи от инженерния ни отдел. Но сега смяtam да действам подмолно и да опитам по кратката процедура. Фил Девайн, началник по поддръжката в „Юнайтед еърлайнс“, е жива енциклопедия. Ако някой може да ни каже нещо от пръв поглед, това е той.

— Толкова ли е добър? — попита Пит.

— Толкова е добър — потвърди Долан с усмивка, — уверявам ви.

* * *

— Не те бива за фотограф. Осветлението ти е ужасно.

От устните на Фил Девайн висеше цигара без филтър, докато разглеждаше направените от Долан полароидни снимки на носовия колесник. Девайн имаше бавен, малко превзет носов говор.

— Не съм тук, за да оценяваш художественото ми изпълнение — каза Долан. — Можеш ли да определиш от какъв самолет е този колесник, или не?

— Изглежда ми смътно познат, като от стар В-двойсет и девет.

— Това не ми е достатъчно.

— Какво очакваш да ти кажа от купчина неясни снимки, абсолютно и неопровержимо разпознаване ли?

— Да, надявах се на нещо такова — отвърна невъзмутимо Долан.

Пит се запита дали няма да се наложи да става съдия по борба. Девайн прочете израза на притеснение в погледа му.

— Бъдете спокоен, господин Пит — усмихна му се той. — Харви и аз си имаме установено правило: никога не се държим любезно един към друг в работно време. Но щом часовникът удари пет часа, ние преустановяваме спречкванията си и отиваме да му ударим по някоя и друга бира.

— Които обикновено аз плащам — вметна сухо Долан.

— Вие, които сте на държавна работа, сте в по-благоприятно положение и можете да работите на две места — не му остана длъжен Девайн.

— Във връзка с колесника... — подхвани тихо Пит.

— А, да, мисля, че може да стигна до нещо. — Девайн се надигна тежко иззад бюрото си и отвори един шкаф, пълен от горе до долу с дебели книги. — Това са стари наръчници по поддръжка на самолети — поясни той. — Аз съм може би единственият перко в търговската авиация, който се придържа към тях — и се пресегна направо към едно томче, затиснато между камарата от книги. Извади го и започна да разлиства страниците. След малко намери онова, което му трябваше, и подаде разтворената книга над бюрото. — Това дали ще ви е достатъчно?

Пит и Долан се наведоха напред и се вгледаха в старомодното графично изображение на носов колесник.

— Отливките, съставните части и размерите му — Долан потупа страницата с пръст — са абсолютно същите.

— От какъв самолет е?

— Стратокрайцер „Боинг“ — отвърна Девайн. — Всъщност не бях твърде далеч, като предположих, че е от В-двойсет и девет. Конструкцията на стратокрайцера е заимствана от тази на бомбардировач. Вариантът на Военновъздушните сили е С-деветдесет и седем.

Пит прелисти няколко страници напред и попадна на снимка на самолет в полет. Беше странен на вид самолет. Двупалубният му фюзелаж имаше очертанията на кит с двоен корем.

— Помня, че съм виждал такива самолети в детството си — каза той. — „Пан американ“ ги използваше.

— Както и „Юнайтед“ — добави Девайн. — С тях сме летели до Хаваите. Страшно хубави самолети са.

— И сега какво? — обърна се Пит към Долан.

— Сега ще изпратя серийния номер на колесника до „Боинг“ в Сиатъл заедно с молба да го сравнят със самолета майка. Ще се обадя също така и на Националния комитет по безопасност на транспорта във Вашингтон, където ще ми кажат дали имат самолет, изчезнал над континенталната част на Съединените щати.

— И ако се окаже, че има такъв?

— ФАА ще предприеме официално разследване на загадката — поясни Долан. — А после ще видим какво ще излезе.

5.

Пит прекара следващите два дни в облитане на кръст планините с чартърен хеликоптер. На два пъти двамата с пилота забелязаха катастрофирали летателни машини, но останките им се оказаха с опознавателни знаци и за тях вече се знаеше. След няколко часа във въздуха седалищните му части се бяха схванали от продължително седене, а цялото си тяло чувстваше изтощено от вибрацията на двигателя и тресенето на машината от силните въздушни течения и насрещни ветрове. Въздъхна от облекчение, когато зърна хижата на Лорън и пилотът започна да спуска хеликоптера към близката поляна.

Шейната затъна в меката кафява трева, лопатите на витлото престанаха да тупкат и постепенно спряха да се въртят. Пит откопча предпазния си колан, отвори вратата и скочи на земята, доволен, че най-сетне може да се разтъпче.

— Утре по същото време ли, господин Пит? — Пилотът говореше с оклахомско произношение.

— Да — кимна Пит. — Ще поемем косо на юг и ще огледаме долния край на долината.

— Имате предвид да летим над най-високите склонове, по които не растат гори ли?

— Ако самолетът се е разбил на открито пространство, нямаше да остане скрит трийсет години.

— Абе знае ли човек. Спомням си за един инструктор на реактивен самолет на ВВС, който се блъснал в ската на планината край Сан Хуанс. Ударът причинил срутване на скали и останките от самолета били затрупани под тях. Жертвите и досега са там.

— Надявам се подобен случай да е най-малката ни вероятност — отбеляза уморено Пит.

— Ако искате мнението ми, сър, това е единствената вероятност.

— Пилотът мълкна, за да издуха носа си. — Малък лек самолет може да падне между дърветата и да остане скрит цяла вечност, но не и въздушен лайнер с четири двигателя. Никакви борови или трепетликови дървета не са в състояние да скрият останки с такива

размери. Но дори и така да е станало, все някой ловец щеше да се е натъкнал на тях досега.

— Готов съм да споделя всяка правдоподобна теория — каза Пит и в този момент зърна с крайчеца на окото си Лорън да тича по поляната към тях. Той затвори вратата, помаха на пилота и се отдалечи, без да поглежда назад, когато чу шума на задействания отново двигател. Хеликоптерът се издигна и забръмча над върховете на дърветата.

Лорън се хвърли в прегръдките на Пит, задъхана от тичане. Изглеждаше бодра и свежа в тесния си бял панталон и червен пулover с висока яка. Изваяното й лице бе озарено от косите лъчи на следобедното слънце, които хвърляха златисти отблясъци по кожата ѝ. Той я завъртя в кръг във въздуха и долепи устни до нейните, вглеждайки се в блестящите ѝ виолетови очи. Лорън винаги държеше очите си отворени, когато двамата се целуваха или любеха и това развеселяваше Пит. Обяснението ѝ беше, че не искала да пропусне нищо от тези моменти.

Най-накрая тя се отдръпна, за да си поеме въздух и сбърчи нос.

— Пфу, как смърдиш.

— За което се извинявам, но като седиш цял ден зад пластмасов мехур на хеликоптер, така се обезводняваш, сякаш си бил в парник.

— Не е нужно да се извиняваш. Има нещо в мъжката миризма, което възбужда жените. Разбира се, фактът, че вониш също и на бензин и масло, е съвсем друго нещо.

— В такъв случай ще пропусна гълтката питие и мигом се отравям към душа.

Тя погледна часовника си.

— Не веднага. Ако побързаш, може и да го хванеш.

— Кого да хвана?

— Харви Долан. Обади се по телефона.

— Как, като нямаш телефон?

— Един горски рейндже дойде тук и каза да ти предам да се обадиш на Долан в кабинета му. Било важно.

— А къде да намеря телефон?

— Как къде — у Рафъртови.

Лий беше в града, но Максин любезно заведе Пит до телефона. Настани го зад старомодно писалище с извит сгъваем капак и му подаде слушалката. Телефонистката беше експедитивна и след секунди той чу гласа на Долан.

— По дяволите, как тъй се разхождаш с хеликоптер? — изръмжа Долан.

— Правителството може да си го позволи — отвърна Пит. — Ати по кой начин изнамери човек, за да ми съобщи?

— Чрез радиото в колата ми. Изпратих сигнал от сателита за връзки с обществеността до рейндърската станция и ги помолих да ти предадат съобщението.

— Какво имаш да ми казваш?

— Една добра и една не толкова добра новина.

— Кажи ми ги в този ред.

— Добрата е, че говорих с „Боинг“. Носовият колесник е бил монтиран като оригинална част на скелет на самолет под номер 75403. Не толкова добрата новина е, че същият този самолет е бил предназначен за военните.

— Значи е собственост на Военновъздушните сили.

— Така изглежда. Във всеки случай Националният комитет по безопасност на транспорта няма зарегистриран изчезнал стратокрайцер. Опасявам се, че повече от това не мога да направя. Оттук нататък, ако искаш да продължиш разследването си като частно лице, ще трябва да се обърнеш към военните. Тяхната въздушна безопасност е извън нашата юрисдикция.

— Това и ще направя — отвърна Пит. — Ако не друго, поне ще стана наясно с всичките си фантазии относно призрачния самолет.

— Надявах се на подобен отговор — рече Долан. — Затова си позволих волността да направя запитване — от твоето име, естествено — до главния инспектор по безопасността във военновъздушната база „Нортън“ в Калифорния за настоящото положение на „Боинг-75403“. Полковник Ейб Стайгър ще се свърже с теб веднага щом открие нещо.

— Този Стайгър каква длъжност изпълнява?

— Съответства на моята при военните. Провежда разследвания на злополуки с военни самолети в западния район.

— Значи скоро ще имам отговор на гатанката.

— Твърде е вероятно.

— Какво е твоето мнение, Долан, ама честното ти мнение?

— Ами... — започна предпазливо Долан. — Няма да те лъжа, Пит. Лично аз смятам, че твоят изчезнал самолет ще се окаже в архивите на някой търговец на спасени самолетни части и имущество.

— А пък аз си мислех, че сме положили основите на едно истинско приятелство.

— Поиска да ти кажа истината и я получи.

— А сега сериозно, Харви, признателен съм за помощта ти. Когато следващия път дойда в Денвър, ще те поканя на обяд.

— Никога не изпускам аванта.

— Добре, ще чакам с нетърпение тази среща.

— Преди да си затворил — пое си дълбоко въздух Долан, — ако не се лъжа, има основателна причина колесникът да се намира в гаража на госпожица Смит, тогава какво?

— Изпълнен съм със странното чувство, че нещата не стоят така.

Долан оставил слушалката на мястото й и остана загледан в нея. Необяснимо ледени тръпки преминаха по гърба му и кожата му настръхна. Гласът на Пит беше прозвучал така, сякаш излизаше от гробница.

6.

Лорън раздигна чиниите и занесе поднос с две чаши димящо кафе на терасата. Пит седеше, наклонил назад стола си и вдигнал крака върху парапета. Въпреки студената септемврийска вечер беше облечен с трикотажна риза с къси ръкави.

— Кафе? — попита Лорън.

Той обърна глава като в транс и я погледна.

— Какво? — После смотолеви: — О, извинявай, не те чух да се приближаваш.

Виолетовите очи го огледаха.

— Приличаш на човек, обладан от зъл дух — изтърси тя, без да знае защо.

— Може и да откачам вече — отвърна той с лека усмивка. — За каквото и да си помисля, все ми се привиждат самолетни останки.

Тя му подаде чашата и обгърна с длани своята, за да поеме топлината ѝ.

— И всичко заради тия пусти боклуци на татко. Само те са ти в главата, откакто си тук. Прекалено голямо значение им отдаваш.

— Без обаче да стигам до някакво смислено заключение. — Той отпи от кафето. — Наречи го проклятието на Пит, но не мога да оставя нещата, докато не намеря приложимо разрешение. — Обърна се да я погледне. — Странно ли ти звучи това?

— Знам, че има хора, които се насильтват да търсят отговори на неизвестното.

Той продължи да говори все тъй вгълбен в себе си.

— Не ми е за първи път да изпитвам силно интуитивно чувство за нещо.

— И винаги ли си се оказвал прав?

Той сви рамене и се усмихна.

— Честно казано, съотношението ми успех-провал е пет към едно.

— А ако излезе, че спасените от татко части не са от самолет, катастрофирал някъде наблизо тук?

— Тогава ще забравя за тях и ще вляза отново в земния свят на практичността.

По лицата и на двамата се изписа спокойствие. Лорън отиде до него и седна в ската му, опитвайки се да попие топлината на тялото му в студения ветрец, който подухващо откъм планината.

— Все още разполагаме с дванайсет часа, преди да се качим на самолета за Вашингтон. Не искам нищо да развали последната ни нощ тук. Моля те, хайде да се приберем и да си легнем.

Пит се усмихна и я целуна нежно по очите. После, уравновесявайки тежестта ѝ с двете си ръце, стана от стола, повдигна я без усилие, сякаш повдигаше голяма кукла, и я пренесе в хижата.

Разумно прецени, че сега не е моментът да ѝ каже, че утре тя ще се върне сама в столицата, а той ще остане тук, за да продължи разследването си.

7.

Две вечери по-късно Пит, дълбоко потиснат, седеше край масата за хранене в хижата и изучаваше няколко топографски карти. Накрая се облегна назад на стола и разтърка очи. Единственият резултат от усилията му дотук беше една объркана приятелка и тъпста сметка от компанията, от която бе наел хеликоптера.

По стълбите за предната тераса се чуха тежки стъпки и след малко на прозорчето на външната врата се показа бръсната глава и лице с кротки бадемови очи и огромни мустаци като на кайзер Вилхелм.

— Здравейте, вие там, вътре! — подвикна глас, който като че ли излизаше от чифт огромни ботуши.

— Влизайте! — покани го Пит, без да става от мястото си.

Мъжът беше нисък и набит и положително би счупил кантара, прецени Пит, с близо стоте си килограма. Непознатият протегна месестата си ръка.

— Вие трябва да сте Пит.

— Да, аз съм Пит.

— Добре. Намерих ви от първия път. Помислих си да не би да съм свърнал в погрешна посока в тъмното. Аз съм Ейб Стайгър.

— Полковник Стайгър?

— Оставете званието. Както виждате, облечен съм като иманяр.

— Почти не се надявах да уважите молбата ми лично. Можехте да го сторите с писмо.

Стайгър се усмихна до уши.

— Работата е там, че не бих оставил цената за пощенска марка да ме лиши от удоволствието на златотърсачеството.

— На златотърсачество ли?

— Ами реших да убия два заека с един куршум, както се казва. Първо, следващата седмица трябва да изнеса лекция по безопасността на самолетите във военновъздушната база „Чанют“ в Илинойс. Второ, вие се намирате в сърцето на колорадски минен район и тъй като

златотърсачеството ми е огромна слабост, реших да отскоча дотук с надеждата да открия малко злато, преди да продължа за лекцията си.

— Можете да се настаните тук. В момента съм сам в хижата.

— Ще се възползвам от вашето гостоприемство, господин Пит.

— Имате ли багаж?

— В колата е, която взех под наем.

— Ами донесете го, а аз в това време ще направя кафе. — После се сети да попита: — Искате ли нещо за хапване?

— Благодаря, но вечерях с Харви Долан, преди да потегля насам.

— Значи сте видели колесника.

Стайгър кимна и отвори старата кожена чанта, която носеше в ръка, и извади от нея една папка.

— Ето — подаде я той на Пит, — това са сведенията за военния „Боинг С-97“, сериен номер 75403, управляван от майор Вайлъндър. Можете да ги прегледате, докато кача багажа си. Ако имате въпроси, просто питайте.

След като разопакова багажа си в свободната стая, Стайгър се настани до Пит край масата.

— Това задоволява ли любопитството ви?

— В този доклад се твърди, че 03 е изчезнал над Тихия океан по време на рутинен полет между Калифорния и Хаваи през януари 1954 година.

— Такива са сведенията от Военновъздушните сили.

— Тогава как си обяснявате наличието на колесника тук, в Колорадо?

— Не е голяма загадка. Вероятно по някое време колесникът на самолета е бил сменен с нов — често използвана практика. Или механикът е открил недостатък в конструкцията, или тежко кацане е счупило стойката, или пък се е изкривил, докато е бил взет на буксир. Десетки различни причини могат да наложат подмяната.

— Такава подмяна отбелязана ли е в донесението за техническото обслужване?

— Не, не е отбелязана.

— Това не е ли малко странно?

— Може би нередно, но не и странно. Персоналът по поддръжката във ВВС е известен с опитността си в отстраняване на механичните повреди, а не във воденето на отчети.

— Тук пише още, че не са намерени никакви следи от самолета и екипажа му.

— Трябва да призная, че тази точка е загадка и за мен. Документацията сочи, че е било извършено разширено претърсване, много по-разширено от обичайните спасителни операции по въздух и вода. И въпреки това резултатът от общите усилия на военновъздушните и военноморските сили може да се нарече голяма кръгла нула. — Стайгър кимна в знак на благодарност, докато поемаше димяща чаша кафе от ръката на Пит. — Такива неща обаче се случват. Архивите ни са пълни със самолети, които са отлетели в забвение.

— „Отлетели в забвение“? Звучи много поетично. — Нищо в гласа на Пит не прикриваше цинизма му.

Стайгър подмина тона му и отпи гълтка кафе.

— За следователя по въздушната безопасност всяка неизяснена катастрофа е трън в очите му. Ние сме като лекари, които от време на време изпускат пациента си на операционната маса. Това често не ни дава покой нощи наред.

— А 03 дава ли ви покой? — попита Пит с равен глас.

— Питате ме за злополука, станала, когато съм бил на четири години. Нямам нищо общо с нея. Колкото до мен, господин Пит, и колкото до ВВС, изчезването на 03 е затворена книга. Той ще остане да лежи на дъното на морето цяла вечност заедно с цялата трагедия.

Пит изгледа за миг Стайгър, после му доля още кафе.

— Грешите, полковник Стайгър, много грешите. Отговор има и той не е на пет хиляди километра оттук.

След закуска Пит и Стайгър тръгнаха всеки по своя път — Пит да проучва едно дълбоко дефиле, твърде тясно за облитане с хеликоптер, а Стайгър да намери поток, в който да промива злато. Времето беше студено и ясно, само няколко пухкави облачета висяха над върховете на планините.

Минаваше пладне, когато Пит се изкатери по дефилето и пое обратно към хижата по съвсем леко утъпкана пътека, която се виеше между дърветата и излизаше на брега на езерото Тейбъл. След като измина километър и половина покрай ръба на водата, той видя малка

река, която се вливаше в езерото. Продължи по брега ѝ и се натъкна на Стайгър.

Полковникът седеше доволен върху камък на сред водното течение и размахваше във водата голяма метална копанка.

— Как върви? — извика Пит.

Стайгър се обърна, помаха му с ръка и нагази водата, за да излезе на брега.

— Е, до кюлче няма да стигна, но ще бъда късметлия, ако мога да промия поне половин грам. — Той хвърли към Пит дружелюбен, но скептичен поглед. — А вие? Намерихте ли това, което търсихте?

— Напразно бих път — отвърна Пит. — Но разходката ми подейства освежително.

Стайгър му предложи цигара. Пит отказа.

— Знаете ли — каза Стайгър, запалвайки своята, — вие сте класически пример за упорит човек.

— И други са ми го казвали — засмя се Пит.

Стайгър седна, всмукна дълбоко и остави димът да се процежда през устата му, докато говореше.

— Ето, аз например съм сто процента малодушен човек, но само по въпроси, които не са от важно значение. Никога например не довършвам кръстословици, тъпи книги, домакински задачи... Мисля, че без целия този душевен стрес ще удължа живота си с десет години.

— Жалко е, че не можете да се откажете от пушенето.

— Прав сте.

В този момент двама младежи, момче и момиче, минаха покрай тях върху импровизиран сал и продължиха по течението. Те се смееха по младежки неудържимо, без да обръщат внимание на мъжете на брега. Пит и Стайгър ги проследиха с поглед.

— Е това се казва живот — отбеляза полковникът. — Като дете и аз плавах със сал по река Сакраменто. Вие опитвали ли сте?

Пит не чу въпроса му. Гледаше вторачено мястото, където момчето и момичето се бяха изгубили от поглед. Както изразяваше дълбока вгълбеност, лицето му изведнъж просветна.

— Какво ви има? — попита Стайгър. — Изглеждате така, сякаш сте видели Бог.

— Навирало се е в очите ми през цялото време, а аз да не го забележа — смънка Пит.

— Какво да забележите?

— Това идва да докаже, че най-трудните проблеми имат най-простите разрешения.

— Не отговорихте на въпроса ми.

— Разбрах откъде са дошли кислородната бутилка и колесникът — каза Пит.

Стайгър само го изгледа скептично.

— Това, за което намеквам — продължи Пит, — е, че ние не догледахме едно тяхно качество.

— Не мога да схвани връзката — призна Стайгър. — Когато се монтират на самолет, те работят по две съвършено различни системи, една газова и една хидравлична.

— Да, но свалите ли ги от самолета, и двете части имат нещо общо.

— Какво е то? — поинтересува се Стайгър.

Пит го погледна и разтегна устни във все по-ширака и по-ширака усмивка. После изрече вълшебните думи:

— Могат да плават.

8.

Редом до повечето гладки реактивни самолети „Катлин М-200“ приличаше на летяща жаба. Макар да беше по-бавен по време на полет, той имаше едно компенсиращо качество, което не можеше да се сравни с никой друг самолет с неговите размери — „Катлин“ беше предназначен да каца и излита от трудни терени с товар два пъти по-голям от собственото му тегло.

Слънцето блестеше върху аквамаринените букви, изписани върху фюзелажа на летателния апарат, докато пилотът умело го наклони, за да го насочи към тясната асфалтова лента на летище „Лейк каунти“ край Ледвил. Той рязко спря на шестстотин метра преди края ѝ, после го завъртя и зарулира към плаца, където стояха Пит и Стайгър. Когато се приближи, се видя ясно изписаният от едната му страна надпис НЮМА. Пилотът спря „Катлин“, изключи двигателите и след минута слезе и се запъти към двамата чакащи мъже.

— Много ти благодаря, приятел! — Отправените към Пит думи бяха изречени с кисела гримаса.

— За какво, за безгрижната и напълно бесплатна почивка в Скалистите планини ли?

— Не, задето ме измъкна посред нощ от леглото на една червенокоса лудетина, за да стъкмя товар и да го докарам от Вашингтон тук.

Пит се обърна към Стайгър.

— Полковник Ейб Стайгър, да ви представя Ал Джордино, моят понякога способен помощник и винаги главен мърморко от Националната агенция по подводни и морски изследвания.

Джордино и Стайгър се измериха един друг с поглед като двама професионални борци. Като се изключеше гладко обръснатата глава и семитски черти на лицето на Стайгър и закачливата италианска усмивка и гъстата къдрава коса на Джордино, двамата спокойно можеха да минат за братя. В телосложение много си приличаха — бяха еднакви на ръст, еднакви на тегло, дори мускулите, които издужаваха дрехите им, като че ли бяха излети от една и съща матрица.

Джордино протегна ръка.

— Полковник, надявам се двамата с вас да не се влудяваме един друг.

— Напълно споделям това пожелание — отвърна Стайгър със сърдечна усмивка.

— Донесе ли съоръженията, които ти поръчах? — попита Пит.

Джордино кимна и добави:

— Наложи се да прибегна до малко хитрост. Ако адмиралът научи за твоя малък потаен проект, отново ще вдигне врява до небето.

— Адмиралът ли казахте? — почуди се Стайгър. — Не ми е ясно като как са се включили ВВС в тази работа.

— Не са — отвърна Пит. — Адмирал Джеймс Сандекър е пенсионер и е главен директор на НЮМА. Има манията да се чумери, когато се извършват тайни експедиции с наемен труд, който не е предвиден във фискалния бюджет на агенцията.

Стайгър изведнъж проумя положението и повдигна вежди.

— Искате да кажете, че сте накарали Джордино да вземе държавен самолет на държавни разноски, за да прекоси половината страна без разрешение, да не говорим за откраднатия товар от апаратура?

— Да, нещо такова.

— Нас наистина много ни бива в тия неща — вметна Джордино без следа от притеснение.

— Спестява сума ти време — добави Пит равнодушно. — Бюрокрацията е такава досада.

— Това е невероятно — каза тихо Стайгър. — Нищо чудно да ме изправят пред военен съд за съучастие.

— Няма, стига да се справим успешно — рече Пит. — А сега, ако вие двамата освободите товара, аз ще ида да докарам джипа до самолета. — С тези думи той вървеше вече към паркинга.

Стайгър се загледа за миг след него, после се обърна към Джордино.

— Отдавна ли се познавате?

— От първи клас. Аз бях побойникът в класа. Когато Дърк дойде да живее в махалата и се появи за първи път в училището, аз му хвърлих един хубав тупаник.

— И му показахте кой е главатарят, нали?

— Не съвсем. — Джордино се пресегна и отвори вратата на товарната кабина. — След като разкървавих носа му и насиних едното му око, той стана от земята и така ме срипа в чатала, че цяла седмица ходих изкривен на една страна.

— Описвате го като опасен човек.

— Нека просто да кажем, че Пит има юмруци, но и достатъчно мозък да ги използва на място, както и необикновено умение да преодолява всяко препятствие, било то естествено, или издигнато от човек, което му се изпречи на пътя. Иначе се разнежва пред деца и животни, помага на възрастни дами да се качват на ескалатори. Доколкото знам, не е откраднал един дайм в живота си, нито е използвал дарбите си за лична облага. С две думи, той е голяма работа.

— Мислите ли, че този път е отишъл твърде далече?

— Имате предвид вярата му в несъществуващ самолет ли?

Стайгър кимна.

— Ако Пит ви каже, че Дядо Коледа съществува, по-добре му повярвайте и погледнете под елхата за подаръци.

9.

Пит прилекна на колене в алуминиевата гребна лодка и се зае с фината настройка на телевизионния монитор. Стайгър седеше обърнат към носа и натискаше греблата. Джордино беше в друга лодка на пет-шест метра пред тях и почти не се виждаше от купчината предаватели с акумулаторно захранване. Докато гребеше, държеше под око въжето, което пълзеше по кърмата и изчезваше във водата. В другия му край имаше закачена телевизионна камера, затворена във водонепропусклива кутия.

— Събудете ме, когато започне някой хубав филм на ужасите — провикна се Джордино към лодката зад него.

— Ти не спирай да гребеш — изсумтя Стайгър, — че още малко, и ще те застигна.

Пит не се включи в размяната на закачки. Вниманието му бе съсредоточено в екрана. Студен следобеден вятър духаше от планинските склонове и къдреше гладката повърхност на езерото. Това затрудняваше Джордино и Стайгър, чиито от малели ръце не смогваха да поддържат двете лодки по еднакъв курс.

До този момент единствените обекти, които преминаха по монитора, бяха разпръснати групи скали, забити в калното дъно, гниещи останки на отдавна мъртви дървета, чиито голи клони като че ли се протягаха към отминаващата камера, и няколко подплашени пъстърви, които се отдръпнаха на безопасно разстояние от нашественика.

— Нямаше ли да е по-лесно да проведем претърсването с гмуркане? — прекъсна Стайгър концентрацията на Пит.

Пит разтърка с длани напрегнатите си очи.

— С телевизионната камера е далеч по-лесно. Освен това на места езерото е дълбоко към шейсет метра. При тази дълбочина времето за престой на гмуркача на дъното се измерва едва в минути. И като се добави и фактът, че след петнайсет метра под повърхността водата става ледена, ето как се събират адски много неудобства. Ще

минеш за късметлия, ако тялото ти издържи на студа повече от десет минути.

— Ами ако открием нещо?

— Тогава веднага ще навлека мокро водолазно облекло и ще скоча зад борда, за да го огледам отблизо, но нито секунда по-рано.

Някакво тяло се материализира на екрана и Пит се наведе, за да го види по-добре, закривайки външната светлина с черен плат.

— Мисля, че попаднахме на очаквания от Джордино филм на ужасите — каза той.

— Какво виждаш? — попита възбуден Стайгър.

— Нещо като стара дървена колиба.

— Дървена колиба ли?

Стайгър се наведе над рамото на Пит и се вторачи в екрана. Камерата, намираща се на четирийсет метра под дъното на лодките, предаваше през ледената вода картина на някакво изкривено тяло. Съчетанието от трепкаща през набраздената повърхност слънчева светлина и неясна видимост на тази дълбочина придаваха на изображението призрачен вид.

— Как е попаднала там? — попита удивеният Стайгър.

— Не е кой знае каква загадка — отвърна Пит. — Езерото Тейбъл е изкуствено направено. Щатът отклони реката да тече през тази долина още през 1945 година. Една изоставена дървообработваща фабрика, която се е намирала близо до речния бряг, е била залята, когато нивото на водата се е покачило. Колибата, която виждаме, вероятно е една от старите жилищни постройки.

Джордино върна лодката малко назад, за да погледне и той.

— Липсва ѝ само табелата „Продава се“.

— Удивително добре е запазена — промълви Стайгър.

— Благодарение на сладката вода, чиято температура е близка до точката на замръзването — поясни Пит и добави: — Дотук с местната туристическа атракция. Продължаваме ли?

— Още колко време? — попита го Джордино. — Имам нужда от малко течно захранване, за предпочитане такова, което се лее от бутилки.

— След няколко часа ще се стъмни — обади се Стайгър. — Предлагам да привършваме за днес.

— Гласувам за това. — Джордино погледна към Пит. — Какво ще кажеш, капитан Блай? Да навивам ли въжето на камерата?

— Не, остави го в това положение. Ще го навием, като стигнем до кея.

Джордино непохватно обърна лодката си на сто и осемдесет градуса и загреба към брега.

— Мисля, че теорията ти издиша — вметна Стайгър. — Два пъти минахме по средата на езерото и не спечелихме нищо, освен от малели до болка мускули и картина на повалена дървена барака. Погледни неизбежното в очите, Пит. Няма нищо интересно в това езеро, освен риба. Като стана дума за обитателите на дълбочините... какво ли не би дал един рибар, за да притежава такива такъми. — Стайгър кимна към телевизионната апаратура.

Пит го погледна замислено.

— Ал, карай към онзи старец вляво от теб, който е хвърлил въдица от брега.

Джордино се обърна в посоката, която сочеше Пит. Кимна безмълвно и промени курса си. Стайгър го последва.

След няколко минути гребане лодките доближиха възрастния рибар. Мъжът вдигна поглед и в отговор на поздрава им докосна ръба на шапката си, обточен с изкуствени мухи за стръв.

— Кълве ли? — провикна се Пит.

— Не е оригинален въпросът ти — измърмори Стайгър.

— Днес върви слабо — отвърна въдичарят.

— Често ли ловите риба в това езеро?

— От двайсет и две години го кръстосвам надлъж и нашир.

— Можете ли да mi кажете коя част на езерото изяжда най-много стръв?

— Не vi разбрах.

— Има ли участък от езерото Тейбъл, където рибарите често губят стръвта си?

— А, да. Близо до бента има един потънал дънер, та той много помага за тая работа.

— На каква дълбочина е?

— Три или четири метра.

— Търся по-дълбоко място, много по-дълбоко.

Мъжът се замисли за миг.

— Има такава дълбока дупка ей там, по посока на голямото мочурище, в северния край на езерото. Миналото лято глътна две от най-добрите ми макари, докато влачех въдицата си в дълбокото. Не ви препоръчвам да си пробвате късмета там. Освен ако нямате собствен магазин за рибарски принадлежности.

— Благодаря ви за информацията — каза Пит и му помаха. — Наслука!

— На вас също — отвърна въдицарят и върна вниманието си към въдицата, чийто прът след малко се изви от яка захапка.

— Чу ли, Ал?

Джордино погледна с копнеж кея, после обърна глава към северния край на езерото, отстоящ на около четиристотин метра. Примириявайки се със скучната си задача, той изтегли нагоре камерата, за да не се влачи по дъното, после приглади ръкавиците си и натисна отново веслата. Стайгър хвърли на Пит убийствен поглед, но и той вдигна бялото знаме.

Половината час преборване със засилващото се вълнение се изниза мъчително бавно. Стайгър и Джордино вършеха работата си, без да отронват звук; Джордино — със сляпа вяра в Пит, Стайгър, пришпорван от мисълта да не се даде на Джордино по отношение на издръжливостта. Пит стоеше залепен за монитора и от време на време подвикваше на Джордино да коригира курса.

Колкото повече скъсяваха разстоянието до мочурището, толкова по-бързо се издигаше дъното на езерото Тейбъл. И ето че блатото и плевелите като че ли изведнъж свършиха и водата потъмня. Те спряха за малко, за да спуснат камерата и продължиха нататък.

Едва изминаха още няколко метра и на екрана се появи заоблен обект. Нямаше ясно определена форма, нито приличаше на част от естествената среда.

— Спрете да гребете! — извика Пит.

Стайгър се отпусна на мястото си, облекчен, че може да си почине, а Джордино се вгледа през тясното разстояние между двете лодки. Беше му добре познат този тон на Пит.

Долу, в студените дълбини, камерата бавно се доближаваше до материализирания на екрана обект. Пит застина неподвижен като пън, когато видя изображението на една голяма бяла звезда на тъмносин

фон. Докато изчакваше камерата да продължи „огледа“ си, почувства устата си суха като канзаски прах.

Джордино се бе приближил и поддържаше двете лодки пътно една до друга. Стайгъролови напрежението, вдигна глава и погледна въпросително Пит.

— Видя ли нещо?

— Самолет с военни означения — съобщи Пит, едва сдържайки вълнението си.

Стайгър се промъкна назад и опули очи в монитора. Камерата беше минала над крилото и сега се спускаше отново към фюзелажа. Над квадратен илюминатор се заредуваха думите:

СЛУЖБА ЗА ВОЕНЕН ВЪЗДУШЕН ТРАНСПОРТ

— Мили боже! — ахна Джордино. — Военен самолет!

— Можеш ли да кажеш какъв модел е? — попита развълнуван Стайгър.

Пит поклати глава.

— Не още. Щъгълът, под който мина камерата, не позволи да се видят добре двигателите и носовата част. Тя пресече над лявото крило и както виждаш, сега се движи към опашката.

— Серийният номер трябва да е изписан върху вертикалния стабилизатор — прошепна Стайгър тихо, сякаш се молеше.

Тримата стояха погълнати от неземната гледка, която се разкриваше пред тях. Самолетът лежеше затънал дълбоко в дънната кал. Фюзелажът беше срязан зад крилете, опашната част беше извита под лек ъгъл.

Джордино внимателно потопи веслата си и измести камерата по нов курс, като коригира сектора ѝ на обзор. Разделителната ѝ способност беше толкова висока, че се виждаха дори изравнените нитове на алуминиевата обшивка. Всичко изглеждаше невероятно странно и абсурдно и на тримата мъже им беше трудно да приемат изображението, предавано от телевизионното устройство.

След малко всички затаиха дъх — на екрана започна да се появява серийният номер върху вертикалния стабилизатор. Пит регулира фокуса на обектива, за да са сигурни, че няма да събркат

нещо при разпознаването на самолета. Първо се появи цифрата 7, след нея 5, 4 и накрая 03. Стайгър се вторачи за миг в Пит с изцъклен поглед. Ефектът от гледката, за която вече се увери, че е истина, беше толкова разтърсващ, че той не беше в състояние да я приеме за истинска.

— Боже мой, това наистина е 03... Не може да бъде.

— Каквото виждаш, това е — подметна Пит.

Джордино се протегна и разтърси ръката на Пит.

— Никога не съм се съмнявал в теб, партньоре.

— Твоето доверие в мен няма да остане незабелязано — отвърна Пит.

— Какво ще правим оттук нататък?

— Ще поставим указателен буй и ще приключим за днес. Утре сутринта ще се гмурнем и ще видим какво можем да открием вътре в самите останки.

Стайгър седеше, клатеше глава и повтаряше:

— Това нещо не би трябвало да е тук... Това нещо не би трябвало да е тук.

Пит се усмихна.

— Явно, че нашият приятел, полковникът, не може да повярва на очите си.

— Не е това — възрази Джордино. — Стайгър има психологически проблем.

— Проблем ли?

— Ами да, не вярва в Дядо Коледа.

Въпреки мразовития въздух на утрото Пит се потеше в мокрото си подводно облекло. Той провери регулатора си за дишане, направи знак с вдигнати палци на Джордино и скочи зад борда на лодката.

Ледената вода, която нахлу между кожата му и подплатата на неопреновото му облекло с дебелина три милиметра, му подейства като шок. Той увисна за миг във водата, непосредствено под повърхността, и изчака топлината на тялото му да стопли проникналия слой вода. Когато температурата стана поносима, той отпуши ушите си и ритайки с плавниците, започна да се спуска към тайнствения свят, където вятърът и въздухът бяха непознати явления. Въжето от

указателния буй сечеше косо подканящите го дълбини и той заплува покрай него.

Дъното като че ли се надигна, за да го посрещне. Още не бе заел хоризонтално положение, когато десният му плавник заора в утайката и вдигна сив облак, който набъбна като пушек от избухната цистерна за гориво.

Пит провери дълбокомера на китката си. Той отчиташе дълбочина четирийсет и два метра. Това му позволяваше приблизително десет минути престой на дъното, без да се беспокои за декомпресия.

Основният му враг беше температурата на водата. Леденото налягане щеше да влияе драстично на концентрацията и движенията му. Телесната му температура скоро щеше да бъде понижена от студа и щеше да доведе издръжливостта му до краен предел, а оттам — в царството на преумората.

Видимостта не беше повече от два и половина метра, но този фактор не му пречеше. Указателният буй бе спуснат на сантиметри от потъналия самолет и Пит трябваше само да протегне ръка и да докосне металната повърхност. Преди да скочи във водата, се бе запитал какво ли чувство ще изпита, когато се гмурне дотук. Беше сигурен, че ще бъде обгърнат от пипалата на страх и мрачното предчувствие. Вместо това обаче сега го изпълни особеното чувство на добре свършена работа. Все едно че беше приключил едно дълго и изтощително пътуване.

Той се плъзна над двигателите, чиито лопати на витлата бяха изящно извити назад като венчелистчета на ирис. Ребрестите цилиндрови глави щяха завинаги да останат студени. Той подмина прозорците на пилотската кабина. Стъклата бяха напълно здрави, но така пътно наслоени с тиня, че нищо не можеше да се види вътре.

Пит обърна внимание, че е изразходвал почти две минути от дънния си престой. Той бързо зарита и стигна до разбития отвор във фюзелажа, вмъкна се през него и включи водолазното си фенерче.

Първите неща, които различиха очите му в потискащия сумрак, бяха големи сребристи касети. Стягащите ги ремъци се бяха скъсали от удара и те лежаха разхвърляни по пода на товарния отсек. Той внимателно ги заобиколи и се плъзна през вратата към пилотската кабина.

Четирите седалки бяха заети с по един скелет, всеки задържан в уродливата си поза от найлоновия предпазен колан. Костеливите пръсти на щурмана бяха свити като в юмрук, седящият зад приборното табло беше облегнат назад с килнат на една страна череп.

Пит продължи напред, изпълнен с нещо повече от страх и погнуса. Струята от въздушни мехурчета от регулатора му за дишане се издигаше нагоре и се загубваше в единия ъгъл на пилотската кабина. Това, което подсилваше зловещата гледка, беше фактът, че макар телата да бяха оголени до костите от плътта, дрехите им бяха останали. Леденостудената вода бе задържала процеса на гниене през тези десетилетия и бе запазила униформите на екипажа така, както в мига, когато всички са загинали.

Вторият пилот седеше изправен, с челюст, отворена вероятно за последен вик. Пилотът беше приведен напред, главата му почти се опираше в командното табло. От малкото му джобче се подаваше метална пластинка и Пит внимателно я издърпа и я набута в единия си ръкав. От джоба на пилотската седалка висеше винилова папка и Пит взе и нея.

Пак погледна часовника си и видя, че времето му изтича. Трябващо вече да се отгласне към повърхността и към дружелюбните лъчи на слънцето. Студът беше почнал да се просмуква в кръвта му и да замъглява съзнанието му. Беше готов да се закълне, че скелетите до един се бяха обърнали и го гледаха с празните орбити на черепите си.

Той бързо се изтегли заднешком от кокпита и точно когато се обръща, за да напусне товарната кабина, зърна кости на ходило зад една от касетите. Костите принадлежаха на скелет, завързан здраво с ремъци за дървената скара на пода. За разлика от останките на екипажа, по този скелет все още имаше останала плът. Пит с мъка потисна гаденето, надигнало се до гърлото му, и изучи от по-близо някога живия и дишаш юнош. Униформата му не беше тъмносиня като на Военновъздушните сили, а кафеникова като на някогашното армейско формено облекло. Той пребърка джобовете, но не намери нищо в тях.

В главата му звънна предупредителен сигнал. Ръцете и краката му вече загубваха чувствителността си и се вкочанясваха от безпощадния студ. Вече се движеше много по-бавно, сякаш беше потопен в гъст сироп. Ако не стоплеше час по-скоро тялото си, старият

самолет щеше да приюти още една жертва. За миг го прободе острият връх на паниката — започващ да губи всякакво чувство за ориентация. Тогава забеляза въздушните си мехурчета, които излизаха от товарната кабина и поемаха към повърхността.

С огромно облекчение той се извърна от самотния скелет и последва мехурчетата в откритото водно пространство. На три метра под повърхността видя подводната част на лодката, която трепкаше от пречупената светлина като в кадър от сюрреалистичен филм. Дори успя да различи безплътната на вид глава на Джордино, който се взираше надолу зад борда.

С последни сили Пит протегна ръка и сграбчи веслото. После, с обединената сила на мускулите на Джордино и Стайгър, той бе издърпан в лодката с такава лекота, сякаш беше малко дете.

— Помогни ми да му свалим това облекло — нареди Джордино на полковника.

— Господи, той целият е посинял!

— Още пет минути, и щеше да получи хипотермия.

— Какво значи хипотермия? — попита Стайгър, докато сваляше куртката на Пит.

— Силно понижаване на телесната температура — поясни Джордино. — Познавах водолази, които умряха от това.

— Още не съм... повтарям... още не съм готов за дисекционната маса на мортата — изрече Пит през тракащи зъби.

След като свалиха хидрокостюма му, Джордино и Стайгър разтриха енергично тялото му с хавлиени кърпи, а после го завиха с дебело вълнено одеяло. Чувствителността му бавно започна да се завръща в крайниците и той вече усещаше топлината от слънцето, която проникваше чак до кожата му. Докато отпиваше кафе от чашата на термоса, си помисли, че то щеше да му помогне повече за психологическото, отколкото за физическото му обновление.

— Ти постъпил като пълен глупак! — скара му се Джордино от чиста загриженост. — Едва не се погуби, като се застоя толкова дълго. На тази дълбочина водата е направо вледеняваща.

— Какво откри долу? — попита Стайгър.

Пит се надигна до седнало положение и тръсна глава, за да разсее последните следи от мъглата в съзнанието си.

— Една папка... Имах една папка.

Джордино му я показа.

— Все още я имаш. Стискаше я в лявата си ръка като менгеме.

— А малката метална пластина?

— У мен е — отвърна Стайгър. — Изпадна от единия ти ръкав.

Пит се облегна облекчен и отпи още една глътка кафе.

— Товарната кабина е пълна с големи касети... от неръждаема стомана, съдейки по незначителната степен на корозия. Но какво съдържат, може само да се гадае, няма никакви означения по тях.

— Каква им е формата?

— Цилиндрична.

Стайгър се замисли.

— Нямам представа какъв военен товар изисква запазването му в касети от неръждаема стомана. — После изведнъж се сепна и се вгledа проницателно в Пит. — Ами екипажа? От него имаше ли следа?

— Онова, което е останало от всеки, е все още привързано за седалките им.

Джордино внимателно повдигна единия край на виниловата папка.

— Изписаните листове са четливи тук-там. Мисля, че ще мога да ги отделя и подсуша, като се приберем в хижата.

— Вероятно това е летателният план — вметна Стайгър. — Искам всички налични факти и загадки да бъдат прилежно запечатани в плик, преди да ги оставя на някое бюро в Пентагона.

— А!... Стайгър...

Полковникът изгледа Пит въпросително.

— Не ми е приятно да съобщавам новини, които ще объркат добре обмислените ти планове, но в загадката на BBC 03 има нещо повече, отколкото се вижда на пръв поглед, нещо много повече.

— Но нали открихме останките непокътнати? — Стайгър се мъчеше да говори с нисък глас; нямаше намерение да му бъде отнет мигът на триумфа. — Отговорите лежат само на няколко метра оттук. Сега всичко се свежда единствено до изваждане на останките от езерото. Какво друго има?

— Една доста неприятна дилема, която никой от нас не бе предвидил.

— Каква дилема?

— Работата е там — отвърна тихо Пит, — че имаме в ръцете си и един убиец.

10.

Джордино разпръсна съдържанието на папката върху кухненската маса. Бяха общо шест листа. Намерената от Пит в джоба на пилота малка алуминиева пластина къкреше в разтвор, импровизиран от Джордино, за да падне нагарът и да може да се разчете надписът ѝ.

Пит и Стайгър стояха до пращащия в камината огън и пиеха кафе. Камината беше изградена от местен камък и топлината ѝ изпълваше цялата стая.

— Нали разбираш огромните последствия от това предположение? — говореше Стайгър на Пит. — Намекваш за сериозно престъпление, без да разполагаш с никакво солидно доказателство.

— Чуй ме добре — каза Пит — и не се дръж така, сякаш обвинявам вкупом Военновъздушните сили на САЩ в убийство. Аз никого не обвинявам. Да, признавам, че доказателството е косвено, но съм готов да се обзаложа, че всеки патолог ще ме подкрепи. Скелетът в товарния отсек не е на човек, умрял преди трийсет и четири години заедно с екипажа на самолета.

— Откъде си толкова сигурен?

— Няколко неща не се връзват. Първо, нашият неизвестен пътник все още има плът по костите си, докато плътта на всеки от екипажа се е разложила преди десетилетия. Това показва, поне за мен, че мъжът е умрял много по-късно след катастрофата. Освен това ръцете и краката му са вързани за халките на скарата на пода. С малко въображение човек може да си представи почерка на старомодно бандитско убийство.

— Започваш да изпадаш в мелодраматизъм.

— Цялата гледка е пропита с мелодраматизъм.

— Добре, да поразсъждаваме над това, за което знаем, че е истина — продължи Стайгър. — Самолетът със сериен номер 75403 се намира не там, където би трябвало. Но така или иначе е там. И мисля, че спокойно можем да приемем, че истинският екипаж е все още на

местата си в него. Колкото до тялото на другия човек, може би просто са пропуснали да споменат за него в доклада. Вероятно е бил назначен в последния момент като резервен бордов инженер или дори механик и той се е завързал за халките в товарната кабина малко преди падането на самолета.

— Тогава как ще обясниш разликата в униформите? Неговата е светлокафява на цвят, а не синя, каквато е на Военновъздушните сили.

— Не мога да добавя нищо повече към това, което ти твърдиш със сигурност, че е бил убит много по-късно след падането на самолета.

— А това е съществено — каза Пит с равен тон. — Аз дори вече имам солидна представа кой точно е нашият неканен гост. И ако съм прав, то фактът, че смъртта му е била причинена от един или повече хора, става неопровержим.

Стайгър повдигна вежди.

— Целият съм в слух — измърмори той. — Кого имаш предвид?

— Това е човекът, построил тази хижа. Името му е Чарли Смит, баща на конгресменката Лорън Смит.

Стайгър се умълча за известно време, опитвайки се да възприеме чудовищното твърдение на Пит. Най-после каза:

— Какво доказателство можеш да предоставиш?

— Откровено казано, накъсано, оттук-оттам. От достоверен източник научих, че в некролога му е пишело, че е станал на парчета от експлозия на свое собствено изобретение. От него не било открито нищо друго, освен един ботуш и единия палец от ръката му. Добре скальпено, нали? Чиста работа! Ще трябва да го имам предвид занапред, когато искам да очистя някого. Възпламенявам взрива, после, веднага щом прахолякът се слегне, подхвърлям върху ръба на димящия кратер една обувка и парче от най-разпознавателната част от анатомията на жертвата. По-късно приятели разпознават обувката, а в шерифството, веднага след като взимат отпечатък от палеца, установяват коя е жертвата. Междувременно заравям остатъците от трупа някъде, където никога няма да бъдат намерени. Заключението за смъртта на жертвата ми се определя като нещастен случай и аз спокойно продължавам по пътя си.

— Искаш да кажеш, че от скелета в разбития самолет липсва единият му ботуш и единият палец на ръката му?

Пит кимна в знак на потвърждение.

В девет и половина Джордино беше готов. Започна да обяснява на Пит и Стайгър с тона на учител, преподаващ урок по химия.

— Както виждате, след повече от три десетилетия виниловата подвързия се е запазила почти като нова, тъй като не е органична, докато хартиените листове в нея са се превърнали в пихтия. Първоначално съдържанието е билоmimeографирано — обичаен процес преди появата на чудото „ксерокс“. Мастилото за съжаление почти е изчезнало и никоя лаборатория в света не може да го възстанови дори чрез супероптично увеличение. Три от листовете са безнадежден случай. Не е останала една четлива буква. От четвъртия може да се предположи, че съдържа метеорологична информация. Няколко думи се отнасят до силата на ветровете, височини и атмосферни температури. Единственото изречение, което можах отчасти да дешифрирам, е следното: „Небето се прояснява отвъд западните склонове на Вододела“.

— Което говори за Скалистите планини — вметна Пит.

Пръстите на Стайгър се впиха в ръба на масата.

— Господи! Имате ли представа какво значи това?

— Това значи, че „03“ не е излетял от Калифорния, както се твърди в доклада — отвърна Пит. — Мястото на излитането му трябва да е било някъде на изток оттук, щом екипажът е бил обезпокоен за атмосферните условия над Вододела.

— Толкоз за данните от лист номер четири — каза Джордино. — И тъй, сравнен с останалите, лист номер пет е истинска ценна находка по отношение на информация. От няколкото различими думи в него можем да направим няколко комбинации, включително имената на двама от екипажа. Доста от буквите липсват, но ако понапътнем малко умовете си, ще можем да ги попълним. Ето тук например. — Джордино посочи към листа и другите двама се наведоха, за да се вгледат по-отблизо.

К ма ир с мо та: ма ей ън В л дър

— Сега попълваме празните места — продължи Джордино — и получаваме: „Командир на самолета: майор Вайлъндър“.

— Ето и комбинацията — намеси се Пит, сочейки с пръст. — Тук може да се разчете името и длъжността на бордовия инженер.

— Джоузеф Бърнс — потвърди Джордино. — В следващите редове липсващите букви са прекалено много, за да се разчете смисълът им. Но вижте по-нататък.

од во и и: икс н 03

— Това е тайното му условно обозначение — поясни Пит. — Присвоява се на всеки самолет, извършващ строго секретен полет. Обикновено се състои от една дума с допълнение от последните две цифри на номера на самолета.

Стайгър изгледа Пит с неприкрито възхищение.

— Откъде знаеш тези неща?

— Научих ги оттук-оттам — сви рамене Пит.

Джордино проследи с пръст местата на липсващите букви.

— Значи получихме „Кодово име: някаква си дума 03“.

— Кои думи съдържат в средата си „икс“ — замисли се на глас
Стайгър.

— Липсващите гласни след „икс“ могат да бъдат „и“ или „ъ“...

— „Никсън“? — предложи Джордино.

— Дълбоко се съмнявам, че един транспортен самолет ще носи името на вицепрезидент — каза Пит. — Според мен „Виксън“ е по-приемливо.

— „Виксън-03“ — промълви Стайгър. — Едва ли има по-точен отговор.

— Продължаваме надясно по реда — рече Джордино. — Последното четливо местенце на петия лист е: „П-празно място-к: Ронджело 0060-празно място“.

— Предвиден час на кацане: шест часа сутринта в Ронджело — изтълкува Стайгър, все още не вярвайки на очите си. — Къде, по дяволите, се намира това? „Виксън-03“ е трябвало да кацне на Хаваите.

— Това виждам, това казвам — подметна Джордино.

— А шестият лист? — попита Пит.

— Той е много зацепан. Освен датата и гриф за секретност всичко останало е неразбираемо за мен. Вижте сами.

аповеди изда на 2 но ри 954

Пот ено от е ал Б.с

СТРО СЕ ТЕН КОД 1А

Стайгър се наведе по-ниско над неясното съдържание.

— Първият ред се отнася за заповеди, издадени някъде между дванайсети и двайсет и девети януари 1954 година.

Пит каза:

— Вторият ред разчитам като: „Потвърдено от“, но името на офицера не се чете, само рангът му на генерал съвпада.

— След това идва „Строго секретен код едно-А“ — допълни Джордино. — По-строго секретно от това надали има.

— Мисля, че смело можем да кажем, че някои от най-висшия ешелон на Пентагона или на Белия дом, или и от двете места, са изготвили подвеждащ доклад, за да заличат следите на „Виксън-03“ — заяви Пит.

— През всичките си години във Военновъздушните сили не съм чувал за подобна постъпка. Защо ще си служат с такава явна лъжа за най-обикновен самолет, извършващ рутинен полет?

— Виж фактите, полковник. „Виксън-03“ не е най-обикновен самолет. В доклада пише, че е отлетял от военновъздушната база „Травис“, край Сан Франциско, и е трябвало да кацне в Хикам Фийлд на Хаваите. А сега узnavаме, че екипажът е бил насочен по курс към Ронджело.

Джордино се почеса по главата.

— Не мога да си спомня да съм чувал за място, наречено Ронджело.

— Нито пък аз — каза Пит. — Но ние можем да го установим веднага щом отворим атласа.

— И какво имаме сега? — попита Стайгър.

— Не много — призна Пит. — Само това, че някъде след втората десетдневка на януари 1954 година самолет С-97 е излетял от място,

намиращо се или в източната, или в среднозападната част на Съединените щати, със строго поверителна мисия. Но над Колорадо се е случила някаква авария в самолета, която е принудила екипажа да кацне принудително на възможно най-трудния терен. Приземили се благополучно, или поне така са си помислили отначало. След това по чудо не са се разбили в някой планински склон. Вайльндър е видял широка просека и е насочил стратокрайцера за принудително кацане. Но онова, което за зла съдба не са забелязали — защото не забравяйте, било е месец януари и земята е била покrita със сняг — е, че откритото пространство не е било просека, а замръзнало езеро.

— И когато инерцията на самолета е намаляла, възвръщайки цялата му тежест — продължи вместо него Стайгър, — ледът се е пропукал и той е потънал.

— Точно така. Нахлуването на водата през пробития фюзелаж и шокът от студа е било толкова мигновено, че екипажът не е имал възможност да реагира и всички са се удавили, както са били по местата си. Никой не е станал свидетел на катастрофата и всички следи от трагедията са били напълно заличени. Последвалото претърсване не е открило нищо и по-късно „Виксън-03“ бива прикрит под фалшив нещастен случай и забравен.

— Ти опиша интересен сюжет — вметна Джордино, — който звучи съвсем правдоподобно. Но къде е мястото на Чарли Смит в него?

— Вероятно той е закачил с въдицата си бутилката за кислород. И тъй като е бил изключително любознателен, вероятно е пуснал на дъното риболовен трал и е извадил откъртения вече носов колесник.

— Сигурно си е заслужавало да се види изражението му, когато колесникът се е подал над повърхността — засмя се Джордино.

— Дори и да приема, че Смит е бил убит — каза Стайгър, — не виждам никакъв мотив.

Пит вдигна поглед към полковника.

— Винаги има мотив при отнемане на човешки живот.

— Ами да, товарът! — изтърси Джордино, не можейки да повярва на собственото си проумяване. — Нали е бил строго секретен полет. Няма съмнение, че каквото и да е превозвал „Виксън-03“, то е било особено ценно за някого. Достатъчно ценно, за да бъде убит човек.

Стайгър поклати глава.

— Ако товарът е бил толкова ценен, защо не е бил изваден от Смит или от неговия предполагаем убиец? Според Пит товарът е все още на дъното на езерото.

— И то здраво завързан — добави Пит. — Доколкото мога да съм сигурен, касетите изобщо не са били отваряни.

Джордино се изкашля.

— Следващ въпрос.

— Изстреляй го!

— Какво има в касетите?

— Очаквах да попиташи това — каза Пит. — Е, добре, едно предположение води до размисъл. Имаме самолет, превозващ цилиндрични касети с тайна мисия някъде в Тихия океан през януари 1954 година...

— Разбира се — прекъсна го Джордино. — Опити с ядрени бомби бяха правени по онова време на остров Бикини.

Стайгър се изправи на крака и застана неподвижен.

— Да не би да намекваш, че „Виксън-03“ е превозвал ядрени бойни глави?

— Нищо не намеквам — отвърна нехайно Пит. — Просто предлагам възможност, при това интригуваща. Защо иначе Военновъздушните сили ще прикриват изчезнал самолет и ще пуснат димна завеса от подвеждаща информация, за да не се разбере за изчезването му? Защо иначе екипажът ще се подложи на почти сигурна смърт, насочвайки повредения самолет към планините, вместо да скочи с парашутите си и да остави самолета да се разбие близо до някое населено място?

— Една особено важна точка пропуква теорията ти: правителството никога не би се отказало от търсенето на изгубен товар от ядрени глави.

— Признавам, че тук ме хвана натясно. Наистина изглежда странно, че такава една разрушителна сила, способна да изравни със земята половината страна, е оставена захвърлена в околната среда.

Стайгър изведнъж сбърчи нос.

— Каква е тази противна миризма?

Джордино скочи веднага и отиде до печката.

— Май пластинката е готова.

— В какво я вариш?

— В смес от оцет и сода за хляб. Само това успях да намеря тук.

— Сигурен ли си, че надписът ще може да се разчете?

— Не съвсем, не съм химик. Но поне няма да я повредя.

Стайгър вдигна ръце в знак на раздразнение и се обръна към Пит.

— Знаех си, че трябваше да опазя това нещо за професионален анализ в лаборатория.

Джордино спокойно подмина забележката на полковника, взе две вилици, внимателно извади пластинката от връщия разтвор и я постави върху кърпа за съдове, за да я подсуши. После я вдигна към светлината и започна да я обръща на всички страни.

— Какво виждаш? — попита го Пит.

Джордино сложи малката пластина пред него на масата, пое си дълбоко въздух и отвърна с напрегнато мрачно лице:

— Символ. Символът, предупреждаващ за радиоактивност.

**ВТОРА ЧАСТ
ОПЕРАЦИЯ „ДИВА РОЗА“**

11.

Натал, Южна Африка, октомври 1988 година

За случайния поглед дебелият мъртъв ствол на баобаба изглеждаше като един от хилядите други такива стволове, издигащи се от североизточната крайбрежна равнина на провинция Натал в Южна Африка. Не можеше да се каже защо дървото бе мъртво и откога. С голите си клони, вкопчили в небесната синева чворести застинали пръсти, и с падналата на места и гниеща под короната му набраздена кора то пак беше красиво по някакъв начин. Имаше обаче една обезпокоителна разлика, която отличаваше този баобаб от останалите — стволът му беше кух и вътре в него бе приклекнал един мъж, който напрегнато се взираше с бинокъл през малък отвор.

Стволът представляваше идеално скривалище, изкопирано от отдавна забравен наръчник на партизанската война. Маркус Сомала, секционен водач на Африканската революционна армия, беше горд с творението си. Само за два часа от миналата нощ той успя да издълбае порестата сърцевина на баобаба и тихомълком да я разпръсне из храстите наоколо. След като се настани удобно в ствola, не му беше нужно да чака дълго, за да изprobва за първи път доколко е надеждно скривалището му.

Малко след пукването на зората един чернокож полски работник от фермата, която Сомала наблюдаваше, мина покрай него, поколеба се, после се облекчи върху ствola на баобаба. Сомала го гледаше и се подсмихваше. За миг си представи как плъзга острието на дългия си и извит марокански нож през отвора за наблюдение и срязва пениса на работника. Представи си го просто за развлечение, за нищо друго. Защото Сомала не се впускаше в глупави действия. Той беше професионален войник и предан революционер, опитен ветеран от близо сто внезапни нападения. Беше горд, че служи на предната линия на ударните действия за отсичане и на последното пипало на английския октопод в Африканския континент.

Бяха минали десет дни, откакто изведе секционната си група от десет души от базовия им лагер в Мозамбик и я прехвърли през

границата в Натал. Движеха се само нощем, като избягваха пътеките, познати на полицейските патрули по сигурността, и се криеха в храсталаците от хеликоптерите на Южноафриканските въоръжени сили. Беше дълго и мъчително пътуване. Октомврийската пролет в южното полукълбо беше необичайно студена и почвата под гъстите храсти лепнеше от постоянните дъждове.

Когато най-сетне стигнаха малкото фермерско селище Умконо, Сомала разпредели хората си по места съгласно плана, който му бе даден от виетнамския му съветник. В рамките на пет дни всеки трябваше да проучи по една ферма или военно съоръжение, за да събере информация за бъдещи набези. Сомала бе определил за себе си фермата Фокс.

След като полският работник продължи с равен ход, за да се залови с дневната си работа, Сомала отново вдигна бинокъла пред очите си и огледа пространството около фермата на Фокс. По-голямата част от откритата площ, водеща непрекъсната битка с настъпателните гъсталаци и трева, беше засята със захарна тръстика. Останалата част се използваше за пасища за малки стада от говеда и млекодаен добитък и за насаждения от чай и тютюн тук-там между тях. Зад голямата къща пък имаше парцел с градински зеленчуци за лична консумация на семейство Фокс.

Един хамбар отстрани служеше за складиране храната за добитъка и говеждия тор. На известно разстояние от него се издигаше огромен навес, който покриваше товарните камиони и селскостопанските машини. Наоколо четиристотин метра зад него до криволичещ поток се чупеше ограда, зад която се помещаваха двор с жилищни постройки, които, както предположи Сомала, приютиваха близо петдесет работника и семействата им, както и техните говеда и кози.

Домът на семейство Фокс — или по-точно имението им — заемаше почти цялото било на съседното възвишение и бе красivo озеленен с лехи от гладиоли и кремове, ограждащи ниско окосена морава. Живописната гледка се загрозяваше от телена ограда, висока три метра, по чийто горен край минаваха няколко реда бодлива тел, пазеща къщата от четирите ѝ страни.

Сомала внимателно изучи бариерата. Оградата изглеждаше солидна. Коловете ѝ бяха дебели и несъмнено бяха забити дълбоко в

циментова основа. Нищо по-малко от танк не би могло да проникне през тази яка телена мрежа, прецени той и отмести леко бинокъла. В полезрението му се появи мускулест мъж с многозарядна карабина през рамо. Пазачът се облегна нехайно под малък дървен навес до порталата. Пазачите могат да бъдат изненадани и лесно отстранени, помисли си Сомала, но тънките кабели, водещи от оградата към сутерена на къщата, бяха смущаващи. Не му беше нужен електроинженер, за да му каже, че оградата е свързана с генератор. Трябваше само да налучка какъв волтаж протича невидимо през телената мрежа. Забеляза също така, че една от жиците влиза под навеса на пазача. Това означаваше, че всеки път, когато порталът се отваряше, пазачът веднага натискаше бутона. Именно това се явяваше ахилесовата пета на защитата на семейство Фокс.

Доволен от открытието си, Сомала се настани удобно в скривалището си и продължи да наблюдава и да чака.

12.

Капитан Патрик Маккензи Фокс, пенсиониран служител от Кралските военноморски сили на Англия, се разхождаше напред-назад по верандата със същата напрегнатост, с каквато навремето крачеше по палубата, когато корабът му приближаваше пристанището за домуване. Той беше мъж гигант, висок близо два метра на бос крак и тежеше над сто килограма. Имаше навъсени очи, тъмни като водите на Северно море при ноемврийска буря. Пясъчнорусата му коса, както и започналата да се прошарва брада в стил крал Джордж Пети бяха сресани грижливо. Фокс можеше да мине за абърдийнски морски капитан, какъвто всъщност беше преди да стане фермер в Натал.

— Два дни?! — възклика той гръмогласно с шотландския си акцент. — Не мога да си позволя да отсъствам два дни от фермата. Нечовешко е, да, точно това е определението: нечовешко.

Като по чудо чаят в чашата, която размахваше в ръка, не се разплиска навън.

— Щом министърът на от branата лично те моли да се срещнете, не ти остава друго, освен да уважиш молбата му.

— Но, по дяволите, жено, той не знае какво значи това. — Фокс поклати глава. — Ние сме на сред разчистването на нови площи. Освен това премиерият бик, който купих в Дурбан миналия месец, трябва да пристигне утре, тракторите имат нужда от ремонт. Не, не мога да тръгна.

— По-добре иди да загрееш колата. — Мирна Фокс остави плетивото си и го погледна. — Вече съм опаковала нещата ти и ти пригответ обяд, за да бъдеш в добро настроение, когато посрещнеш влака на министъра в Пемброук.

Фокс се изправи с целия си ръст до съпругата си и смиръщи вежди. Смяташе, че след двайсет и пет години тя все още трябваше да се огъва пред него. От инат опита нова тактика.

— Ще бъде непростимо от моя страна да оставя теб и децата сами, като знам как тия проклети диви терористи се промъкват между храсталациите и колят благочестивите християни наляво и надясно.

— Не бъркаш ли бунта със свещената война?

— Нищо не бъркам! — възрази Фокс. — Та нали оня ден един фермер и жена му бяха нападнати от засада в Уморо.

— Но Уморо е на сто и трийсет километра оттук — отвърна съпругата му.

— Като нищо може да се случи и тук.

— Не, ти ще отидеш в Пемброук и ще се срещнеш с министъра на отбраната. — Изречените от нея думи режеха като нож. — Аз си имам достатъчно друга работа, за да седя на верандата цяла сутрин и да дърдоря празни приказки с теб, Патрик Фокс! А сега поемай по пътя си и гледай да стоиш далече от кръчмите в Пемброук.

Мирна Фокс не беше жена за пренебрегване. Макар и слаба и дребна, тя притежаваше жилавостта на двама яки мъже. Фокс рядко я виждаше облечена с други дрехи, освен с някоя от неговите огромни за нея ризи и сини джинси, напъхани в боти. Тя можеше да върши всичко, което можеше и той: да изражда теле, да строява армията им от местни работници, да поправя сто и една части от механичните съоръжения, да лекува болните и ранени жени и деца на работниците им, да готви като френски готвач. Колкото и да беше странно обаче, тя никога не се научи да шофира или да язди кон и изобщо не се стесняваше от този факт. Поддържаше жилестото си тяло във форма, като всеки ден извървяваше километри пеша.

— Не се притеснявай за нас — продължи тя. — Нали имаме петима въоръжени пазачи. А и Джени и Патрик младши са добри стрелци, могат да улучат главата на мамба от петдесет метра. Не забравяй също, че по оградата ни тече ток. Само да се опитат партизаните да я прескочат, и ще трябва да се сражават със „стария Луцифер“ — и тя посочи към дванайсеткалибровата пушка „Холанд & Холанд“, подпряна до рамката на вратата.

Преди Фокс да направи последен опит да измърмори някакъв отговор, синът и дъщеря му пристигнаха с английски „Бушмастър“ и паркираха пред стълбите за верандата.

— Заредена е доторе, капитане, и е готова за път — извика Патрик младши. Преди два месеца беше навършил двайсет години. В лицето и източното тяло приличаше на майка си, но на височина стърчеше малко над баща си. Сестра му, с една година по-малка от него, имаше едри кости, голям бюст и лице, посипано с лунички.

— Тате, свърши ми кремът за лице — усмихна се весело Джени.
— Ще ми купиш ли един от Пемброук?

— Крем за лице! — изсумтя Фокс. — Значи това било заговор!
Ами да, целият ми живот е един огромен заговор, устроен от собствената ми плът и кръв. Мислите си, че можете да я карате и без мен ли? Добре, така да бъде! Но в моя корабен дневник вие всички ще бъдете вписани като една банда размирници.

След като получи целувка от засмяната Мирна и бе сръган да върви от сина и дъщеря си, Фокс с неохота се качи в колата. Докато чакаше пазача да отвори портала, той се обърна и погледна назад към къщата. Съпругата и децата му още стояха на стълбите за верандата. Тримата му помахаха и той им помаха в отговор. След това ръката му отмести напред лоста за предавките и колата потегли по коларски път, вдигайки малък облак прах след себе си.

Сомала наблюдаваше тръгването на капитана, като внимателно проследи и движенията на пазача — видя го как изключи и включи тока в оградата, преди да отвори и затвори портала. Движенията му бяха напълно механични. Това е добре, каза си Сомала. Мъжът явно е отегчен. Толко по-добре, когато дойде време за удара.

Той отмести бинокъла към гъстата трева, загрозена от плътно насадени храсти, които образуваха виещите се граници на фермата. За малко да пропусне да го види. Щеше да пропусне, ако погледът му не бе мърнал един мигновен проблясък от отражението на слънцето. Инстинктивната му реакция беше да примигне и да разтрие очите си. После погледна отново.

Друг чернокож лежеше на една платформа над земята, отчасти закрит от наподобяващите на папрат листа на акация. Ако не бяха малко по-младите черти на лицето и съвсем леко по-светлата кожа, мъжът можеше да мине за самия Сомала. Нашественикът беше облечен със същото камуфлажно бойно облекло и носеше китайски автомат СК-88 с патрондаш — стандартен тип войник от Африканската революционна армия. Сомала изпита чувството, че се гледа в огледало.

Мислите му бяха объркани. Можеше да разчита на всички хора от неговата секция. Този мъж не му беше познат. Да не би

виетнамският му консултативен комитет да е изпратил шпионин да наблюдава неговата разузнавателна способност? Със сигурност лоялността му към АРА не подлежеше на съмнение. Тогава Сомала почувства ледени тръпки да пропълзят по врата му.

Другият войник не наблюдаваше Сомала. И той като него наблюдаваше с бинокъл дома на Фокс.

13.

Влагата тегнеше като мокро одеяло и не позволяваше на водата да се изпарява от отворите. Фокс погледна часовника на арматурното табло. Той показваше четири без двайсет и пет. След час щеше да пристигне в Пембrouк. Започна да чувства нарастваща нужда от една здравословна гълтка уиски.

Подмина двама млади чернокожи, прилекнали в канавката край пътя. Не им обърна повече внимание и не ги видя как скочиха на крака и се затичаха след прашната диря зад бушмастъра. На стотина метра напред пътят се стесняваше. Едно блато отляво отляво имаше дере, което се спускаше на трийсет метра към калното корито на малка река. Право пред колата едно момче на около шестнайсет години стоеше по средата на пътя. В едната ръка държеше копие с широко острие, а в другата, вдигната високо, стискаше камък.

Фокс рязко спря. Момчето не помръдна от мястото си и гледаше намръщено и решително брадатото лице зад предното стъкло на колата. Беше облечено с парцаливи къси панталони и мръсна скъсана памучна фланелка, която явно не знаеше какво е сапун. Фокс свали надолу стъклото на прозореца от своята страна и подаде глава навън. Усмихна се и заговори с нисък приятелски глас.

— Ей, момче, ако си си научил да играеш с мен на свети Георги и дракона, предлагам ти да се откажеш.

В отговор Фокс получи мълчание. После изведнъж през съзнанието му преминаха една след друга три картини и мускулите му се стегнаха. Първо си представи как парчета стъкло са нехайно пръснати в подкопана от дъждовете бразда. После — успоредни следи от гуми, които извиват към гърлото на дерето. И накрая, най-ясното доказателство за нещо много опасно, беше отражението в огледалото за обратно виждане на двете момчета, тичащи зад колата. Едното — дебело и тромаво, беше вдигнало в ръка стара пушка. Другото размахваше ръждясало мачете над главата си.

Боже мой, просветна съзнанието на Фокс. Попаднах в засада, устроена от хлапаци!

Единственото му оръжие беше ловджийски нож в жабката на колата. Семейството му така набързо го накара да тръгне, че той забрави да вземе любимия си 44-калибров магнум.

За да не губи излишно време в проклинане на небрежността си, той превключи колата на заден ход и натисна докрай педала на газта. Гумите зацепиха и отхвърлиха назад бушмастъра, чиято каросерия мина покрай момчето, размахващо мачетето, но закачи другото с пищова и го отхвърли в блатото. Тогава Фокс натисна спирачката, превключи на първа скорост и подкара напред към момчето, което стоеше в готовност да метне копието и камъка.

В очите на чернокожия юноша нямаше капчица страх, когато той стъпи здраво с босите си крака на пътя и вдигна едновременно и двете си ръце. Отначало Фокс помисли, че момчето се е прицелило високо, но след миг чу как копието иззвистя и рикошира в покрива на колата. После предното стъкло се разложи във вид на блестящи тресчици и камъкът тупна на седалката до него. Фокс усети как стъклените парченца се врязаха в лицето му, но единственото нещо, което си спомни по-късно, беше студеният поглед на омраза в очите на нападателя му.

Ударът изхвърли момчето нагоре като гумена кукла и го запокити под предните колела, Фокс натисна докрай педала за спирачката, но с това само влоши положението. Блокираните гуми подскочиха и се плъзнаха върху гъвкавата плът, одирайки кожата от мускулите.

Фокс се измъкна иззад волана и предпазливо тръгна назад. Момчето беше мъртво, черепът му беше смазан, кълощавите му крака представляваха натрошени кървави късове. Пълното момче с пушката лежеше с долната половина потопена в мочурливата вода, а с горната — върху брега. Главата му бе извита назад и почти опираше в гръбнака му. От другарчето му нямаше и следа — беше изчезнало под водораслите в блатото.

Фокс изтръгна пушката от ръката му. Задната част на цевта беше отворена и в пълнителя имаше един патрон. Той го извади и проучи какво е станало. Причината дебелото момче да не стреля, е била в самата пушка — ударникът беше силно изкривен. Фокс метна старата

пушка във възможно най-дълбокото място на блатото и видя как тя изхвърли водни пръски и забълбука към дъното.

Долу в дерето лежеше малък товарен автомобил. Двама души — един мъж и една жена — се мъчеха да се измъкнат от зеещите изкривени врати. Бяха тежко ранени и целите покрити от роящи мухи.

Очевидно трите африкански момчета бяха нападнали нищо неподозиращите пътници с камъни, улученият шофьор е изгубил контрол над колата и тя се е търкулнала надолу в дерето. После, самонадеяни и самоуверени от лесната си победа, момчетата са се приготвили да чакат следващата си жертва.

— Глупави хлапета! — съмънка под носа си Фокс сред гробната тишина. — Проклети глупави хлапета.

Фокс се чувстваше изтощен и изпълнен със съжаление като бегач на маратон, отпаднал от състезанието на километър преди финала. Той бавно се върна при колата си, попивайки с носна кърпа струйките кръв, които се стичаха по лицето му. Отвори вратата, включи мобилното радио и се свърза с полицейския началник в Пемброук. Когато предаде съобщението си, се изправи и започна да замеря с камъни прииждащите лешояди.

14.

— Закъснява — отбеляза на бурски език Питер де Ваал, министърт на от branата на Южна Африка. Той спусна прозореца на купето и подаде глава навън, за да огледа пътя, граничещ с железопътния коловоз. Забележката му бе насочена към висок, слаб мъж със завладяващи сини очи, облечен в униформата на полковник от армията.

— Щом Патрик Фокс закъснява — каза полковникът, разклащаики чашата с питие в ръката си, — значи има уважителна причина.

Де Ваал прекара пръсти през гъстата си, къдрава прошарена коса. Той приличаше повече на професор по древни езици, отколкото на командващ втората по големина военна сила на континента, известен с желязната си воля. Не че беше наследил доходна служба. Де Ваал беше петият министър на от branата вече седем години. Предшественикът му се бе задържал само пет месеца.

— Типично по английски — каза той нетърпеливо. — Англичаните живеят само за да се наливат с джин, да славят кралицата и умело да си придават вид на безразличие. На тях не може да се разчита.

— Ако му кажете в лицето, че е англичанин, хер министър, Фокс направо ще откаже да съдейства. — Полковник Йорис Зееглер пресуши чашата си и отново я напълни. — Фокс е шотландец. Най-почтително ви моля, сър, да не забравяте този факт.

Де Ваал не се показва обиден от непокорния тон на Зееглер. Той приемаше с уважение съвети от своя шеф на разузнаването. Не беше тайна в министерството, че успехът на Де Ваал в разгромяването на настъпленията на външни терористи и потушаването на местни бунтове се дължеше предимно на добре обучени оперативни служители на Зееглер.

— Англичанин или шотландец, все едно. Аз предпочитам да работя с африканци.

— Съгласен съм — каза Зееглер, — но Фокс е най-квалифицираният, който може да ни даде мнение за проекта. Едномесечното търсене по компютър на опитен военен персонал доказа това. — Той отвори една папка. — Има зад гърба си двайсет и пет години служба в Кралския военен флот. Петнайсет от тях е бил корабен инженер. Две години е бил капитан на „Одейшъс“ на Нейно Величество. Последните си години служил като главен инженер в корабостроителницата на английските военноморски сили в Гrimзби. Преди единайсет години се пенсионирал и си купил ферма в северната част на Натал.

— И какво показва компютърът ви относно факта, че глези своите африкански работници?

— Трябва да призная, фактът, че предлага на чернокожите и цветнокожите дялове от печалбата на фермата е жест на либерализъм от негова страна. Но наистина не може да се отрече, че Фокс построи най-доброто имение в северен Натал, и то за невероятно кратко време. Хората му са безкрайно предани. Горко на онзи радикал, който се опита да внесе смут във фермата на Фокс!

Де Ваал тъкмо се канеше да изложи поредното си пессимистично становище, когато на вратата се почука и в купето влезе млад офицер.

— Извинете, че ви прекъсвам, хер министър, но капитан Фокс пристигна.

— Поканете го да влезе — каза Де Ваал.

Фокс наведе глава, за да мине през ниската за него врата на купето. Де Ваал го изгледа мълчаливо. Не очакваше да види човек с такъв ръст, нито че лицето му ще е прясно издраскано на десетки места. Той протегна ръка.

— Капитан Фокс, за мен е истинско удоволствие да се запозная с вас — каза той на бурски. — Радвам се, че дойдохте.

Фокс стисна силно ръката на Де Ваал.

— Съжалявам, сър, но не говоря вашия език.

Де Ваал гладко премина на английски.

— Простете — усмихна се леко той. — Забравих, че вие, анг... ъ-ъ-ъ... шотландците, нямаете отношение към изучаването на чужди езици.

— Ами да, може би сме просто тъпи.

— Извинете, че ви го казвам, капитане, но вие като че ли сте се бръснали с бодлив клон.

— Попаднах в засада. Едни малки дяволчета счупиха предното ми стъкло. Щях да се отбия в местната болница, но вече закъснявах за срещата.

Де Ваал хвани Фокс под мишница и го настани да седне на един стол.

— Мисля, че ще е добре да пийнете нещо. Йорис, ще бъдеш ли така добър да се погрижиш? Капитан Фокс, да ви представя полковник Йорис Зееглер, завеждащ управление към Южноафриканското министерство на от branата.

Зееглер кимна и повдигна едно шише.

— Предполагам, че ще предпочетете уиски, капитане?

— О, да, полковник.

Де Ваал отиде до вратата и я отвори.

— Лейтенант Андерс, съобщете на доктор Стеед, че имаме пациент за него. Струва ми се, че ще го намерите да дреме в купето си.

— Той затвори вратата и се обърна с лице към събеседниците си. — А сега, едно по едно. Бъдете така любезен, капитане, да ни разкажете подробно за засадата, докато чакаме доктора.

Докторът дойде и започна да преглежда Фокс. Освен две рани, които се нуждаеха от по три шева всяка, останалите минаха дори без превръзка.

— Имали сте късмет, че тези драскотини не приличат на следи от женски нокти, иначе щеше да ви е доста трудно да обясните на съпругата си появата им — пошегува се той, докато затваряше чантата си.

— Сигурен ли сте, че нападението не е било организирано? — попита Зееглер, след като лекарят си тръгна.

— Да, не ми се вярва — отвърна Фокс. — Това бяха просто едни дрипави дечурлига. Един господ знае кой дявол ги е подтикнал да убиват напосоки.

— Опасявам се, че натъкването ви на малолетни кръвопийци не е изолиран случай — отбеляза кротко Де Ваал.

Зееглер кимна в знак на съгласие.

— Вашето премеждие, капитане, съвпада със същия жесток начин на действие при още най-малко двайсет други нападения през

последните два месеца.

— Ако искате мнението ми — вметна Фокс, — зад това стои проклетата АРА.

— Косвено вината може да се хвърли върху Африканската революционна армия — потвърди Зееглер и извади тънка като молив пура.

— Половината от чернокожите момчета на възраст от дванайсет до осемнайсет години, оттук до Кейптаун, са готови да си дадат тестисите, за да влязат в нейните редици — допълни Де Ваал. — Това е един вид форма на героично преклонение.

— Трябва да се отдаде на дявола заслуженото — каза Зееглер. — Освен че е добър психолог, Хирам Лусана е също така и добър пропагандатор и тактик.

— Вярно е — вдигна поглед към полковника Фокс. — Много съм чувал за този негодник. Как така именно той стана водач на АРА?

— Сам се пробута. Той е американски чернокож. Изглежда, че е направил големи пари от международен незаконен наркотрафик. Но богатството не му било достатъчно. Мечтаел за власт и величие. Затова продал бизнеса си на френски синдикат, дошъл в Африка и започнал да организира и оборудва своя собствена освободителна армия.

— Струва ми се доста смайващо начинание за сам човек — отбеляза Фокс, — макар и заможен.

— Не е толкова смайващо, когато получаваш помощ и всичко необходимо — поясни Зееглер. — Китайците го снабдяват с оръжие, виетнамците обучават хората му. За щастие нашите сили за сигурност са в състояние да ги разгромяват непрекъснато.

— Но правителството ни положително ще падне, ако станем обект на продължителна икономическа блокада — добави Де Ваал. — Хитрият план на Лусана е да води чиста война според инструкциите. Никакъв тероризъм, никакви убийства на невинни жени и деца. Засега войските му са нападали само военни обекти. По този начин, като се прави на великодушен спасител, той може да спечели пълната морална и финансова подкрепа на Съединените щати, Европа и Третия свят. Веднъж постигне ли целите си, той ще упражни придобитото си влияние, за да прекрати всички наши икономически взаимоотношения с външния свят. И тогава краят на Бялата Южна Африка ще бъде само въпрос на седмици.

— Няма ли начин да се обуздае Лусана? — поинтересува се Фокс.

Де Ваал вдигна рошавите си вежди.

— Има само една възможност, при условие че дадете благословията си.

Фокс се вгледа в министъра с израз на почуда в очите.

— Аз? Но аз съм само един моряк на суша и фермер. Не знам нищо за бунтовническата борба. Каква полза може да има от мен Министерството на от branата?

Де Ваал не отговори, само му подаде една книга с кожена подвързия, с големината на главна счетоводна книга.

— Нарича се операция „Дива роза“.

Светлините на Пемброук пламваха една по една във вечерния здрач. Лек дъжд биеше в прозорците на вагона и се стичаше на безброй струйки по прашното стъкло. Очилата за четене на Фокс, прилепнали върху големия му нос, уголемяваха очите му, които се местеха надясно-наляво по страниците, без нито за миг да спират. Той толкова се бе задълбочил в четивото, че разсеяно дъвчеше края на лулата си, която отдавна бе загаснala.

Няколко минути след осем той затвори книгата за операция „Дива роза“ и остана известно време вгълбен в себе си. Накрая уморено поклати глава.

— Моля се на Бога никога да не се стига до това — рече той тихо.

— Споделям чувствата ви — каза Де Ваал. — Но бързо наближава времето, когато гърбовете ни ще бъдат опрени до стената и операция „Дива роза“ ще бъде може би последната ни надежда да се спасим от изтреблението.

— Все още не мога да проумея какво точно искате от мен, господа.

— Само вашето мнение, капитане — отвърна Зееглер. — Ние направихме задълбочено проучване на плана и знаем какво казват компютрите относно шансовете му за успех. Надяваме се дългогодишният ви опит да ни предостави доводи за и против. Отсъдени от човек като вас.

— Мога да ви кажа, че планът е направо невъобразим — каза Фокс. — И според мен няма да събркате, ако добавите и „налудничав“. Това, което предлагате, е тероризъм в най-жесток вид.

— Точно така — съгласи се Де Ваал. — Като използваме чернокожата войска за внезапна атака и бързо оттегляне, замаскирана като членове на Африканската революционна армия, ние можем да отклоним международното съчувствие от чернокожите към бялата кауза на Южна Африка.

— Ще ни е нужна подкрепата на страни като Съединените щати, за да оцелеем — вметна Зееглер.

— Ще стане същото, каквото стана и в Родезия — продължи Де Ваал. — Цялата частна собственост, ферми, магазини, банки ще бъдат заграбени и национализирани. Чернокожи и бели ще се колят по улиците, хиляди ще избягат от континента само с дрехите на гърба си. Ново чернокожно комунистически ориентирано правителство ще установи деспотичен диктаторски режим и ще експлоатира собствения си народ като истински роби. Бъдете сигурен, капитан Фокс, че ако нашето правителство се срути, то няма да бъде заменено с някое, което да има демократично мислене.

— Не знаем със сигурност дали това ще се случи тук — каза Фокс. — И дори да можем да погледнем в кристално кълбо и да предвидим най-лошото, това пак няма да е извинение за предприемане на операцията „Дива роза“.

— Аз не търся морална преценка — възрази строго Де Ваал. — Казвате, че планът е невъзможен. Ще приема твърдението ви.

След като Фокс си тръгна, Де Ваал си наля още едно питие.

— Капитанът беше откровен, не мога да не го призная.

— Освен това е и прав — добави Зееглер. — „Дива роза“ е тероризъм в най-жесток вид.

— Възможно е — измърмори Де Ваал. — Но какъв избор има човек, когато печели битки, а губи войната?

— Не съм голям стратег — отвърна Зееглер, — но съм сигурен, че операция „Дива роза“ не е разрешение, господин министър. Приканвам ви да се откажете от нея.

Де Ваал обмисли думите на Зееглер, преди да отговори:

— Добре, полковник. Съберете всички данни, отнасящи се до операцията, и ги затворете в трезора на министерството заедно с другите резервни планове.

— Да, сър. — Облекчението на Зееглер беше очевидно.

Де Ваал се загледа в течността в чашата си. После вдигна поглед със замислено изражение.

— Жалко, много жалко. Операцията може би щеше да свърши работа.

Фокс беше пиян.

Ако някоя чудовищна ръка се протегнеше и изтрягнеше от пода дългия махагонов плот на бара в хотел „Пемброук“, той щеше да се просненичком с превързаното си лице надолу. С размазан поглед видя, че е единственият посетител в заведението. Поръча си ново питие, отбелязвайки с известна садистична радост, че времето за затваряне отдавна е отминало и високият барман се притесняваше да го помоли да си върви.

— Добре ли сте, сър? — пробва предпазливо барманът.

— Не, по дяволите! — изръмжа Фокс. — Чувствам се адски отвратително.

— Моля да ме извините, но щом не ви е добре, защо продължавате да пияте?

— Не от ускито ми се повдига, а от операция „Дива роза“.

— Моля?

Фокс огледа крадешком залата, после се наведе над плота.

— Как ще реагирате, ако ви кажа, че преди не повече от три часа се срещнах с министъра на от branата на гарата, в частния му вагон?

Устните на бармана се извиха в самодоволна усмивка.

— Министърът трябва да е някой страхотен магъосник, господин Фокс.

— Магъосник ли?

— Ами да, щом може да бъде на две места по едно и също време.

— Говорете по-ясно, човече.

Барманът се пресегна под един рафт, извади вестник и го подхвърли върху плота пред Фокс. Кимна към материала на първата страница и зачете на глас заглавието.

— „Министърът на отбраната Питер де Ваал постъпва за операция в болницата «Порт Елизабет»“.

— Невъзможно!

— Това е днешният вечерен вестник — поясни барманът. — Трябва да признаете още, че министърът има не само свръхсила да се възстановява, но и скоростен влак, защото „Порт Елизабет“ се намира на хиляда километра на юг оттук.

Фокс грабна вестника, отърси мъглата от погледа си, сложи си очилата и зачете. Беше истина. С тромави движения той метна няколко банкноти към бармана и с несигурни крачки се запъти към вратата, прекоси фоайето и излезе на улицата.

Когато стигна на гарата, тя беше безлюдна. Лунната светлина проблясваше върху релсите. Влакът на Де Ваал го нямаше.

15.

Те пристигнаха с изгрева на слънцето. Сомала преброи най-малко трийсет души, облечени със същите полеви униформи, каквато носеше и той. Наблюдаваше ги как изпълзят от шубраците като сенки и изчезват сред захарните тръстики.

Той огледа акациевото дърво с бинокъла си. Скаутът го нямаше на прикрития си наблюдателен пост. Може би се е измъкнал, за да се присъедини към отряда си, предположи Сомала. Никой от ударните сили не му беше познат. Възможно ли е да са членове на друго бунтовническо движение? Ако е така, защо тогава носеха отличителните черни барети на АРА?

Сомала се изкушаваше до болка да напусне скривалището си в баобаба и да се приближи до нашествениците, но размисли и остана неподвижен на мястото си. Ще чака и наблюдава. Такива заповеди беше получил и той щеше да ги изпълнява.

Фермата на Фокс постепенно се оживяваше. Работниците започваха да се пръсват, всеки по своите всекидневни задачи. Патрик Фокс младши мина през обезопасения портал и продължи към големия каменен обор, където се залови да човърка един от тракторите. Пазачите на портала се смениха. Момчето от нощната смяна тъкмо се спря да поприказва с дошлия да го смени, и в този момент най-неочеквано се строполи безмълвно на земята. Почти веднага след него и другият пазач подви крака и се свлече до него.

Сомала ахна от изненада, като видя как войниците се надигнаха като вълна от захарните тръстики и в свободна редица се устремиха към къщата. Повечето бяха въоръжени с китайски автомати СК-88, но двама от тях прилекнаха и се прицелиха с дългоцевните си пушки с оптичен мерник и заглушител.

Автоматите СК-88 откриха стрелба, която накара Фокс младши рязко да се изправи, но в следващия миг най-малко десет куршума се забиха в тялото му. Ръцете му отхвръкнаха нагоре във въздуха, после краката му се огънаха и той се захлупи по очи върху отворения

двигател на трактора. Екотът от залпа стресна Джени, която беше на горния етаж, и тя се втурна към прозореца.

— О, боже! Мамо! — запищя тя. — В двора влязоха войници и застреляха Пат.

Мирна Фокс грабна пушката „Холанд & Холанд“ и се затича към предната врата. Един поглед ѝ бе достатъчен, за да проумее, че защитата е пробита. Африканци в униформи на зелени и кафяви петна вече нахлуваха през отворения портал, чиято електрическа верига бе прекъсната. Тя затръшна вратата, пусна резето и извика на Джени:

— Включи радиото и повикай полицията.

После спокойно седна, пъхна в затвора на 12-калибровата пушка два патрона с едри сачми и зачака.

Пукотевицата от стрелбата изведнъж се усили и се смеси с писъците на жените и изплашените деца на работниците. Дори добитъкът на Фоксови не бе пощаден. Мирна запуши уши, за да не чува мученето от предсмъртната им агония, едва сподавяйки мъката си от унищожената стока. В този момент първият нападател разби вратата, за да влезе и тя насочи двуцевката към него.

Мирна за първи път виждаше толкова красив африканец. Той имаше ярко изразени черти на бялата раса, а кожата му беше синьо-черна. Мъжът вдигна оръжието си с приклада нагоре, сякаш се канеше да разбие черепа ѝ, и се втурна към нея. Мирна дръпна двата спусъка и „старият Луцифер“ гръмна.

Изстрелът от такова късо разстояние почти откъсна главата на африканеца от раменете. Лицето му се пръсна във вид на кости и окървавена сива тъкан. Той отскочи назад, бълсна се във вратата и се свлече на пода, торсът му потрепери от спазми и накрая застина.

С невероятно спокойствие, сякаш беше на състезание по стрелба, Мирна презареди пушката си. В момента, в който затваряше задната част на цевта, други двама мъже нахълтаха през вратата. „Старият Луцифер“ улучи първия право в гърдите и мигом го просна на пода. Вторият нападател бе застигнат от куршума на Мирна точно когато той прескачаше трупа на другаря си и затова се заби по-ниско в него — в слабините му. Мъжът изрева, захвърли оръжието си и се преви надве. Крещейки несвързани думи, той отстъпи назад, препъна се и падна по гръб на верандата, само краката му останаха в стаята.

Мирна отново презареди. Стъклото на единия от прозорците се разби и в тапета на стената до стола ѝ изведнъж се появиха няколко дупки. Тя не почувства нито удар, нито болка. Сведе поглед и видя как синият плат на джинсите ѝ започна да се обагря от кръв.

От горния етаж се разнесе силен гърмеж и Мирна разбра, че Джени стреля към двора с 44-калибрения магнум на капитана.

Следващият африканец действаше по-предпазливо. Той изстреля бързо няколко куршума иззад вратата и изчака малко, преди да влезе. Не чу ответна стрелба и тогава самоуверено пристъпи навътре. Куршумът от двуцевката отнесе лявата му ръка. Той загледа смаян падналия в краката му крайник, чиито пръсти продължаваха да помръдват. От празния му ръкав рукна кръв и закапа по килима. Все още като в транс войникът бавно падна на колене и застена тихо, чувствайки как жизнените сокове изтичат от тялото му.

На Мирна ѝ беше трудно да борави с „Луцифер“ с една ръка. Три куршума от последния ѝ нападател бяха раздробили костите на дясната ѝ ръка от китката до лакътя. Всяко нейно движение беше забавено и тромаво. Новите патрони се изпълзваха между потните ѝ пръсти и се търкувеха далеч от нея.

— Мамо?

Мирна вдигна глава. Джени стоеше на стълбите, в отпуснатата ѝ ръка висеше револверът, върху предницата на блузата ѝ червенееше голямо петно.

— Мамо... ранена съм.

Преди Мирна да отговори, друг мъж влезе в стаята. Джени се опита да вдигне револвера. Но го направи бавно и закъсня. Новодошлият стреля пръв. Момичето се строполи на стълбите и се затъркаля надолу като захвърлена парцалена кукла.

Мирна седеше като вцепенена и стискаше пушката. Кръвта ѝ, която не спираше да тече, изцеждаше силата и замъгляваше полезрението ѝ. Тя гледаше с празен поглед изправения пред нея мъж. Като през мъгла го видя как доближи върха на оръжието си на сантиметър от челото ѝ.

— Простете ми — каза той.

— Защо... — промълви тя, — защо извършихте това ужасно нещо?

В студените му тъмни очи отговор нямаше. За Мирна цъфналите храсти отвън на верандата изригнаха с ярки цветове и миг след това потънаха в непрогледен мрак.

Сомала тръгна между труповете, оглеждайки потресен лицата, замръзнали завинаги с израз на шок и ужас. Войниците бяха застреляли най-безжалостно почти всички работници и семействата им. Може би само шепа хора бяха успели да избягат в гората. Фуражът в хамбара и машините под навеса бяха подпалени, оранжевите пламъци вече бълваха и от горните прозорци на къщата на Фокс.

Колко странно, помисли си Сомала. Войниците бяха почистили бойното поле от куршумите и бяха прибрали мъртъвците си тихо и кротко като призраци. Всичко бе извършено бързо и прецизно. Никаква паника не се долови и когато долетя далечният звук на приближаващите се хеликоптери на южноафриканските сили за отбрана. Нашествениците като че ли се бяха стопили в околните гъсталаци — бяха изчезнали пак тъй крадешком, както бяха дошли.

Сомала се върна в баобаба да вземе принадлежностите си и пое с тежки стъпки към селището. Мислеше единствено за това, че трябва да събере хората от секцията си и да ги върне в лагера през границата с Мозамбик. Не се обърна да погледне назад към труповете, пръснати из фермата. Не видя стичащите се отвсякъде лешояди. Не чу и изстрела от пистолет, чийто куршум разкъса плътта на гърба му.

16.

Патрик Фокс не помнеше нищо от шофирането си по обратния път от Пемброук до Умконо. Ръцете му въртяха кормилото, краката му натискаха педалите с вдървени механични движения. Изцъклените му очи не трепваха, докато изкачваше стръмнините и взимаше по сляп инстинкт острите завои.

Сержант от пемброукското полицейско управление го беше открил в един малък магазин, където беше влязъл, за да купи поръчания от Джени крем за лице, и набързо му разказа за трагедията. Отначало Фокс не можеше да повярва. Едва след като се свърза по мобилното си радио в колата с началника на полицията в Умконо Шон Франсис, ирландец по произход, злокобната вест започна да прониква в съзнанието му.

— Побързай да се прибереш, Патрик — изпраща по високоговорителя напрегнатият глас на Франсис. Полицаят му спести подробностите, а и Фокс не настоя да ги узнае.

Слънцето все още грееше високо от небето, когато в полезрението на Фокс се появи фермата му. Почти нищо не бе останало от къщата, освен камината и част от верандата. Всичко друго представляваше купчина пепел. В дъното на двора тлееха гумите на тракторите и изпускаха гъст черен пушек. Полските работници лежаха там, където бяха паднали мъртви. Лешоядите вече се бяха нахвърлили върху труповете на добитъка му.

Шон Франсис и няколко войници от въоръжените сили се бяха скуччили около три тела, покрити с одеяла. Фокс спря изкаляната кола в двора и скочи от нея. Франсис веднага тръгна да го пресрећне, лицето му беше бяло като платно.

— Боже господи! — извика Фокс и се вгледа в очите на полицейския началник, търсейки да открие слаб лъч светлина. — Семейството ми! Какво е станало със семейството ми?

Франсис потърси думи, за да отговори, но не му се удаде и само посочи с глава покритите тела. Фокс го изблъска настрами и тръгна

през двора, но яките ръце на полицая се обвиха около гърдите му и го възпряха.

— Недей, Патрик. Аз вече ги разпознах.
— По дяволите, Шон, там лежи семейството ми!
— Умолявам те, приятелю, спести си гледката.
— Пусни ме, трябва да ги видя.

— Недей! — Франсис не охлаби хватката си, макар да знаеше, че не може да мери сили с Фокс. — Мирна и Джени са почти овъглени от пожара. Мъртви са, Патрик. Твоите любими същества вече ги няма. Запомни ги, каквито бяха като живи, а не в този вид.

Франсис чувстваше как напрежението от мускулите на Фокс бавно спада и той отпусна ръцете си.

— Как се случи? — попита тихо Фокс.
— Не разполагам с никакви подробности. Всичките ти работници са избити. Няма дори един ранен, който да каже нещо.
— Все някой трябва да знае... трябва да е видял...
— Ще намерим свидетел. Поне един ще се появи утре сутринта. Обещавам ти.

Тъжният разговор беше прекъснат от хеликоптер, който се приземи в двора. Войниците внимателно качиха телата на Мирна, Джени и Патрик младши в товарната кабина и ги завързаха. Фокс не понечи да отиде при тях. Остана на място и с очи, изпълнени с огромна скръб, проследи хеликоптера, докато се издигаше, за да се отправи към моргата в Умконо.

— Кой е отговорен за това? — обърна се той към Франсис. — Кажи ми кой уби жена ми, децата ми, работниците ми, кой опожари фермата ми?

— В къщата намерихме два куршума от СК-88, овъглени останки от ръка с китайски часовник на китката и отпечатъци на военни ботуши в прахта. Всички тези улики водят към АРА.

— Как така „два куршума“? — избухна Фокс. — Мръсните копелета трябва да са оставили планина от куршуми!

Франсис разпери безпомощно ръце.

— Типично за АРА. Те винаги почистват терена непосредствено след атаката. Затова е трудно да намерим неопровергимо доказателство. Всеки път се изкарват невинни при международни разследвания за тероризъм и лицемерно хвърлят вината на други

подобни организации. Ако не бяха полицейските ни кучета, ние никога нямаше да открием употребените патрони, а може би дори и ръката. Следите на нападателите водят от и до шубраците, през захарната тръстика и до къщата. Според мен те са застреляли пазачите по време на смяната им, когато порталът е бил отворен и токът е бил прекъснат. Пат младши беше паднал престрелян върху онзи обгорен трактор. Мирна и Джени лежаха на няколко крачки една от друга в дневната. И тримата са били застреляни без милостно... Патрик, ако това ще те утеши донякъде, не открихме следи от изнасилване или осакатяване.

— Полицейският началник мълкна, за да отпие гълтка от манерката. После предложи и на Фокс, който отказа с глава.

— Пийни малко, Патрик. Това е уиски.

Фокс отново отказа.

— Джени се обади в полицията, за да съобщи, че Пат е бил застрелян и че мъже с камуфлажни дрехи нападнали фермата. По всичко личи, че дъщеря ти и Мирна са се отбранявали докрай. Намерихме четири отделни кървави локви в двора зад къщата. А ти сам можеш да видиш, че по оцелялата част от пода на верандата също има кървави следи. Последните думи на Джени бяха: „Божичко, те избиват и децата...“. Тогава ние веднага вдигнахме на крак хората си и се качихме в хеликоптерите. След тринайсет минути бяхме вече тук. Заварихме всичко в пламъци, но нападателите бяха изчезнали. Два взвода и един хеликоптер продължават да претърсват гората.

— А моите хора? — промълви Фокс, сочейки към неподвижните тела, пръснати из двора. — Не можем да ги оставим така, за да ги нападнат лешоядите.

— Съседът ти Брайън Богъп е тръгнал насам със своите работници, за да ги погребат. Всеки момент ще пристигнат. Дотогава неколцина от хората ми ще държат далече хищниците.

Докато изкачваше стълбите към верандата, Фокс приличаше на човек, който сънува, че се е загубил в гората. Още не можеше да схване същността на трагедията. Струваше му се, че пак ще види трите си любими същества да стоят на верандата, обрамчена от цъфналите храстни. В съзнанието му изплува картината, когато тръгваше за Пемброук, а те усмихнати му помахваха.

Верандата беше оплескана с гной. Кални следи се спускаха от пушещите въглени надолу по стълбите, които рязко свършваха.

Доколкото успя да прецени, три или четири трупа са били влачени от къщата навън, преди да бъде подпалена. Кръвта се беше съсирила и хванала коричка от следобедното слънце.

Фокс се облегна на мрежестия прозорец и почувства първото неудържимо потреперване от шока. Къщата, която беше построил за семейството си, не представляваше вече нищо друго, освен овъглени грозни руини, струпани в средата на окосена ливада и лехи от гладиоли и кремове, които се издигаха непокътнати. Дори споменът за това как изглеждаше къщата му започна да се изкривява. Той седна на едно от стъпалата и покри лицето си с ръце.

Така го завари и полицейският началник Франсис, който дойде след половин час и леко го побутна.

— Хайде, Патрик, нека те заведа у дома. Нищо не можеш да направиш, като седиш тук.

Франсис поведе несъпротивляващия се Фокс към бушмастъра и внимателно го настани на пътническата седалка.

Докато колата минаваше през портала, Фокс гледаше право пред себе си, нито веднъж не се обърна назад. Знаеше, че никога повече няма да види или да стъпи във фермата си.

17.

Макар да имаше чувството, че току-що е положил глава върху възглавницата, в действителност Хирам Лусана беше спал цели седем часа, преди да го събуди почукване на вратата. Ръчният му часовник върху нощната масичка показваше шест часа. Той изруга, разтърка очите си с цвят на кафе и седна в леглото.

— Влез!

На вратата пак се почука.

— Казах: влез! — сопна се той високо.

Капитан Джон Мукута отвори вратата и застана мирно.

— Извинете, че ви събудих, сър, но четириайнайсета секция току-що се завърна от разузнаването си в Умконо.

— И какво спешно има? Мога да прочета доклада им и по-късно.

Очите на Мукута останаха приковани на едно място в стената.

— Патрулът, секционният лидер, е пострадал. Прострелян е и е настанен в болницата. Състоянието му е критично и той настоява да говори с вас и само с вас.

— За кого става дума?

— Името му е Маркус Сомала.

— Сомала? — сви вежди Лусана и се надигна в леглото. — Кажи му, че идвам.

Капитанът отаде чест и тихо затвори вратата след себе си, правейки се, че не е забелязал другото тяло под сатенените чаршафи.

Лусана се пресегна и дръпна завивките. Фелиша Колинс спеше като агънце. Ниско подстриганата й ситно къдрива коса блестеше на слабата утринна светлина, плътните й устни бяха леко отворени. Кожата й имаше цвят на какао, заострените й гърди с тъмни, едри зърна се повдигаха при всяко вдишване.

Той се усмихна и остави завивката отметната. Все още сънен се вмъкна в банята и наплиска лицето си със студена вода. От огледалото го погледнаха очи, нашарени с червени нишки. Лицето около тях беше набръкано и изпито от една нощ, отدادена на алкохол иекс. Той го потупа лекичко с хавлиена кърпа, върна се в спалнята и се облече.

Лусана беше нисък и жилав и имаше малко по-светла кожа от другите мъже в армията от африканци, която командваше. „Американски тен“, подхвърляха те зад гърба му. Но никое от подмятанията за цвета на кожата му или за безцеремонното му държане не беше изричано с неуважение. Подчинените му благоговееха пред него. Той излъчваше онази увереност, присъща на повечето млади борци лека категория в началото на кариерата си, увереност, граничеща с аrogантност според някои. Той хвърли още един поглед върху Фелиша, въздъхна и тръгна за болницата.

Китайският лекар изрази пессимизъм.

— Куршумът е влязъл отзад, разкъсал е половината от единия му бял дроб, натрошил е едно ребро и е излязъл от лявата страна на гръденния кош. Цяло чудо е, че е все още жив.

— В състояние ли е да говори?

— Да, но всяка дума изсмуква силите му.

— Още колко...

— ... му остават да живее ли?

Лусана кимна.

— Маркус Сомала е невероятно здрав физически — отвърна докторът. — Но се съмнявам, че ще издържи до края на деня.

— Може ли да му дадете нещо стимулиращо за сетивата му, дори то да трае няколко минути?

Докторът се замисли.

— Предполагам, че ускоряването на неизбежното няма да е от значение. — Той се обърна и тихо даде нареъдане на сестрата, която веднага след това излезе от стаята.

Лусана сведе поглед към Сомала. Лицето на секционния водач беше изпito, гърдите му се надигаха едва забележимо с конвултивни вдишвания. Пластмасови тръбички се спускаха от стойка над леглото му и влизаха в носа и под кожата на ръцете му. Широка превъръзка покриваше гърдите му.

Сестрата се върна и внимателно подаде на лекаря спринцовка. Той заби иглата под кожата и бавно впръска течността. След малко клепките на Сомала трепнаха, той полуотвори очи и изстена.

Лусана безмълвно направи знак на лекаря и сестрата да излязат от стаята.

След като вратата се затвори след тях, той се наведе над леглото.

— Сомала, аз съм Хирам Лусана. Разбираш ли ме?

Шепнещият глас на Сомала прозвуча дрезгаво, но с нотка на вълнение.

— Не виждам добре, мой генерале. Наистина ли сте вие?

Лусана взе ръката му и здраво я стисна.

— Да, мой храбри боецо. Дойдох да чуя рапорта ти.

Мъжът на леглото се усмихна едва-едва, после в очите му се появи натрапчив питащ израз.

— Защо... защо не повярвахте в мен, мой генерале?

— Не съм ти повярвал ли?

— Защо не ми казахте, че изпращате мъже да нападнат фермата на Фокс?

Лусана остана като гръмнат.

— Опиши ми какво си видял. Опиши ми всичко. Нищо не пропускай.

Двайсет минути по-късно, изтощен от усилието, Маркус Сомала отново изпадна в безсъзнание. По пладне беше вече мъртъв.

18.

Патрик Фокс насыпваше с лопата лепкава глинена пръст върху трите ковчега на семейството си. Дрехите му бяха просмукани от лекия дъжд и собствената му пот. Негово беше желанието сам да изкопае общ гроб и сам да го зарие. Погребалната служба отдавна беше приключила и приятелите и съседите му си бяха тръгнали, оставяйки го да свърши мъчителната си задача.

Най-накрая той подравни последната лопата пръст, отстъпи назад и сведе поглед. Надгробната плоча още не бе докарана и могилата изглеждаше някак гола и изоставена сред другите гробове, които бяха покрити с трева и оградени от грижливо поддържани цветя. Той падна на колене, бръкна в джоба на захвърленото си настрана сако, извади оттам шепа венчелистчета, откъснати от декоративния храст в двора си и ги пръсна върху влажната пръст.

Фокс даде воля на скръбта си. Не спря да плаче, докато слънцето не се спусна ниско под хоризонта. Не спря да плаче, докато сълзите му не пресъхнаха.

Съзнанието му се върна дванайсет години назад и зареди картина след картина като проекционен апарат. Видя Мирна и децата в малката къща близо до Абърдийн край Северно море. Видя изненадата и радостта, изписани по лицата им, когато им каза да си съберат багажа, защото се местят в Натал, за да си построят ферма. Видя колко болnavо бяла изглеждаше кожата на Джени и Пат младши до другите им връстници в училището в Умконо и колко бързо двамата добиха загар и здрав вид. Видя с каква неохота Мирна напусна Шотландия, за да промени изцяло начина си на живот, а после обикна Африка по-силно от него.

„Никога няма да станеш истински фермер, докато не изцедиш докрай солената вода от вените си“, често му подхвърляше тя.

Гласът ѝ прозвучава толкова ясно, че той не можеше да приеме факта, че тя лежи под земята, върху която бе коленичил, и че никога вече нямаше да види светлината на деня. Сега той остана съвсем сам и тази мисъл го съсипваше. Когато жена загуби мъж, спомни си, че беше

чувал това някъде, тя започва свой живот и запазва силите си. Но когато мъж загуби жена, той е наполовина мъртъв.

Пропъди някогашните щастливи моменти от съзнанието си и се опита да извика на тяхно място неясната фигура на мъж. Лицето нямаше отличителни черти, тъй като беше лице на човек, когото Фокс никога не бе виждал — лицето на Хирам Лусана.

Скръбта на Фокс изведнъж бе залята от прилив на студена ненавист. Той сви ръце в юмруци и заудря с тях влажната земя, докато излее всичките си чувства. После въздъхна дълбоко и започна грижливо да подрежда венчелистчета така, че да изписват имената на Мирна и децата му.

Накрая, когато се изправи несигурно на крака, вече знаеше какво трябва да направи.

19.

Лусана седеше на председателското място на заседателната маса и със замислен поглед въртеше в ръце химикалка. След малко извърна глава към вечно усмихнатия полковник Дук фон Но, главен военен съветник в АРА, а после огледа един по един офицерите, насядали около масата.

— Някой кръвожаден идиот си втълпява да нападне фермата на най-уважаваните граждани на Натал, а вие седите тук и ме гледате невинно, сякаш нищо особено не е станало. — Той замълча за миг, взирачки се в лицата им. — Хайде, господа, стига вече с тия игрички. Кой стои зад това?

Ло направи поклон с глава и разпери ръце върху масата. С бадемовите очи и ниско подстриганата си прива коса той рязко се отличаваше от другите. Заговори бавно, произнасяйки отчетливо всяка дума.

— Появявайте ми, генерале, никой под вашето командване не е отговорен. Проучих точното разположение на всяка секция по време на нападението. Никоя от тях, с изключение на секцията, ръководена от Сомала, не се е намирала по-близо от двеста километра от Умконо.

— Тогава как си обяснявате случилото се?

— Не мога да си го обясня.

Лусана задържа за малко погледа си върху Но, преценявайки изражението на азиатеца. Удовлетворен, че не видя нищо фалшиво в постоянната му усмивка, се обърна и изучи лицата на останалите присъстващи.

Вдясно от него седеше майор Томас Мачита, главният му разузнавателен анализатор. До него беше полковник Рандолф Джумана, неговият заместник-командир. Срещу тях бяха Но и полковник Оливър Макеир, координатор на пропагандните програми на АРА.

— А вие имате ли някакви теории по случая?

Джумана изправи за десети път свитък документи, за да ги подравни на масата, и избягвайки погледа на Лусана, каза:

— Възможно ли е Сомала да си е въобразил това нападение? Може би го е видял, когато е изпаднал в делириум. Или пък просто си го е измислил.

Лусана сви вежди и поклати раздразнен глава.

— Не забравяйте, полковник, че лично аз приех рапорта на Сомала. Той беше способен човек, най-добрият водач, който сме имали. Не е изпадал в делириум, а и защо да си съчинява приказки, след като знаеше, че умира.

— Няма никакво съмнение, че е било извършено нападение — обади се Макеир. — Южноафриканските вестници и телевизионни новинарски емисии го отразиха широко. Техните съобщения напълно се покриват с това, което Сомала е разказал на генерала, само дето правителствените сили по отбраната още не са открили никакви свидетели, които да дадат описание на нападателите. Имаме късмет, че Сомала е успял да се върне от мисията си и да разкаже всичко, което е видял, преди да умре.

— А видял ли е кой е стрелял в него? — попита Юмана.

— Бил е пристрелян в гърба от далечно разстояние — поясни Лусана. — Вероятно от снайперист. Горкият човек се влачил близо пет километра до мястото, където се е намирала разузнавателната му група. Те му оказали първа помощ, а после го докарали в нашия лагер.

Томас Мачита заклати глава с израз на пълно изумление.

— Нещо не се връзва. Съмнявам се, че други освободителни движения ще се облекат и маскират като войници от АРА.

— Кой знае — обади се пак Макеир, — те може би са инсценирали нападението, за да хвърлят вината върху нас и да отклонят вниманието от себе си.

— Аз съм в тесни контакти с моите сънародници, които съветват вашите братя революционери — намеси се полковник Lo. — Всички те са разярени като разбутано гнездо стъртели. Никой не печели нищо от нападението над фермата на Фокс. Дори напротив, това още повече затвърдява решението на бели, индианци, цветнокожи, както и много чернокожи да застанат твърдо срещу външна намеса.

Лусана подпра брадичка върху разтворените си длани.

— След като те не са го направили и знаем, че и ние не сме, тогава кого можем да заподозрем?

— Южноафриканските бели — отвърна веднага Lo.

Всички погледи се насочиха към виетнамския съветник. Лусана се вгледа в непроницаемите му очи.

— Бихте ли повторили твърдението си.

— Просто предполагам, че някой в южноафриканското правителство може да е наредил избиването на семейството на Фокс и техните работници.

Всички продължиха да го гледат безмълвно. Най-накрая Мачита наруши мълчанието.

— Не виждам с каква цел.

— Аз също — сви рамене Lo. — Но вземете предвид следното: кой друг има ресурсите да снабди група командоси с оръжие и униформи, които са също като нашите? Освен това, а и най-важното, не ви ли се струва странно, господа, че макар ударната група да се е оттеглила, когато е чула хеликоптерите на въоръжените сили, никой от нея не е бил открит. Факт в партизанския живот е, че на нас ни е необходим минимум един час, за да гарантираме средна възможност за успешно бягство. А по-малко от десет минути преднина на сила, използваша хеликоптери и кучета, е равносилно на самоубийство.

— Аргументите ви са доста интригуващи — отбеляза Лусана, барабанейки с пръсти по масата. — Нито за миг не мога да ги приема за валидни. Но една проверка няма да навреди. — Той се обърна към Мачита. — Имате ли доверен информатор в Министерството на от branата?

— Да, и то на много високо ниво — отвърна Мачита. — Струва ни доста пари, но сведенията му са напълно сигурни. Странното обаче е, че той никога не се явява два пъти на едно и също място под една и съща маска.

— Изглежда, че е доста загадъчен човек — вметна Джумана.

— Може би — призна Мачита. — Ема се материализира, когато най-малко очакваме.

— Ема ли?

— Това е кодовото му име.

— Тогава въпросното лице или има извратено чувство за хумор, или е travestit — отбеляза Лусана.

— Това не знам, генерале.

— Как се свързвате с него?

— Не се свързвам. Той ни се обажда, когато има полезна информация за продан.

Джумана се намръщи.

— Каква ни е гаранцията, че той не ни снабдява с фалшиви сведения?

— Досега всичко, което ни е предал от министерството, е било сто процента истина.

Лусана погледна към Мачита.

— В такъв случай ще имате ли грижата?

Мачита кимна.

— Ще замина лично за Претория и ще изчакам следващата поява на Ема. Ако някой може да разгадае загадката, то това ще е само той.

20.

Лагерът на Африканската революционна армия въсъщност не беше лагер в буквалния смисъл на думата. Това беше някогашен малък университет за португалци по времето, когато те управляваха Мозамбик, преустроен сега в щабквартира. Новият университет за чернокожите граждани бе издигнат по-късно в сърцето на нов град, откъснат от северната вътрешност, край езерото Малави.

Преустроеният лагер представляваше идеална база за армията на Лусана. Общежитията служеха за спални помещения за войските, кафенетата за трапезарии, спортните съоръжения за бойна подготовка. Отделно бяха обзаведени удобни квартири за офицерите и бална зала за приеми.

Конгресменът от Демократическата партия Фредерик Дагът, един от тримата чернокожи от Ню Джърси, беше изумен. Той едва ли не очакваше да види типично революционно движение, ръководено от племенни вождове, въоръжено със съветски ракети, облечено в бозави китайски униформи и декламиращо безсмислени марксистки клишета. Вместо това със задоволство откри организация, работеща по системата на американска нефтена корпорация. Лусана и офицерите му имаха вид повече на бизнесмени, отколкото на партизани.

Всичко по време на коктейла вървеше точно по протокола на приемите в Ню Йорк. Дори домакинята Фелиша Колинс можеше да мине за гордостта на официална вечеря в Манхатън.

Дагът срещна погледа ѝ и тя се извини на групата от сомалийски законодатели, с които разговаряше. Приближи се до него и постави ръката си върху неговата.

— Забавлявате ли се, господин Дагът?

— И то много.

— Хирам и аз се надяваме да поостанете до края на седмицата.

— За жалост утре следобед трябва да бъда в Найроби на събрание на Съвета по образованието на Кения.

— Чувствате ли се удобно в апартамента? Ние сме много малко по-назад от лукса на хотел „Хилтън“.

— Трябва да призная, че гостоприемството ви далеч надхвърли очакванията ми.

Дагът я измери с поглед. Тази вечер за първи път виждаше Фелиша Колинс отблизо. Тя беше певица с три златни плочи, актриса с две награди „Еми“ и една „Оскар“ за трудната роля на чернокожа суперактриса в игралния филм „Пътека от макове“.

Фелиша стоеше спокойна и самоуверена във вечерния си тоалет от зелен крепдешин. Късото ѝ горнище без презрамки беше завързано на талията, а леко прозрачният ѝ панталон загатващ за извяяните ѝ крака. Ситно къдрявата ѝ коса беше подстригана ниско.

— Хирам е на прага на величието, както се досещате.

Той се усмихна на високопарното ѝ твърдение.

— Представям си, че същите думи са били казани навремето и за Атила, хунския вожд.

— Сега разбирам защо вашингтонските кореспонденти се тълпят на пресконференциите ви. — Ръката ѝ продължаваше да е върху неговата. — Имате остьр език.

— Сигурен съм, че те го наричат „копието на Дагът“.

— С което по-добре се пробива бялото господство, нали?

Той хвана ръката ѝ и я стисна толкова силно, че огромните ѝ махагонови очи се разшириха.

— Кажете ми, госпожице Колинс, какво доведе красива и прославена чернокожа артистка като вас в джунглата?

— Същото, което доведе и чернокожото „ужасно дете“ от Конгреса на Съединените щати — отвърна му тя. — Тук съм, за да помагам на един човек, който се бори за възхода на нашата раса.

— Повече съм склонен да вярвам, че Хирам Лусана се бори за възхода на банковата си сметка.

Фелиша се усмихна подигравателно.

— Разочаровате ме, господин конгресмен. Ако си бяхте направили труда да си научите домашното, щяхте да знаете, че това просто не е вярно.

Дагът се стегна. Ръкавицата беше хвърлена.

Той пусна ръката ѝ и приближи лице на милиметри от нейното.

— От половината свят, който наблюдава африканските нации, чака и се чуди кога те ще се организират и ще премахнат последния бастион на бялото господство, кой друг ще се яви като месия от

пустошта и ще предложи поговорка за всеки случай, ако не вашият международен контрабандист на наркотици Хирам Лусана. Като просветление в нощта той се разтоварва от процъфтяващата си дейност и приема каузата на бедната мръсна чернокожа паплач на Южна Африка. Подсилен от лековерното чернокожо мнение и подтикван от световната преса, гладна за личност, каквато и да е личност, красавецът Хирам изведнъж открива усмихнатото си лице на кориците на най-малко четиринайсет списания с общ тираж над шайсет милиона. Така слънцето го огрява от небето и Хирам Лусана става най-обожаваният за всички вярващи по света. Чуждите правителства се надпреварват да го канят на приеми, той изисква и получава баснословни хонорари за поредица от лекции, а наивници като вас, госпожице Колинс, от света на развлеченията, целуват задника му и драскат да влязат в кръга му от светлината на прожекторите.

Прекрасното лице на Фелиша пламна от гняв.

— Говорите преднамерено грубо.

— По-скоро напълно откровено. — Дагът замълча, за да се наслади за миг на яростта на Фелиша. — Какво, мислите, ще се случи, ако Лусана спечели войната си и расисткото правителство на Южна Африка се предаде? Дали и той, като Цинциннат^[1], ще се откаже от генералския си чин и ще се върне към ралото? Малко вероятно. Почти не се съмнявам, че сам ще се провъзгласи за президент и ще наложи истинска диктатура. После, с огромните ресурси на най-напредналите страни в Африка в джоба си, ще превключи грандиозния си освободителен поход на заден ход и било то със сила, или с хитрост ще погълне по-слабите чернокожи нации.

— Вие сте слепец — прекъсна го грубо Фелиша. — Хирам води живот, изграден на високи морални принципи. За мен е немислимо да повярвам, че той ще продаде идеалите си за лични облаги.

Фелиша не забеляза предупреждението в погледа на Дагът.

— Мога да ви го докажа, госпожице Колинс, и то ще ви струва — финансово имам предвид — един американски долар, ако загубите.

— Ловите риба в пресъхнало езеро, господин Дагът. Явно, че не познавате генерала.

— Нека се обзаложим.

Тя се замисли за миг, после го погледна в очите.

— Дадено.

Дагът се поклони галантно и я съпроводи до Лусана, който разговаряше с офицер от мозамбикската армия. Като видя Дагът и Фелиша да се приближават, той прекъсна разговора си и възкликна:

— А! Ето ги и моите американски приятели. Както виждам, вече сте се запознали.

— Мога ли да поговоря с вас и госпожица Колинс насаме, генерале? — попита Дагът.

— Да, разбира се.

Лусана се извини на армейския офицер и заведе двамата в малко студио, обзаведено удобно в африкански съвременен стил.

— Много е приятно тук — отбеляза Дагът.

— Това е любимият ми стил на обзвеждане. — Лусана ги покани с ръка да седнат. — И защо не, след като са запазени мотивите на нашите предшественици.

— Лично аз предпочитам новите египетски идеи в обзвеждането — подметна равнодушно Дагът.

— За какво искате да говорим? — поинтересува се Лусана.

Конгресменът мина направо на въпроса.

— Ако ми разрешите да съм прям, генерале, единствената причина да разиграете това пищно представление е надеждата ви да ме подмамите да упражня влиянието си върху комисията по външните работи към Конгреса от името на АРА. Съгласен ли сте?

Изразът в очите на Лусана го издаде, че е хванат натясно, но той се досети навреме, че трябва да бъде любезен.

— Моля да ме извините, господин Дагът, но нямах предвид, че е толкова очебийно. Да, вярно, надявах се да ви накарам да дадете вашата подкрепа за каузата ни. Но чак да ви подмамвам? Не, в никакъв случай. Не съм толкова глупав, че да се опитвам да подвеждам човек като вас, който се слави с прозорливостта си.

— Дотук с предисловията. Какво ще има за мен?

Лусана изгледа смяяно Дагът. Най-малко очакваше такава прямота. Плановете му включваха по-заобиколна съблазън. Сега думите на Дагът го завариха неподгответен. Недвусмисленото искане на рушвет го изуми. Той реши да се престори на наивен, за да печели време.

— Не ви разбрах, господин конгресмен.

— Всъщност не е толкова сложно. Щом ме искате в отбора си, ще трябва да си платите.

— Все още не ви разбирам.

— Престанете да ме баламосвате, генерале. И двамата с вас сме от една черга. Не оставихме настрана бедността и дискриминацията, за да стигнем дотук, без да сме взимали нещичко по пътя си.

Лусана се обърна и бавно си запали цигара.

— Искате да открия преговорите с предложение в знак на признателност за вашата служба, така ли?

— Това няма да е необходимо. Аз вече... ъ-ъ-ъ... вече имам наум едно предложение.

— Моля, кажете го.

Усмивка повдигна ъгълчетата на устата на Дагът.

— Госпожица Колинс.

Лусана го погледна изненадан.

— Виж ти, колко било прелестно това предложение. Само че не виждам какво тя би...

— Давате ми Фелиша Колинс и аз ще се погрижа комисията ми да гласува за подпомагане програмата за въоръжаване на вашата революция.

Фелиша скочи на крака, махагоновите ѝ очи захвърляха гневни искри.

— Не мога да повярвам на ушите си!

— Приемете го като малка жертва в името на благородна кауза — каза саркастично Дагът.

— Хiram, за бога, кажи на този надут пуйк да си вдига партакешите и да изчезва оттук.

Лусана не отговори веднага. Гледаше в скута си и изчеткваше въображаема прашинка от острия като бръснач ръб на панталона си. Накрая заговори с тих глас:

— Съжалявам, Фелиша, но не мога да позволя на личните чувства да се намесват.

— Какво безобразие! — Тя го гледаше смаяна. — Вие и двамата сте побъркани, напълно побъркани, ако си въобразявате, че ще можете да ме предавате от ръка на ръка като чувал с брашно.

Лусана стана, приближи се до нея и докосна с устни челото ѝ.

— Не ме намразвай. — Обърна се към Дагът и рече: — Приятно прекарване с трофея, който ми откраднахте!

И излезе от стаята.

Фелиша остана дълго време на мястото си, по лицето ѝ изведнъж се изписа враждебност и смут, после, когато проумя какво е станало, очите ѝ се наляха със сълзи. Нито възрази, нито се съпротивляваше, докато Дагът нежно я придърпа към себе си и я целуна.

— Мръсник! — прошепна тя. — Гаден мръсник! Надявам се, че си доволен.

— Не съвсем.

— Твоята точка от договора ти бе спазена. Какво повече искаш?

Той извади носна кърпа от малкия си джоб и попи замъглените ѝ очи.

— Забравяш — захили се той подигравателно, — че ми дължиш един доллар.

---

[1] Римски генерал и държавник. Диктатор (458 — 439 пр.Хр. ↑

21.

Питер де Ваал затвори папката с доклада за касапницата във фермата на Фокс и вдигна поглед; лицето му беше изпито и уморено.

— Още съм потресен от тази жестока и толкова безсмислена трагедия.

Фокс остана безмълвен. Той седеше от другата страна на бюрото на министъра на от branата и натъпкваше с тютюн старата си лула. В стаята настъпила тишина, нарушавана единствено от шума на автомобилното движение на Претория, приглушен от прозорците с изглед към парка Бъргър.

Де Ваал пъхна папката в едно чекмедже и, избягвайки погледа на Фокс, продължи:

— Съжалявам, че нашите патрули не са успели да заловят диваците, отговорни за това.

— Само един човек е отговорен — каза с мрачно лице Фокс. — Ония, които са извършили клането, са действали под негово разпореждане.

— Знам какво си мислите, капитан Фокс, но ние нямаме доказателство, че зад тази работа стои Лусана.

— Убеден съм, че е той.

— Какво да ви кажа, дори да знаехме със сигурност, той се намира отвъд границите ни и ние не можем да го пипнем.

— Но аз мога.

— Как?

— Като се нагърбя да ръководя вашата операция „Дива роза“.

Де Ваалолови дълбоката омраза и желание за мъст, изпълващи Патрик Фокс. Стана и се доближи до прозореца.

— Съчувствам ви напълно, капитане — заговори той, гледайки към цъфналите тропически дървета, разкрасяващи града, — но отговорът ми е „не“.

— Но защо?

— „Дива роза“ е чудовищен замисъл. Ако операцията се провали, последствията ще се отразят катастрофално на нашето

правителство.

— Нищо подобно, по дяволите! — кипна той. — Трагедията с фермата ми е само начален удар. Лусана и проклетата му банда трябва да бъдат спрени, преди цялата страна да е залята от кръв.

— Рискът далеч превишава вероятния успех.

— Аз няма да допусна провал — рече студено Фокс.

Де Ваал имаше вид на човек, разкъсван от съвестта си. Закрачи нервно из стаята, после изведнъж спря и се вгледа във Фокс.

— Не мога да ви осигурия благополучно измъкване, когато му дойде времето. А Министерството на от branата ще отрече, разбира се, всяка връзка с операцията, ако бъдете разкрит.

— Разбирам — въздъхна дълбоко Фокс и в следващия миг в главата му изплува една мисъл. — Между другото, по повод срещата ни във влака, господин министър, как успяхте да пристигнете толкова бързо от операционната зала в болницата в Дурбан до гарата в Пемброук?

За първи път Де Ваал се усмихна.

— Чрез прста хитрост. Влязох през главния вход на болницата и излязох през задния. Една линейка ме закара до военновъздушната база „Хайдрийк“, откъдето се качих на военен реактивен самолет и кацнах на писта близо до Пемброук. Влакът всъщност е на президента и аз го бях наел за няколко часа, използвайки пътуването му за основен ремонт.

— Но защо ви е била нужна тази сложна заблуда?

— Често смятам за необходимо да прикривам движението си — отговори Де Ваал. — А както сигурно ще се съгласите, операция „Дива роза“ не е нещо, което трябва да се афишира.

— Така е.

— А вие, капитан Фокс, ще можете ли да изчезнете от поглед, без да събудите подозрение?

Фокс кимна утвърдително.

— Напуснах Умконо, потънал в скръб. Приятелите и съседите ми мислят, че съм се върнал в Шотландия.

— Добре тогава. — Де Ваал отиде отново до бюрото си, написа нещо на едно листче и го подаде на Фокс. — Това е адресът на един хотел, на шестнайсет километра на юг от града. Вземете си стая и чакайте да получите необходимите документи и инструкции, за да

търкулнете топката. От този момент правителството на Южна Африка ви смята за мъртъв. — Той отпусна рамене. — Господ да ни е на помощ!

— Господ ли? Не ми се вярва. — Зли пламъчета заблестяха в очите на Фокс. — Искрено се съмнявам, че ще застане на наша страна.

Под кабинета на министъра полковник Зееглер се разхождаше сам напред-назад в оперативния отдел пред широка маса, отрупана с лъскави снимки.

За първи път във военната си кариера той се чувстваше напълно объркан. В нападението над фермата на Фокс имаше нещо интригиващо, което не се покриваше с обичайната схема на терористични действия. То беше извършено прекалено прецизно и изпипано, за да е дело на АРА. Освен това и не беше в стила на Лусана. Той може и да издаваше заповеди за смъртта на бели войници, но никога не би намерил извинение за убийствата на местните работници, наети от Фокс, особено на жените и децата. Тази част противоречеше на познатата стратегия на бунтовническия водач.

— Кой може да е тогава? — запита се гласно Зееглер.

Положително не бяха чернокожи войници от Южноафриканските въоръжени сили — това не би могло да стане без негово знание.

Той спря да се разхожда и разбърка снимките, направени от екип следователи след нападението. Никакъв свидетел не бе намерен и никой от нападателите не бе заловен. Всичко бе извършено перфектно, без нито една грешка.

Дори и най-слабата улика за разпознаването на нападателите му се изпльзваше. Но дългогодишният му опит подсказваше, че такава има и тя се спотайва някъде.

Като хирург, който изучава рентгенова снимка преди сложна операция, Зееглер взе една лупа и за двайсети път започна да се взира във всяка снимка.

22.

Самолетът на „Еър Малави“ от Лоренсу Маркиш, Мозамбик, каца на пистата и зарулира към терминална на летището на Претория. След няколко минути воят на реактивните двигатели стихна, стълбата бе спусната и пътниците започнаха да слизат, кимвайки за движдане на красивите африкански стюардеси.

Майор Томас Мачита се нареди на опашката пред контролно-пропускателния пункт и когато дойде редът му, подаде фалшивия си паспорт на граничния служител.

Белият южноафриканец погледна снимката и името Джордж Ярико под нея и се усмихна.

— Това е третото ви посещение в Претория за този месец, господин Ярико — и кимна към куриерското куфарче в ръката на пътника. — Много го обсипват с работа вашия консул, щом толкова често получава горещи инструкции.

Мачита сви рамене.

— Ами ако външният ни отдел не ме изпрати в Претория, ще ме прати някъде другаде. Не искам да ви засегна, сър, но все пак предпочитам да нося пратки в Париж или Лондон.

Служителят му направи знак с ръка да минава.

— Ще чакам с нетърпение да ви видя отново — подхвърли той след него с подигравателна любезност. — Приятен престой!

Мачита се усмихна, разкривайки всичките си зъби, и нехайно продължи към изхода. Излезе от терминална и помаха на първото такси от дългата редица. Шофьорът кимна и запали двигателя. Но изведнъж, преди още да е потеглил към клиента си, друго такси излезе от края на редицата, изревари го и спря пред Мачита сред шумната гълъчка от гневни протести и сигнали от клаксони от останалите коли, чакащи реда си.

На Мачита му стана забавно. Той метна куфарчето си на задната седалка и се настани до него.

— Мозамбикското консулство — съобщи той на агресивния шофьор.

Мъжът зад волана само докосна с пръсти фуражката си, включи таксовия апарат и потегли. Мачита се облегна назад и разсеяно се загледа през прозореца. Отключи веригата от китката си и я пъхна в куфарчето. Мозамбикският консул, настроен приятелски към АРА, разрешаваше на Мачита и неговите оперативни служители да идват и си отиват под прикритието на дипломатически куриери. След необходимото време на престой в консулството, където се радваха на великодушно гостоприемство, те се настаняваха в някой обикновен хотел и са залавяха с шпионската си работа.

В най-отдалеченото ъгълче на съзнанието на Мачита звънна предупредителен сигнал. Той изправи гръб и се вгледа навън през стъклото. Шофьорът не караше по прекия път за консулството, а навлизаше в оживения търговски център на Претория.

Мачита го потупа по рамото.

— Ей, приятел, аз не съм турист, за да ме развеждаш из града. Поеми по най-краткия път, ако искаш да си получиш полагаемото.

В отговор онзи само сви равнодушно рамене. След още няколко минути лавиране сред потока от коли, шофьорът отби към подземния паркинг под голям универсален магазин. Мачита нямаше нужда от силно развито шесто чувство, за да надуши клопка. Почувства езика си като изсъхнал сюнгер, сърцето му заби силно. Той отвори безшумно ключалките на куфарчето и измъкна автоматичен 38-калиброр „Маузер“.

Шофьорът се спусна до най-ниското ниво на паркинга и спря пред най-отдалечената от входа стена. Обърна глава назад и върхът на носа му докосна цветта на оръжието.

Едва сега Мачита видя добре лицето на шофьора. Гладката тъмна кожа и чертите му бяха индиански — почти половин милион от тази раса живееха в Южна Африка. Мъжът запази спокойствие и се усмихна искрено. Нямаше и следа от уплаха, както очакваше Мачита.

— Мисля, че можем да приключим с театъра, майор Мачита — каза шофьорът. — Не сте в опасност.

Мачита стискаше здраво оръжието си. Не смееше да отмести поглед, за да огледа паркинга за тежковъръжени мъже, за които беше сигурен, че са някъде наоколо.

— Каквото и да стане, и ти ще умреш заедно с мен — закани му се той.

— Много сте емоционален — отбеляза шофьорът. — Или поточно глупав. Говори зле за човек с вашия занаят да реагира като хлапак, хванат да краде в магазин за бонбони.

— Престани да дрънкаш глупости, човече — сопна му се Мачита. — Що за номер е това?

Другият мъж се разсмя.

— Така говори истинският американски чернокож, какъвто сте вие. Люк Сампсън от Лос Анджелис, наричан още Чарли Лемат от Чикаго, наричан още майор Томас Мачита от АРА и бог знае още с какви други имена.

По гърба на Мачита пропълзяха ледени тръпки. Съзнанието му бясно търсеше отговори, отговори на въпросите: кой е шофьорът и откъде знае толкова много за него.

— Грешиш. Името ми е Ярико, Джордж Ярико.

— Щом така ви харесва — отвърна шофьорът. — Само че, извинете ме, но според мен е по-уместно да ви наричам майор Мачита по време на разговора ни.

— Кой си ти?

— За разузнавач ви липсват някои качества. — Гласът изкусно премина на английски език с едва доловим африкански акцент. — Вече два пъти сме се срещали с вас.

Мачита бавно свали оръжието си.

— Ема?

— О, най-сетне мъглата се вдигна.

Мачита изпусна дълбока въздишка на облекчение и прибра оръжието в куфарчето си.

— Как, по дяволите, разбрахте, че пристигам с този полет?

— Чрез кристална топка — отвърна Ема, давайки да се разбере, че не желае да споделя тайните си.

Мачита се вглеждаше в мъжа на шофьорската седалка, поглъщайки и най-малката подробност от лицето му, от гладката, чиста кожа. Не откри ни най-малка прилика с градинаря и сервитъра в кафенето, които му се бяха представили за Ема предишните два пъти.

— Надявах се да се свържете с мен, но не очаквах, че ще е толкова скоро.

— Дойдох с нещо, което според мен ще заинтересува Хирам Лусана.

— Колко ще бъде този път? — попита сухо Мачита.

Не последва нито миг колебание.

— Два милиона щатски долара.

Мачита направи гримаса.

— Никоя информация не струва чак толкова много.

— Нямам време за спорове — рече Ема и подаде на Мачита малък плик. — Вътре има кратко описание на част от строго поверителна анти АРА стратегия, наречена операция „Дива роза“. Материалът обяснява замисъла и целите на плана. Предайте го на Лусана. Ако, след като го прегледа, се съгласи на цената ми, ще му дам и целия план.

Пликът бе прибран в куфарчето върху веригата за китката и маузера.

— Ще бъде в ръцете на генерала до утре вечер — обеща Мачита.

— Чудесно! А сега ще ви закарам до консулството.

— Има още едно нещо.

Ема го погледна през рамо.

— Целият съм в слух.

— Генералът иска да знае кой нападна фермата на Фокс в Натал.

Тъмните очи на Ема се спряха замислено върху лицето на майора.

— Вашият генерал има странно чувство за хумор. Уликите, оставени на мястото на клането, водят до вашата човеколюбива АРА.

— АРА е невинна. Трябва да научим истината.

Ема сви рамене.

— Добре, ще се погрижа за това.

Той включи на заден ход и излезе от паркинга. Осем минути покъсно остави Мачита пред мозамбикското консулство.

— Последен съвет, майоре.

Мачита се наведе до прозореца му.

— Казвайте.

— Добрият оперативен служител никога не взима първото такси, което му се предложи. Винаги се качвайте във второто или третото поред. Така няма да си имате неприятности.

Заслужено смъррен, Мачита остана на тротоара, загледан в таксито, което бе погълнато от натовареното автомобилно движение на Претория.

23.

Лъчите на слънцето в късния следобед пропълзяха върху парапета на балкона и огряха отпуснатото тяло, излежало се пред един от най-скъпите апартаменти на хотел „Ню Стенли“ в Найроби, Кения.

Фелиша Колинс беше със сутиен в ярки цветове и подходяща към него конгоанска пола над долната половина на банския си костюм. Тя се обърна на една страна, запали цигара и се размисли над действията си през последните няколко дни. В течение на годините беше спала с много мъже. Този факт не я беспокоеше. За първи път ѝ се бе случило с шестнайсетгодишния й братовчед, когато тя беше четиринайсетгодишна. След време това преживяване избледня. Оттогава до двайсетгодишната си възраст беше имала най-малко десет мъже. Отдавна беше забравила имената на повечето от тях, а лицата им си спомняше съвсем смътно.

Любовниците, които идваха и си отиваха от леглото ѝ през годините, когато тя пробиваше като амбициозна вокалистка, бяха директори на звукозаписни студии, дисководещи, музиканти и композитори. Повечето ѝ помагаха по някакъв начин да върви към върха. С внезапен успех дойде Холивуд и изцяло нов бурен и охолен живот.

Лица! Колко странно, размишляваше тя, че не можеше да си спомни чертите им, а споменът за спалните и техните мебели ѝ беше все още толкова ярък. Удобните матраци, шарките на тапетите, обзавеждането на баните се бяха врязали в съзнанието ѝ наред дори с различните украси по таваните.

Както за повечето жени, и за Фелиша сексът не стоеше на първо място сред другите начини на забавление. Напротив, безброй пъти ѝ се е искало да се свие сама в леглото с някой хубав роман. Вече и лицето на Хирам Лусана започваше да избледнява като лицата на всички предишни нейни мъже.

Отначало тя презираше Дагът, презираше самата мисъл, че успяваше да я възбуджа. Беше го обиждала при всяка възможност, която ѝ се уدادеше, а той оставаше неизменно любезен с нея. Нищо,

което кажеше или направеше, не го ядосваше. Господи, как я влудяваше това! Едва ли не предпочиташе да се държи с нея като с робиня, за да може да оправдае омразата си, но не ставаше така. Фредерик Дагът беше прекалено хитър. Действаше с нея внимателно и предпазливо като рибар, сигурен, че е уловил рекордно едра риба с въдицата си.

Вратата на балкона се отвори и Дагът прекрачи прага. Фелиша седна и свали слънчевите си очила, когато сянката му падна върху тялото й.

— Дремеше ли?

Тя му се усмихна.

— Не, просто си мечтаех.

— Започва да захладнява. Не е лошо да се прибереш вътре.

Той я хвана за ръка и я издърпа да стане. Тя го погледна лукаво за миг, разкопча сутиена на банския си и притисна голата си гръд в него.

— Все още има време да се полюбим преди вечеря.

И двамата знаеха, че това е закачка. Откакто си тръгнаха заедно от лагера на Лусана, тя откликваше на сексуалните му манипулации с цялата страст на робот. За първи път й се случваше да играе такава роля.

— Защо?

Изразителните ѝ кафяви очи се заковаха в неговите.

— Какво защо?

— Защо напусна Лусана и дойде с мен? Аз не съм мъж, чийто външен вид взима ума на жените. От четирийсет години насам гледам всеки ден грозното си лице в огледалото и не се залъгвам, че изглеждам като филмова звезда. Не бива да се държиш като разменна крава, Фелиша. Не си била собственост на Лусана, не си и моя собственост и предполагам, че няма да бъдеш собственост на никой мъж, който те пожелае. Можеше да кажеш и на двама ни с Лусана да вървим по дяволите, а ти тръгна с мен доброволно, прекалено доброволно. Защо?

Тя почувства, че стомахът ѝ се свива, когато ноздрите ѝ доловиха силната му мъжка миризма и обгърна с длани лицето му.

— Предполагам, че съм скочила от леглото на Хирам в твоето просто за да докажа, че щом той няма нужда от мен, аз мога лесно да

се справям и без него.

— Съвършено човешка реакция.

Тя го целуна по бузата.

— Прости ми, Фредерик. В известен смисъл двамата с Хирам те използвахме, той — за да те спечели да съдействаш за подкрепата от страна на Конгреса, аз — за да го накарам по ученически да ревнува.

Дагът се усмихна.

— За първи път в живота си мога да кажа, че съм щастлив, задето някой се възползва от мен.

Тя го хвани за ръка и го поведе към спалнята. Докато умело го разсьбличаше, каза с нисък глас:

— Този път ще ти покажа истинската Фелиша Колинс.

Беше доста след осем часа, когато двамата се отделиха един от друг. Тя се оказа далеч по-издръжлива, отколкото Дагът си бе представял. Страстта ѝ беше непресъхваща. Той полежа известно време в леглото, заслушан в тананикането ѝ под душа. После уморено стана, навлече късо кимоно и седна зад бюрото, за да сложи в ред разхвърляните върху него важни документи.

Фелиша зашляпа боса от банята и си облече рокля на червени и бели широки райета. Хареса външността си, отразена във високото колкото човешки ръст огледало. Имаше стройна и силна фигура; жизнеността, която струеше от гъвкавите ѝ мускули, бе заличила напрежението в тях от буйната страсть в ранната вечер. Трийсет и две годишна и все още неимоверно съблазнителна, заключи тя за себе си. Все още ѝ оставаха цели няколко години, преди да позволи на импресариото ѝ да започне да приема роли на матрона за нея, освен, разбира се, ако някой продуцент не ѝ предложи вълнуващ сценарий и солиден процент от печалбата.

— Мислиш ли, че той ще победи? — прекъсна мечтанията ѝ Дагът.

— Моля?

— Попитах дали мислиш, че Лусана може да победи Южноафриканските въоръжени сили.

— Едва ли аз съм тази, която е способна да направи валидно предвиждане за изхода от революцията — отвърна Фелиша. — Моята

роля в АРА е само да намирам нужните финансови средства.

Той се захили.

— Без да споменаваме осигуряването на развлечения за войските, и най-вече за генералите.

— Е, това са допълнителни служебни облаги — разсмя се тя.

— Не ми отговори на въпроса.

Тя поклати глава.

— Дори с армия от един милион мъже Хирам никога не може да се надява да победи белите в съкрушителен дълъг конфликт. Французите и американците загубиха във Виетнам по същата причина, поради която падна и правителството на Родезия. Партизаните, водещи битки под прикритието на гъста джунгла, имат всички предимства. В ущърб на чернокожата кауза обаче осемдесет процента от Южна Африка е безплодна, открита земя, подходяща повече за бронирани сили и въздушни нападения.

— Тогава каква е гледната му точка?

— Хирам разчита на световната подкрепа и на икономически санкции, за да надвие и подчини господстващата бяла класа.

Дагът подпра брадичка върху огромните си длани.

— Той комунист ли е?

Фелиша се засмя, отмятайки глава назад.

— Ами! Хирам направи състояние като капиталист. Той е прекалено обсебен от мисълта как да печели пари, за да прегърне червената идея.

— Тогава как си обясняваш присъствието на виетнамски съветници и бесплатно снабдяване от Китай?

— Просто се възползва от тях. Виетнамците са толкова революционно настроени, че с радост са готови да изпратят по въздуха специалисти по партизанска борба в блатата на Флорида, стига някой да ги покани. А колкото до щедростта на китайците, те са готови да целуват всеки задник, само и само да сложат крак върху континента, след като от него бъдат изритани осем отделни африкански нации.

— Той може да се озове върху плаващи пясъци, без да го осъзнава.

— Подценяваш Хирам — каза Фелиша. — Той ще отпрати азиатците в мига, в който те станат безполезни за АРА.

— Лесно е да се каже.

— Той много добре знае какво прави. Бъди сигурен в това. Само след девет месеца Хирам Лусана ще е седнал на мястото на министър-председателя в Кейптаун.

— График ли си е съставил?

— До ден и час.

Дагът бавно събра книжата по бюрото и ги подреди в спретната купчина.

— Приготви си багажа.

Грижливо оскубаните вежди на Фелиша се повдигнаха.

— За Найроби ли заминаваме?

— Не, за Вашингтон.

Властиият тон я изненада.

— Защо трябва да се връщам в Щатите с теб?

— Защото няма какво друго по-добро да правиш. Освен това завръщането ти у дома под ръка с уважаван конгресмен може по-бързо да възстанови предишния ти образ в очите на почитателите ти, помрачен от факта, че си живяла незаконно с известен отярен революционер.

Фелиша нацупи устни. Но в себе си призна, че Дагът има право. Продажбите на плочите ѝ бяха спаднали, а обажданията на продуцентите се бяха разредили значително. Беше време, бързо заключи тя наум, да се върне в кариерата си отново до върха, до който бе стигнала.

— До половин час ще съм готова — рече тя.

Дагът кимна и се усмихна. Лека възбуда премина през тялото му. Ако, както твърдеше Фелиша, Лусана се окажеше почти сигурният фаворит да стане първият чернокож водач на Южна Африка, Дагът, подкрепляйки една печеливша кауза в Конгреса на САЩ, би могъл да си осигури огромно уважение от страна на колегите и избирателите си. Струваше си да рискува. А ако беше внимателен и подбираще думите и програмите си разумно, той можеше... просто можеше да отправи вече поглед към вицепрезидентството, най-сигурният трамплин към заветната му цел.

24.

Лусана издигна ръка до нивото на очите си и с ловко движение на китката метна въдицата. Малкото парче сирене, увиснало на кукичката, цопна безшумно в реката и изчезна под повърхността ѝ. Рибата беше там. Инстинктите на Лусана се изостриха от очакване. Нагазил до ханша във водата под сенките на дърветата, надвесени над брега, той започна да навива бавно влакното.

Едва този път — на осмото замятане — имаше клъвнала риба. Тя толкова здраво беше захапала стръвта и тъй силно пляскаше с опашка, за да се отскубне, че въдицата едва не се изхлузи от отпуснатата му ръка. Беше хванал огромна риба от рода на свирепата пираня, обитаваща водите на Амазонка в Южна Америка. Той размота малко от влакното и даде на рибата известна свобода на действие. Нямаше голям избор — въдицата почти се бе огънала надве. После, изведнъж, преди битката да се разгори, рибата заобиколи един потопен ствол, скъса влакното и избяга.

— Не знаех, че е възможно да се примами риба с парче сирене — отбеляза полковник Джумана. Той седеше на земята, облегнал гръб на едно дърво, и държеше плика, съдържащ краткото описание на операция „Дива роза“.

— Стръвта няма значение, ако рибата е гладна — отвърна Лусана и прегази водата до брега, за да сложи нова корда.

Джумана се обърна на една страна и обходи с поглед наоколо, за да провери дали охранителите на Лусана са на местата си и нащрек. Но загрижеността му беше напразна. Едва ли имаше други войници, които да служат по-предано и по-ревностно от тях. Те бяха жилести и сурови мъже, подбрани лично от Лусана не толкова заради безстрашието и здравата им физика, колкото заради интелигентността им. Войниците стояха на пост сред гъсталациите, стиснали здраво оръжието си в ръце.

Лусана се обърна, за да поднови ловуването си.

— Какво е заключението ти от това? — попита той.

Джумана погледна към плика в ръката си и направи скептична физиономия.

— Отмъкване, отмъкване на два милиона долара, нищо друго!

— Значи не приемаш написаното, така ли?

— Да, сър. Честно казано, не го приемам. — Джумана стана на крака и изчетка бойната си униформа. — Според мен този Ема е подхвърлил на майор Мачита трохи за огромна сума. — Той поклати глава. — Този доклад не казва нищо съществено, само посочва, че белите се канят да предприемат огромно терористично нападение някъде в света заедно с група чернокожи, които да минат като последователи на АРА. Южноафриканците не са толкова глупави, че да рискуват международен отзук на такъв абсурден заговор.

Лусана метна въдицата.

— Добре, да предположим — само да предположим — че министър-председателят Кертсман е видял написаното на стената. Може и да се изкуши да предприеме отчаян риск, едно последно хвърляне на зара.

— Но как? И къде? — попита Джумана.

— Отговорите на тези въпроси, приятелю мой, ще дойдат само с двата милиона американски долара.

— Аз продължавам да гледам на операцията „Дива роза“ като на измама.

— Всъщност планът говори за известна гениалност — продължи Лусана. — Ако ударът цели нанасянето на тежки последствия, тогава набелязаният за жертва народ ще бъде провокиран да престане да съчувствства на каузата ни и ще предложи оръжие и помощ за правителството на Кертсман.

— Въпросите нямат край — рече Джумана. — Коя държава е набелязана като цел?

— По моему Съединените щати.

Джумана хвърли плика на земята.

— Не обръщай внимание на тази глупава измама, мой генерале. Използвай парите за нещо по-добро. Вслушай се в предложението ми за поредица от нападения, с които да изплашим белите.

Джумана срещна стоманен поглед.

— Знаеш добре моето отношение към кланетата.

Джумана обаче продължи:

— Хиляда внезапни нападения над градове, села и ферми от единия до другия край на страната ще ни доведат в Претория до Коледа.

— Ние ще продължим да провеждаме изтънчена война — подчертва студено Лусана. — Няма да действаме като примитивна паплач.

— В Африка често се налага хората да се ръководят с желязна ръка. Те рядко знаят какво е най-доброто за тях.

— Кажи ми, полковник, нещо, което винаги съм искал да научава: кой знае кое е най-доброто за африканците?

Лицето на Джумана пламна от гняв.

— Африканците знаят кое е най-доброто за африканците.

Лусана подмина намека му за неговата американска кръв. Почувства какви мисли бушуваха в съзнанието на Джумана: омраза към всичко чуждестранно, огромна амбиция и новооткрит лукс на властта, смесен с недоверие към съвременните начини на управление, и склонност към кръвожадно зверство. Лусана се запита дали не е направил огромна грешка, като беше посочил Джумана за такъв висок команден пост.

Преди Лусана да се съсредоточи върху проблемите, които можеха да възникнат между тях двамата, откъм брега на реката се разнесоха тихи стъпки.

Охранителите се напрегнаха и миг след това се отпуснаха, когато видяха майор Мачита да се задава по пътеката. Той се спря пред Лусана и отаде чест.

— Един от агентите ми току-що пристигна от Претория с обяснението на Ема относно нападението над фермата на Фокс.

— И какво е то?

— Ема не могъл да намери доказателство, че Въоръжените сили имат пръст в тази работа.

Лусана се замисли.

— Значи сме отново в изходна позиция.

— Изглежда невероятно един отряд да убие близо петдесет души и да не може да бъде разпознат — добави Мачита.

— Възможно ли е Ема да лъже?

— Възможно е. Но каква причина би имал?

Лусана не каза нищо и върна вниманието си към въдицата. Влакното шепнеше над течащата вода. Мачита погледна питащо Джумана, но полковникът отбягна погледа му. Мачита се смути за миг, питайки се какво бе причинило напрежение в атмосферата, което тегнеше над двамата му началници. След продължително неловко мълчание забеляза плика на земята.

— Взехте ли някакво решение относно операция „Дива роза“, генерале?

— Взех — отвърна Лусана, докато навиваше влакното.

Мачита замълча в очакване.

— Смятам да платя на Ема неговите трийсет парчета сребро за останалата част от плана — рече накрая Лусана.

Джумана кипна.

— Не! Това е измама! Дори ти, мой генерале, не си упълномощен да пръскаш тъй лековерно средствата за въоръжаване на армията ни!

Мачита затаи дъх и се напрегна. Полковникът беше превишил ранга си. Но въпреки това Лусана продължи да стои с гръб към брега и спокойно да наблюдава въдицата си.

— Нека ти напомня — каза той през рамо с властен тон, — че лъвският пай от тези средства е мой. А това, което е мое, мога да го използвам за каквото си искам.

Джумана сви ръце в юмруци и вратните му жили се издуха. Тръгна към реката с плътно стиснати устни. Но след няколко крачки изведенъж се закова на място и гневното му изражение мигом изчезна. Той се усмихна и заговори непринудено, но в гласа му се долови горчивина.

— Извинявам се за забележките си. Просто съм преуморен.

Мачита веднага си помисли, че полковникът е по-опасен, отколкото изглежда. Разбра, че той никога няма да приеме положението си на втори човек в йерархията.

— Няма нищо — каза Лусана. — Сега по-важното е да сложим ръка върху „Дива роза“.

— Ще уредя размяната — предложи Мачита.

— Дори нещо повече — продължи Лусана, обръщайки се с лице към брега. — Състави план за разплащането, а после убий Ема.

Джумана зяпна от изумление.

— Значи никога не си възнамерявал да платиш тези два милиона долара?!

Лусана се усмихна.

— Разбира се, че не. Ако беше прояви малко търпение, щеше да си спестиши детинското си избухване.

Джумана не каза нищо. Нямаше какво да добави. Само разтегна устни в широка усмивка и сви рамене. Точно тогава Мачита забеляза лукавите пламъчета в очите му. Джумана не гледаше Лусана право в очите; погледът му бе насочен към реката, на два-три метра от генерала.

— Кауул! — извика Мачита, сочейки възбудено нататък. — В реката! Огън! За бога, стреляйте!

Времето за реакция на охранителите не отне повече от две секунди. Изстрелите им прогърмяха в ушите на Мачита и водата изригна във вид на стотици гейзери на половин метър от Лусана.

Шестметрово кафяво люспесто чудовище изскочи над повърхността и се запремята, удряйки бясно с опашка, докато куршумите валяха върху дебелата му кожа като градушка. После стрелбата намаля, огромното влечуго се преобърна още веднъж и потъна под повърхността.

Лусана стоеше като онемял на място, с широко отворени очи, и гледаше как трупът на крокодила се понесе по течението на реката.

На брега Мачита трепереше не толкова, че Лусана се размина на косъм със смъртта, колкото от сатанинския израз на неандерталските черти на лицето на Джумана.

Мръсникът е знаел, помисли си Мачита, знаел е още в мига, в който крокодилът се е отделил от отсрещния бряг и се е насочил право към генерала, без да пророни и дума, за да го предупреди.

25.

Залив Чесапийк, САЩ, октомври 1988 година

Оставаха два часа до разсъмване, когато Патрик Фокс плати на шофьора на таксито и тръгна към ярко осветения портал на дружеството „Форбс Марин Скрап & Салвидж“. Униформен пазач извърна глава от телевизионния приемник и се прозя, когато Фокс му подаде картата за самоличност през сводестото прозорче на порталната будка. Пазачът се вгледа в подписа и сравни снимката с лицето на мъжа пред себе си. После му я върна.

— Добре дошли в Америка, капитане! Моите хора ви очакват.

— Той тук ли е? — поинтересува се нетърпеливо Фокс.

— Вързан е за източния док — отвърна пазачът и пъхна през прозорчето фотокопие на карта на района за спасителни операции. — И внимавайте къде стъпвате. За да пестим електроенергия, нощното осветление е изключено и в пристанищния квартал е тъмно като в рог.

Докато Фокс вървеше към дока, вятърът, духащ откъм залива, донасяше до ноздрите му острия аромат на крайбрежните води. Той вдъхна дълбоко от смесицата от миризми на дизелово гориво, смола и солена вода, която всеки път повдигаше духа му. Стигна до дока и се огледа за признания на човешка дейност. Нощната смяна отдавна си беше отишла. Само една чайка, каца на дървен пилот, го гледаше с едно мънистено око. След още стотина метра Фокс спря пред огромно призрачно очертание, което се издигаше в тъмнината до пристана. Той изкачи подвижното мостче, стъпи на безкрайната на вид палуба и се запъти през стоманения лабиринт към командния мостик.

Малко по-късно, когато слънцето се показва на източния хоризонт на залива, се видя колко разнебитен беше корабът. Но очите на Фокс не виждаха олющената боя, петната от избила ръжда и назъбените следи от горелка. Като баща, чийто син е сакат, той виждаше в него само красотата му.

**ТРЕТА ЧАСТ
СПАСЯВАНЕ НА КОРАБ**

26.

Вашингтон, окръг Колумбия, ноември 1988 година

В Пентагона началниците на Стайгър бяха умували над доклада му за откриването на „Виксън-03“ близо два месеца преди да го повикат във Вашингтон. Сега Стайгър седеше като на тръни, имаше чувството, че гледат на него повече като на вражески свидетел, отколкото като на главен следовател.

Дори с доказателството пред тях във вид на видеолента, генералите Ърнест Бъргдорф, началник по безопасността във ВВС, и Джон О'Кийф от Комитета на началник-щабовете, изразиха съмнение относно важността на потъналия самолет и заявиха, че нищо нямало да се спечели, ако той бъде изваден на бял свят, освен сензация за медиите. Стайгър се изуми от думите им.

— Ами семействата на екипажа? — възрази той. — Ще бъде престъплението да не ги уведомим, че телата на близките им са намерени.

— Елате на себе си, полковник. Какво добро можем да им сторим с разравнянето на стари спомени? Вероятно родителите им са отдавна мъртви, вдовиците са се омъжили повторно, децата са израснали с нови бащи... Нека всички те да продължат да си живеят спокойно живота.

— И все пак остава товарът — настоя Стайгър. — Съществува вероятност товарът на борда на „Виксън-03“ да съдържа ядрени бойни глави.

— Проучихме тази вероятност — каза остро О'Кийф. — Проверихме с компютър описите на всички военни складове и установихме, че никъде не липсват бойни глави.

— Освен това знаете ли, господа, че ядрените материали са били поставени в стоманени касети, които са все още там?

— А не ви ли е минавало през ума, полковник — обади се Бъргдорф, — че касетите може да са празни?

Стайгър се отпусна пораженчески на стола. Все едно че говореше на вятъра. Те се отнасяха с него като с дете с развинтена

фантазия, което твърди, че е видяло слон в царевичните ниви на Минесота.

— И ако това е същият самолет, за който се предполага, че е изчезнал над Тихия океан — добави Бъргдорф, — мисля, че е най-добре да не го закачаме.

— Не ви разбирам, сър.

— Военновъздушните сили може и да не са искали да разгласят сериозните причини за огромната разлика в курса на самолета. Помислете за вероятностите. Да се прелетят хиляди километри в обратната посока означава или сериозна повреда на най-малко пет различни приборни системи и несправяне от страна на екипажа, или заговор между целия екипаж да отвлекат самолета с един бог знае каква цел.

— Но все някой трябва да е издал заповед за полета — вметна Стайгър.

— Да, издал е — каза О'Кийф. — Първоначалните заповеди са били издадени от военновъздушната база „Травис“ в Калифорния от полковник Майкъл Ъруин.

Стайгър погледна скептично генерала.

— Заповедите за полет рядко се държат в архива повече от няколко месеца. Как е възможно точно тези заповеди да са останали непокътнати повече от трийсет години?

О'Кийф сви рамене.

— Не ме питайте как, полковник. Но повярвайте ми: последният план на полета на „Виксън-03“ бе намерен в архивите на административната сграда в „Травис“.

— А заповедите, които намерих в катастрофиралаия самолет?

— Приемете неизбежното — намеси се Бъргдорф. — Документите, които сте извадили от езерото в Колорадо, са крайно повредени, за да бъдат разчетени с точност. Вие просто сте разчели нещо, което не е написано там.

— Колкото до мен — отсече решително О'Кийф, — обяснението за отклонението на „Виксън-03“ от курса си остава дълбока тайна. Съгласен ли сте, генерале — попита той Бъргдорф.

— Напълно.

О'Кийф погледна към Стайгър.

— Имате ли да добавите още нещо, полковник?

Началниците на Стайгър седяха и чакаха отговора му. Той беше наясно, че не си струваше да говори повече. Беше стигнал до задънена улица. Това, което искаха да му внушат, висеше над главата му като меч, а то беше: или Ейб Стайгър да забрави завинаги за „Виксън-03“, или кариерата му във Военновъздушните сили ще бъде преждевременно прекратена.

На ниско окосената тревна площ зад Белия дом президентът сковано удряше една след друга топките към една от дупките на игрището за голф. Не вкара нито една, което за сeten път доказа, че голфът не е неговата игра. Той беше наясно със състезателното предизвикателство на тениса и хандбала, дори с плуването в басейн, но не можеше да си обясни защо е нужно човек да се състезава със собственото си умение.

— Е, видях всичко, така че вече мога да умра спокоен.

Президентът се изправи и погледна засмяното лице на Тимоти Марч, неговия министър на от branата.

— Всичко идва да покаже с колко много време разполагам сега, докато изчаквам приемника ми да встъпи в длъжност.

Ниският и трътлест Марч, който ненавиждаше физическото натоварване, закрачи по тревата.

— Трябва да си доволен от изборите. Партията ти и твой човек спечелиха.

— На практика никой не печели в избори — измърмори президентът. — Какво има, Тим?

— Помислих си, че може би ще искаш да знаеш, че сложих капака върху онзи стар самолет, открит в Скалистите планини.

— Вероятно си постъпил разумно.

— Странна работа — продължи Марч, — освен подправените летателни планове в архивите на BBC няма никакъв документ за действителната мисия на екипажа.

— И така да е — каза президентът, след като най-сетне вкара една топка в дупката, — нека нещата си останат такива, каквито са. Ако по време на мандата си Айзенхауер е заровил отговорите, аз съм далеч от мисълта да отварям кутия с червеи по време на своя.

— Предлагам поне да извадим останките на екипажа за военно погребение, дължим им го.

— Добре, но без никаква публичност.

— Ще подчертая това пред офицера, натоварен с тази задача.

Президентът подхвърли пръчката на мъжа от тайните служби, който се разхождаше наблизо, и направи знак на Марч да го придружи до кабинета му.

— Кое е най-разумното ти предположение по случая, Тим? Какво мислиш, че се е опитал да прикрие Айк в далечната 1954 година?

— От няколко нощи насам този въпрос ме кара да гледам в тавана — отвърна Марч. — Нямам ни най-малка представа.

Стайгър си проправи път през опашката, чакаща да се освободят маси за обяд в „Котънуд Ин“, и влезе направо в бара. Пит му помаха от сепарето в дъното и без да сваля ръка, направи знак и на сервитърката. Стайгър тъкмо се настани срещу Пит и сервитърката, облечена в съблазнително подкъсена пола, наведе бюста си над масата.

— Мартини с лед — поръча Стайгър, загледан в пазвата ѝ, — нека бъде двойно — добави той.

Пит повдигна почти празната си чаша.

— Още едно от същото.

— Господи — изстена Стайгър, — как можеш да пиеш това?

— Чух, че било полезно за смъкване на теглото — отвърна Пит.

— Ензимите от грейпфрутения сок унищожават калориите във водката.

— Глупости на търкалета. Всъщност ти защо се притесняваш?

Никъде нямаш нито един грам излишен.

— Е, видя ли? Значи наистина действа.

Хуморът му се оказа заразителен. За първи път от известно време Стайгър се развесели. Но веднага щом напитките дойдоха лицето му отново помръкна и той се смълча, въртейки чашата си в ръце, без да отпива от съдържанието ѝ.

— Не ми казвай — заговори Пит, отгатвайки мислите на полковника, — но май че твоите приятели в Пентагона са те отрязали, нали?

Стайгър кимна бавно.

— Те направиха дисекция на всяко мое изречение от доклада ми и хвърлиха парчетата в отпадъчните води на Вашингтон.

— Сериозно ли говориш?

— Не повярваха на нито една моя дума.

— Ами касетите и петте скелета?

— Твърдят, че касетите са празни. А колкото до твоята теория за бащата на Лорън Смит, за нея изобщо не повдигнах въпрос. Не видях смисъл да разпалвам още повече огъня на вече пламналия им скептицизъм.

— Значи си вън от разследването.

— Да, ако искам да се пенсионирам като генерал.

— Намекнаха ли ти го?

— Не беше нужно, прочетох го в очите им.

— Какво ще стане сега?

Стайгър погледна Пит право в очите.

— Надявам се да продължиш сам.

Двамата впиха погледи един в друг.

— Искаш от мен да извадя самолета от езерото Тейбъл?

— Защо не? Боже мой, та ти си извадил „Титаник“ от дълбочина близо четири хиляди метра насред Атлантическия океан. За теб ще бъде фасулска работа да извадиш един стратокрайцер от езеро.

— Поласкан съм, но забравяш, че аз не съм си шеф. За изваждането на „Викън-03“ ще са необходими екип от двайсет души, няколко товарни автомобила със съоръжения, време от минимум две седмици и бюджет от близо четиристотин хиляди долара. Не мога да осъществя всичко това сам, а адмирал Сандекър никога няма да даде благословията си от името на НЮМА за проект от такъв мащаб, без да има твърдото уверение от правителството за допълнителни средства.

— Тогава не можем ли да извадим поне една от касетите и останките на Смит, за да ги представим като неопровержими доказателства?

— И да си навлечем куп неприятности?

— Струва си да опитаме — настоя Стайгър с вълнение в гласа.

— Можеш да отлетиш за Колорадо още утре. Междувременно аз ще сключа договор за изваждането на останките на екипажа. Това ще те отърве от неприятности с Пентагона и НЮМА.

Пит поклати глава.

— Съжалявам, но ще трябва да отложим датата. Сандекър ми е възложил да ръководя изваждането на един брониран кораб, потънал край бреговете на Джорджия по време на Гражданската война. — Той си погледна часовника. — След шест часа трябва да хвана самолета за Савана.

Стайгър въздъхна и отпусна рамене.

— Добре, може и по-късно да го направиш.

— Сгъни договора и го сложи в камерата за лед. При първа възможност ще отскоча тайничко до Колорадо. Само това мога да обещая.

— Каза ли на госпожица Смит за баща й?

— Честно казано, не събрах кураж.

— Човърка те мисъл, че може и да грешиш ли?

— Това е едно на ръка.

Лицето на Стайгър отново помръкна.

— Божичко, каква каша! — Той допи питието си на един дъх и се загледа с тъжен поглед в празната чаша.

Сервитьорката дойде с картата за менюто и те си поръчаха обяд. Стайгър разсеяно я изгледа, докато тя вървеше към кухнята.

— Вместо да седя тук и да си блъскам мозъка над стара загадка, от която никой не се интересува, най-добре да се прибера при жена си и децата в Калифорния.

— Колко имаш?

— Деца ли? Осем. Поне за толкова знам. Пет момчета и три момичета.

— Сигурно си католик.

Стайгър се усмихна.

— С име като Ейбрахам Ливай Стайгър, шегуваш ли се?

— Пропусна да ми кажеш какво обяснение дадоха важните клечки за летателния план на „Викън-03“?

— Генерал О'Кийф намери оригиналата. Данните в него не съвпадат с нашите анализи на извадения от останките на самолета.

Пит се замисли за момент, после попита:

— Имаш ли копие, което да ми дадеш за известно време?

— На летателния план ли?

— Само шестата страница.

— В колата ми е. Защо?

— Ще направя един опит — отвърна Пит. — Имам приятел във ФБР, който си пада по сложните кръстословици.

— Наложително ли е да тръгнеш още тази вечер? — попита Лорън.

— Утре сутринта трябва да присъствам на съвещанието по повод на една спасителна операция — отвърна Пит от банята, където си прибираще принадлежностите за бръснене.

— По дяволите! — нацупи се Лорън. — Все едно имам любовна връзка с търговски пътник.

Пит влезе в спалнята.

— Хайде, хайде, и без това за теб не съм нищо повече от временна играчка.

— Не е така. — Тя обви ръце около него. — След Фил Сойър ти си ми най-любимият човек.

Пит я изгледа.

— Откога се виждаш със секретаря на президентския пресцентър?

— Когато расовият жребец отсъства, Лорън му намира заместник.

— Мили боже! Фил Сойър! Та той носи бели ризи и говори като енциклопедия.

— Поиска да се омъжа за него.

— Иде ми да повърна.

Тя го притисна по-силно към себе си.

— Моля те, без сарказъм тази вечер.

— Съжалявам, че не мога да ти бъда нещо повече от обожаван любим, но съм адски себичен, за да се обвързвам. Не съм способен да дам и една стотна от това, от което има нужда жена като теб.

— Ще съм доволна и на най-минималната част от процента, който мога да получа.

Той се наведе и я целуна по врата.

27.

Томас Мачита плати входната такса, за да влезе на панаира — един от многото такива пътуващи панаири, които по празници опъваха шатри на много места в Южна Африка. Беше неделя и големи групи от африканци банту и техните семейства се нареджаха на опашка за виенското колело, въртележките, стрелбищата, струпваха се край панаирджийските сцени. Мачита се запъти направо към влакчето на ужасите, както се бе уговорил с Ема по телефона.

Още не беше решил с какъв инструмент да убие Ема. Бръснарското ножче, залепено със скоч за лявата му предмишница, не беше от най-сигурните. Тънкото стоманено острие беше близкобойно смъртоносно оръжие само ако срежеше сънната артерия на жертвата си в момент, когато тя проявеше непредпазливост. Но такава възможност според Мачита едва ли би му се удала, като се имаше предвид огромната тълпа около тях.

В крайна сметка Мачита реши да използва пикела. Той въздъхна с облекчение, сякаш бе разбулил велика научна загадка. Пикелът беше дискретно промушен в сплитката на кошницата, която държеше в ръка. Дървената му дръжка бе махната и на нейно място бе навит няколко пъти изолирбанд. Еднократно бързо забиване на тънкото дълго шило или между ребрата право в сърцето, или в окото, или в ухoto — ако можеше отведенъж да улучи евстахиевата тръба — нямаше да остави почти никакви издайнически следи от секреции.

Мачита стисна здраво кошницата, в която бяха и пикелът, и давата милиона долара рушвет. Редът му дойде, той си купи билет и се качи на малкия вагон платформа на влакчето на ужасите. Двойката на опашката преди него — кикотещ се мъж и дебелата му жена — едва се смести на седалката за двама души. Обслужващият влакчето — възрастен човек с вид на скитник, който непрекъснато подсмърчаше, спусна предпазната рамка над краката и дръпна голям лост, стърчащ от пода. Платформата отскочи напред и се плъзна по релсите между две въртящи се врати. След малко женски писъци се разнесоха от затъмнената вътрешност на павилиона.

Мачита се качи на следващата платформа. Отпусна се и се развесели при мисълта за пътуването. Картини от детството изплуваха в съзнанието му, спомни си за подобна разходка с влакче на ужасите, по време на която от тъмнината изведнъж изникваха пред него фосфоресциращи призраци.

Той не забеляза кога възрастният мъж избута лоста, нито реагира веднага след като онзи пъргаво скочи на седалката до него и спусна предпазната рамка.

— Надявам се да ви хареса пътуването — каза глас, който Мачита разпозна като гласа на Ема.

За седен път загадъчният информатор бе успял да извлече полза от разсеяността на Мачита. Вероятността за лесно убийство тутакси се изпари.

Ръцете на Ема ловко опипаха дрехите му.

— Много разумно от ваша страна да дойдете невъоръжен, уважаеми майоре.

Една точка в наша полза, помисли си Мачита, чиито ръце държаха нехайно кошницата и закриваха пикела.

— Носите ли операция „Дива роза“? — попита той с официален тон.

— А вие носите ли двата милиона щатски долара? — отвърна му с въпрос обгърнатата в тъмнина фигура до него.

Мачита се поколеба и несъзнателно се наведе, когато малката платформа изви под висока купчина от бъчви, която се срути върху тях и увисна във въздуха на сантиметри от главите им.

— Тук са... в кошницата.

Ема извади плик от вътрешния джоб на оръфантото си яке.

— Шефът ви ще намери това за много интересно четиво.

— Стига цената му да не е прекомерно раздута.

Мачита преглеждаше документите в плика, когато две отвратително нарисувани вещици, осветени от ултравиолетова светлина, скочиха към платформата им и се изкикотиха зловещо през високоговорителите. Без да обръща внимание на восьчните фигури, Ема отвори кошницата и огледа печатните знаци на банкнотите на пурпурната светлина. Вещиците се отдръпнаха на скритите си пружини, тунелът отново потъна в мрак и влакчето продължи по пътя си.

Сега е моментът! — помисли си Мачита. Ръката му измъкна пикела от тайното му място и се стрелна натам, където според преценката му трябваше да бъде дясното око на Ема. Но в същия миг влакчето направи остьр завой и оранжева светлина бликна върху брадат Сатана, който заплашително размаха вила. Това беше достатъчно, за да отклони ръката на Мачита от целта му. Пикелът мина покрай окото на Ема и се заби в черепа под веждата му.

Смаяният информатор извика, отблъсна ръката на Мачита и издърпа тънкото шило от главата си. Мачита грабна бръснарското ножче от предмишницата си и с опакото на дланта го изви към гърлото на Ема. Но в този момент „дяволът“ стовари вилата си върху китката му и счупи костта й.

Оказа се, че „дяволът“ не е кукла, а един от съучастниците на Ема. Мачита отвърна на удара, като вдигна предпазната рамка и срида маскирания мъж в слабините. В следващия момент влакчето се вряза отново в тъмнината и остави „дявола“ зад себе си.

Мачита се обърна отново към Ема, но видя, че мястото до него е празно. На няколко метра вляво от платформата проблесна за миг дневна светлина — една врата се беше отворила и затворила. Ема бе изчезнал през един от изходите, отнасяйки със себе си кошницата с парите.

28.

— Огромна глупост — заключи полковник Джумана със сатанинско задоволство. — Извини ме, че говоря така, мой генерале, но аз те предупредих.

Лусана наблюдаваше замислен през прозореца мъжете, които извършваха строева подготовка на плаца.

— Грешка в преценката, полковник, нищо повече. Няма да загубим войната само защото бяхме завлечени с два miliona долара.

Томас Мачита, навел глава от срам, с капки пот по челото, седеше до масата и гледаше с празен поглед гипсираната си китка.

— Не можех да знам... — започна той и се скова, когато Джумана скочи на крака с почервеняло от гняв лице, сграбчи плика от Ема и го хвърли в лицето му.

— Не си могъл да знаеш, че са ти скроили номер ли? Глупак такъв! Ето, вижте го нашия прославен шеф на разузнаването, който дори не може да убие човек в тъмното! И на всичкото отгоре му дава два miliona долара за някакъв си плик, съдържащ процедури за разчистване на военни боклуци.

— Престани! — извика Лусана.

Настъпи тишина. Джумана си пое дълбоко въздух, после бавно отстъпи назад и седна на стола си. От очите му продължаваше да струи гняв.

— С глупави грешки — въздъхна той с горчивина — войни за освобождение не се печелят.

— Прекалено се вживяваш, полковник Джумана — смразяващо прозвуча гласът на Лусана. — Ти си великолепен водач и същински тигър в битките, но както на повечето професионални войници, и на теб ти липсва административен подход.

— Моля те, мой генерале, не изкарвай яда си на мен. Той — Джумана размаха пръст към Мачита — е този, който заслужава наказание.

Чувство на беспокойство обзе Лусана. Независимо от интелигентността или образованietо африканското съзнание

реагираше почти детински спрямо виновните. Кръвното отмъщение все още ги надъхваща с по-силно чувство за справедливост, отколкото сериозните разговори на маса. Лусана погледна уморено Джумана.

— Грешката беше моя. Единствено аз нося отговорността. Ако не бях наредил на майор Мачита да убие Ема, може би сега операция „Дива роза“ щеше да лежи пред нас на масата. Ако съзнанието му не беше заето с мисълта за убийство, вярвам, че майорът щеше да провери съдържанието на плика, преди да даде парите.

— Нима все още вярваш, че планът е валиден? — попита изумен Джумана.

— Да — отвърна твърдо Лусана. — Достатъчен е, за да предупредя американците, когато замина следващата седмица за Вашингтон, за да изразя личното си убеждение пред конгресното заседание по повод помощта за африканските държави.

— Вашите приоритети са тук — обади се Мачита с уплаха в очите. — Моля ви, мой генерале, изпратете някого другого.

— Никой не е в по-добро положение от моето — увери го Лусана. — Аз все още съм американски гражданин с много връзки на високо ниво, които симпатизират на нашата борба.

— Напуснете ли страната, ще се окажете в огромна опасност.

— Всички ние сме в опасност и тук, не е ли така? — каза Лусана и се обърна към Джумана. — Полковник, ти ще поемеш командинето по време на отсъствието ми. Ще те натоваря с изрични заповеди за провеждането на операцията ни. Очаквам от теб да следиш за точното им изпълнение.

Джумана кимна.

В Мачита се надигна страх. Не можеше да не се запита дали Лусана осъзнава, че утъпква пътя към собственото си сгромолясване и отприщва приливна вълна от кръв, която неминуемо щеше да залее цяла Африка.

29.

Лорън Смит стана от стола зад бюрото си, когато Фредерик Дагът бе въведен в кабинета ѝ и протегна ръка, за да го поздрави. Той ѝ се усмихна с най-служебната си усмивка.

— Надявам се да ми простите, че нахлувам така, госпожице ъ-ъ-ъ... конгресмен.

Лорън стисна силно ръката му. Винаги се развеселяваше, когато мъжете заекваха от притеснение, когато се обръщаха към нея с „конгресмен“.

— Радвам се, че дойдохте — отвърна тя и го покани с ръка да седне. После, за негова изненада, му поднесе кутия с пури и той си взе една.

— Това се казва посрещане. Не го очаквах... Ще разрешите ли да запала?

— Разбира се — усмихна се тя. — Знам, че изглежда някак неуместно жена да предлага пури, но практиката показва, че посетителите ми от мъжкия пол надделяват в съотношение двайсет към едно спрямо женския.

Дагът изпусна голямо кълбо дим към тавана и мина направо на въпроса:

— Вие гласувахте против личното ми предложение за финансова помощ на Африканската революционна армия.

Лорън кимна, но не отвърна нищо, изчаквайки Дагът да се доизкаже.

— Бялото правителство на Южна Африка е на ръба на саморазрухата. От няколко години насам икономиката на държавата поголовно спада. Хазната е почти празна. Бялото малцинство се отнася жестоко и безпощадно към черното мнозинство, като към роби. За десет години, откакто чернокожите поеха управлението в Родезия, африканците от европейски произход станаха безмилостни в отношенията си към техните африканци банту. Вътрешни бунтове отнемаха живота на хиляди хора. Тази кървава баня не може да продължава повече. Африканската революционна армия на Хирам

Лусана е единствената надежда за мир. Ние тряба да я подкрепим както с финансови, така и с военни средства.

— Останала съм с впечатлението, че Хирам Лусана е комунист.

Дагът поклати глава.

— Опасявам се, че дълбоко се заблуждавате, госпожице Смит. Признавам, че Лусана разрешава използването на виетнамски военни съветници, но лично ви уверявам, че той не е и никога не е бил пionка на международния комунизъм.

— Радвам се да го чуя.

Гласът на Лорън беше бездушен. В нейното съзнание Дагът се опитваше да продаде стока, а тя беше твърдо решена да не я купи.

— Хирам Лусана е човек с възвишени идеали — продължи Дагът. — Той не допуска клане на невинни жени и деца. Не предприема безразборни кървави нападения над села и градове, както правят другите въстанически движения. Неговата война е насочена изцяло към правителствени и военни обекти. Аз например чувствам, че Конгресът трябва да подкрепи лидера, който върши нещата си достатъчно благоразумно.

— О, слезте на земята, господин Дагът. И двамата с вас знаем, че Хирам Лусана е мошеник от класа. Преглеждала съм му досието във ФБР. То не се отличава от досието на престъпник от мафията. Лусана е прекарал половината си живот в затвора за различни престъпления, от покушение до изнасилване, да не говорим за укриване от правосъдието и участие в заговор за бомбардирАНЕ на щатската столица на Алабама. След един невероятно доходен въоръжен грабеж той влиза в наркобизнеса и прави цяло състояние. После офейква от страната, за да избегне плащането на данъци. Надявам се да се съгласите, че той съвсем не е типичен американски герой.

— Изобщо не му бе предявено законно обвинение за въоръжения грабеж.

Лорън сви рамене.

— Добре, да поставим под съмнение това престъпление. Но останалите едва ли биха го окачествили като водач на свещена борба за свобода на потиснатите маси.

— Историята си е история — наблегна на думите си Дагът. — Независимо от тъмното си минало Лусана е все още единствената надежда за установяването на стабилно правителство, след като

чернокожите влязат в южноафриканския парламент. Не можете да отречете, че е в интерес на американците да го обявят за приятел.

— Защо винаги трябва да сме на нечия страна?

Дагът повдигна вежди.

— Дали не долавям намек за изолация в думите ви?

— Спомнете си какво стана с Родезия — продължи Лорън — само месеци след плана на нашия бивш държавен секретар да прехвърли управлението от бялото малцинство на черното мнозинство. Избухна гражданска война между радикалните фракции, която върна прогреса на страната с десет години назад. Можете ли да обещаете, че няма да сме свидетели на същото, когато Южна Африка направи поклон пред неизбежното?

Дагът не обичаше да бъде притискан до стената от жена, от която и да е жена. Той стана от стола и се наведе над бюрото на Лорън.

— Ако вие не дадете подкрепата си за моето предложение за оказване на помощ, което смяtam да внеса в Конгреса, тогава, уважаема конгресмен Смит, се опасявам, че сама ще си изкопаете гроб, толкова голям и дълбок за политическата ви кариера, че няма да можете да излезете от него навреме за следващите избори.

За изненада и гняв на Дагът Лорън избухна в смях.

— Мили боже! Това е неповторимо! Да разбирам ли, че ме заплашвате?

— Не се ли обявите в полза на африканския национализъм, обещавам ви, че ще загубите всеки глас на чернокожото население във вашия район.

— Не вярвам.

— По-добре повярвайте, защото освен това ще станете свидетел на бунтове, които досега не сте виждали в тази страна, ако не застанете твърдо зад Хирам Лусана и Африканската революционна армия.

— Откъде черпите информация? — поинтересува се Лорън.

— Аз съм чернокож и съм наясно с нещата.

— Освен това сте и негодник — каза Лорън. — Разговаряла съм със стотици чернокожи от моя район. Те не са по-различни от всеки друг американски гражданин. Всеки от тях се оплаква от високите данъци, от повишаващите се цени на хранителните стоки и електроенергията така, както и белите, азиатците, индианците и южноамериканците. Вие залъгвате себе си, Дагът, ако си мислите, че

нашите чернокожи дават пукната пара за това, че африканските чернокожи обръщат страните си с главата надолу. Не, тях не ги е грижа поради простата причина, че и африканците не ги е грижа за тях.

— Правите тъжна грешка.

— Не аз, а вие правите грешка — възрази рязко Лорън. — Вие създавате размирици там, където няма нужда от тях. Черната раса ще постигне равноправие чрез образование точно както всички останали. Американците от японски произход го направиха веднага след Втората световна война. Когато те се завърнаха от международните лагери, започнаха да работят по полетата на Южна Калифорния, за да изпратят синовете и дъщерите си да учат в университетските колежи, за да станат адвокати и лекари. Сега е ред на чернокожите. И те ще го направят, стига да не бъдат възпрепятствани от хора като вас, които се пишат демагози агитатори при всяка възможност. А сега ще ви бъда благодарна, ако напуснете веднага кабинета ми.

Дагът я гледаше с ярост. После устните му се разтегнаха в лека усмивка. Той протегна напред ръка и пусна пурата си върху килима. След това се обърна и излезе като фурия от стаята.

— Приличаш на хлапак, на когото току-що са му откраднали велосипеда — каза Фелиша Колинс. Тя седеше в ъгъла на лимузината на Дагът и пилеше ноктите на ръцете си.

Дагът се настани до нея и направи знак на шофьора да потегля. Гледаше право напред с безизразно лице.

Фелиша прибра пиличката в чантата си и го загледа очаквателно. Накрая наруши мълчанието.

— Доколкото разбирам, Лорън Смит е отказала предложението ти.

— Нагла бяла кучка! — почти се изплю той. — Въобразява си, че може да се държи с мен като негър, робуващ в плантация от времето преди Гражданската война.

— Какви ги говориш, за бога? — възклика изненадана Фелиша.
— Познавам Лорън Смит. Тя никога не е имала предразсъдъци.

Дагът се обърна към нея.

— Наистина ли я познаваш?

— Лорън и аз сме съученички от гимназията. И до днес се виждаме от време на време. — Лицето на Фелиша доби суров израз. — Нещо подличко се мъдри в лукавото ти съзнание, Дагът. Какво е то?

— Трябва да имам подкрепата на конгресменката Смит, ако искам да прокарам предложението си за изпращане на оръжие и помощ за АРА.

— Искаш ли да говоря с Лорън? Да лобирам от името на Хирам?

— Да, и още нещо.

Тя се опита да прочете мислите му.

— Още нещо ли? Какво е то?

— Искам да я накараш да направи нещо, което да мога да използвам, за да я принудя да мисли като нас.

Фелиша го изгледа изумена.

— Искаш да изнудвам Лорън? Не се чуваш какво говориш. Не мога да шпионирам добра приятелка. В никакъв случай!

— Твойт избор е ясен — ученическо приятелство, разменено за свободата на милиони наши братя и сестри, които са поробени от тиранично правителство.

— Ами ако не мога да я накарам? — попита Фелиша, търсейки някакъв изход да се измъкне. — Не е тайна, че политическата ѝ кариера е неопетнена.

— Никой не е съвършен.

— Какво трябва да изровя?

— Лорън Смит е хубава свободна жена. Не може да не води сексуален живот.

— И какво от това? — възрази Фелиша. — Всяка свободна жена има право на любовни връзки. И докато не е омъжена, ти не можеш да изфабрикуваш никакъв скандал за изневяра.

Дагът се усмихна.

— Колко си проницателна! Ще направим точно това — ще изфабрикуваме скандал.

— Лорън не заслужава това.

— Ако даде подкрепата си за нашата кауза, не е нужно да се беспокои, че тайните ѝ ще станат известни.

Фелиша прехапа долната си устна.

— Не, няма да предам стара приятелка! Освен това Хирам никога няма да извини подобна клевета.

Дагът отказа да се включи в играта ѝ.

— Така ли мислиш? Ти може и да си спала със спасителя на Африка, но се съмнявам да знаеш каква е истинската му същност. Замисляй се за миналото му понякога. Хирам Лусана слага Ал Капоне и Джес Джеймс в малкото си джобче. Това ми се подхвърля в лицето всеки път, когато взема неговата страна. — Дагът присви очи. — Забрави ли как буквально те продаде на мен?

— Не съм забравила.

Фелиша обърна глава и се загледа през прозореца.

Дагът стисна ръката ѝ.

— Не се тревожи — усмихна се той. — Няма да се случи нищо, което да остави белези.

Тя поднесе ръката му към устните си и я целуна, но не повярва на думите му, нито за миг не повярва.

30.

За разлика от прочутия кораб от аналогичен клас „Монитор“ „Чинаго“ беше известен само на шепа морски историци. Подготвен да влезе в действие през юни 1862 година в Ню Йорк, той веднага получил заповед да се присъедини към воения флот на Федералния съюз, блокирал входа за Савана. Злополучният „Чинаго“ така и нямал шанса да използва оръдията си — на един час път от местоназначението си той бил посрещнат от бурно море и потънал, повличайки със себе си целия екипаж от четирийсет и двама мъже на дъното на дълбочина двайсет и седем метра.

Пит седеше в заседателната зала на спасителния кораб на НЮМА „Висалия“ и проучваше купчина подводни снимки на гроба на „Чинаго“, направени от леководолази. Джак Фолсъм, ръководител на спасителната операция, дъвчеше огромно парче дъвка и чакаше неизбежните въпроси.

Пит не го разочарова.

— Корпусът все още ли е запазен?

Фолсъм измести дъвката настрани от езика си и отвърна:

— Нямаше видими напречни пукнатини. Разбира се, не успяхме да го огледаме целия, тъй като килът е забит дълбоко в дънната утайка, а вътрешността му е пълна с близо метър пясък. Но предполагам, че вероятността да е пропукан надълъжно е малка. Повече от сигурен съм, че ще можем да го извадим в цялостен вид.

— Какъв метод предлагаш?

— С регулируеми резервоари за въздух „Дилинджър“ — отвърна Фолсъм. — Ще ги потопим по двойки от двете страни на корпуса. После ще ги закрепим за него и ще ги напълним с въздух. Това е същият основен принцип, по който извадихме старата подводница „Еф-фор“, потопена край Хаваите през 1915 година.

— Ще трябва да използвате смукателни помпи, за да изхвърлите пясъка. Колкото по-лек стане, толкова по-малка е вероятността корпусът да се разцепи. Дебелите железни листове може да са го

запазили, но тежката дъбова облицовка под нея отдавна е изгнила, за да има някогашната си издръжливост.

— Можем също така да свалим и оръдията — каза Фолсъм. — Те са леснодостъпни.

Пит прегледа копието на оригиналния проект на „Чинаго“. Познатата форма на „Монитор“ имаше само една кръгла оръдейна кула, докато „Чинаго“ притежаваше две, по една в двата края на корпуса. От двете кули се подаваха оръдия „Далгрен“, всяко с тегло от няколко тона.

— Тези резервоари за въздух — попита замислен Пит — могат ли да издигнат и потънал самолет?

Фолсъм спря да дъвче и погледна Пит.

— Колко е тежък?

— Седем и половина — осем тона заедно с товара.

— На каква дълбочина?

— Четирийсет и два метра.

Пит едва ли не чу как клетките на мозъка на Фолсъм зажужаха. Накрая ръководителят на спасителната операция продължи да дъвче и рече:

— Аз бих препоръчал дерик-кранове.

— Дерик-кранове?

— Два такива върху стабилна платформа лесно биха повдигнали такава тежест — поясни Фолсъм. — Освен това самолетът е крехко парче желязо. Ако се използват резервоарите „Дилинджър“ и те малко излязат от синхрон по време на издигането, могат да разцепят самолета. — Той мълкна и загледа въпросително Пит. — Защо са тези хипотетични въпроси?

Пит се усмихна.

— Човек никога не знае кога може да му се наложи да извади самолет от дъното.

Фолсъм сви рамене.

— Е, дотук с фантазиите. Да се върнем към „Чинаго“...

Пит внимателно следеше обясненията на диаграмите, които Фолсъм чертаеше на черната дъска. Програмата за гмуркането, резервоарите за въздух, надводните кораби и потъналият броненосец добиваха ясна форма редом с поясненията на Фолсъм за начина на провеждане на операцията. Външно Пит изглеждаше силно

заинтересуван, но нищо от това, което виждаше, не достигаше до клетките на паметта му; умът му беше на километри оттук, някъде в дълбините на едно колорадско езеро.

Точно когато Фолсъм описваше процедурата по взимането на буксир кораба, който щеше да бъде изваден на повърхността след цели 125 години, един от екипажа на „Висалия“ надникна през люка и каза на Пит:

— Търсят ви по телефона от сушата, сър.

Пит кимна, обърна се и вдигна слушалката на телефона на полицата зад него.

— Пит слуша.

— По-лесно е да бъде открит снежният човек в Хималаите, отколкото теб — каза глас през атмосферните смущения.

— Кой се обажда?

— Браво бе! — възклика саркастично гласът. — Аз се бъхтя над бюрото си до три сутринта, за да изпълня молбата ти, а ти дори не можеш да ме познаеш.

— О, Пол, извинявай — разсмя се Пит, — но гласът ти звучи поне две октави по-високо по радиотелефона.

Пол Бъкнър, стар приятел на Пит и агент във федералното бюро за разследване, продължи с по-нисък глас:

— Така добре ли е?

— Много по-добре. Имаш ли отговори за мен?

— На всичките ти въпроси, дори нещо повече.

— Слушам те.

— Ами първо, рангът на мъжа, който според теб е издал заповедите за полета на „Виксън-03“, не е точен.

— Но единствено „генерал“ съвпадаše напълно.

— Не само тази дума е от седем букви. Единствената четлива буква е петата — „р“. Съвсем естествено е да се предположи, че щом „Виксън-03“ е бил самолет на Военновъздушните сили, пилотиран от техен екипаж, заповедите за полета са били издадени от офицер от ВВС.

— Кажи ми нещо, което не знам.

— Добре, умнико, признавам, че и аз се подведох, особено в частта, където търсенето в архивите на личния състав на ВВС не откри никакво име, което да съвпада с буквите на името на нашия тайнствен

офицер. След това изведнъж ми хрумна, че „адмирал“ също е седембуквена дума и петата й буква също е „р“.

Пит изведнъж изпита чувството, че някой го срита силно в слабините. „Адмирал“ — отекна думата в съзнанието му. Никой не би помислил, че самолет на Военновъздушните сили може да е пренасял военноморски товар. После една трезва мисъл го свали на земята.

— А името му? — попита той някак със страх да чуе отговора. — Успя ли да откриеш името му?

— Не представляваше никаква трудност за ум като моя. Малкото име излезе веднага. Шест букви, от които три известни. Първите две липсващи, след това „лт“, пак една липсваща и накрая „р“. Получи се „Уолтър“. След това дойде ред на ключовата дума — фамилното име. Три букви, започващи с „б“ и завършващи със „с“. И тъй като вече имах ранга на человека и първото му име, поразрових се в компютрите на Бюрото и военния флот и бързо получих отговора: адмирал Уолтър Хорейшо Бас.

Пит каза:

— Ако Бас е бил адмирал през 1954 година, сега той трябва да е над осемдесет или покойник, което е по-вероятното.

— Песимизмът няма да те отведе доникъде — вметна Бъкнър. — Бас е бил преуспяващ младеж. Четох досието му. Направо изумително. Получил първата си звезда още на трийсет и осем години. Изглежда, че известно време е бил подготвян за началник-щаб на ВМС, но после, вероятно за неразбирателство с някой висшестоящ, изведнъж бива назначен за командащ второстепенна флотска база край Индийския океан, което за амбициозен военноморски офицер е равносилно да бъде изпратен в изгнание в пустинята Гоби. По-късно, през октомври 1959-та се пенсионира. Идния декември ще навърши седемдесет и седем години.

— Искаш да кажеш, че Бас е все още жив?

— Да, и до днес фигурира в списъка на пенсионерите от ВМС.

— Някакъв негов адрес?

— Бас е собственик на извънградска странноприемница на юг от Лексингтън, Вирджиния, на име „Анкоридж хаус“. Тя е от ония, дето не разрешават влизането на домашни любимци и деца. Има петнайсет стаи със старомодни водопроводни кранове и легла с балдахин.

— Пол, много съм ти задължен.

— Сега ще ме посветиш ли в тайната си?

— Още е много рано.

— Сигурен ли си, че не става дума за някаква измама, за която Бюрото трябва да знае?

— Случаят не е под вашата юрисдикция.

— Разбирам.

— Благодаря ти още веднъж.

— За нищо, приятел.

Пит затвори телефона, пое си бавно дъх и се усмихна. Още едно було върху загадката бе вдигнато. Той реши да не се обажда на Ейб Стайгър още сега.

— Ще можеш ли да ме покриеш за двата почивни дни? — попита Пит и погледна към Фолсъм.

Фолсъм също се усмихна.

— Е, малко ще ми е трудничко да убедя всички, че не е наложително шефът да присъства по време на операцията, но мисля, че все никак ще изкараме четирийсет и осем часа без твоето приповдигнато настроение. Какво се мъти в главата ти?

— Трийсет и четири годишна загадка — отвърна Пит. — Ще изровя отговорите, докато си почивам тихо и кротко в една старомодна странноприемница.

Фолсъм се вторачи в него, но като не видя нищо в зелените му очи, се обърна отново към черната дъска.

31.

По време на сутрешния полет за Ричмънд Пит по нищо не се различаваше от останалите пътници, които дремеха. Очите му бяха затворени, но съзнанието му работеше върху загадката с падналия в езерото самолет. Не е характерно за Военновъздушните сили да потулват такава злополука, размишляваше той. При нормални обстоятелства те щяха да предприемат пълно разследване, за да се разбере защо екипажът се е отклонил толкова много от курса си. Логичните отговори му се изпълзваха. Той отвори очи, когато реактивният самолет на „Истърн еърлайнс“ се приземи и започна да рулира към терминала.

Пит взе кола под наем и подкара към вътрешността на Вирджиния. От прекрасната природа лъхаше смесен аромат на борове и есенен дъжд. Точно по пладне той отби от междущатското шосе 81 и навлезе в околностите на Лексингтън. Без да спира, за да се възхити на старинната архитектура на града, той пое по тесен път на юг. Скоро стигна до оригинална табела, която никак не се връзваше с местността наоколо. С формата на морска котва тя приветстваше гостите с „Добре дошли“ и сочеше към чакълест път, водещ към странноприемницата.

На рецепцията нямаше никой и в първия момент Пит се въздържа да наруши тишината в спретнатото и съвестно почистено от прахта фоайе. Изчака малко и тъкмо когато се накани да удари настолния звънец, влезе една жена, висока почти колкото него. Беше с ботуши за езда и носеше стол с висока облегалка. Изглеждаше малко над трийсет години и беше облечена с джинси и спортна риза, а пепеляворусата ѝ коса беше привързана с червена лента. Кожата ѝ нямаше следи от слънчев загар, но пък беше гладка като на манекенка. Нещо в невъзмутимия ѝ вид, когато изведенъж видя непознат човек, подсказваше, че е жена от висока класа, възпитана да проявява сдържаност при всякакви обстоятелства, дори при пожар или земетресение.

— Извинете — каза тя и остави стола до един красив висок свещник, — не чух колата ви.

— Много интересен стол — отбеляза Пит. — Английски е, нали?
Тя го изгледа с одобрение.

— Да, изработен е в Кентърбъри.

— Много ценни вещи имате тук.

— Адмирал Бас, собственикът, има заслугата за всичко, което виждате. — Тя влезе в receptionта. — Той е голям колекционер на антични предмети.

— Не знаех.

— Искате ли стая?

— Да, само за тази вечер.

— Жалко, че няма да останете за по-дълго. Местният театър ще има представление вдругиден.

— Ами аз все не мога да подбера подходящия момент — усмихна се Пит.

Нейната усмивка в отговор беше тънка и служебна. Тя завъртя книгата за регистриране и я плъзна към него; Пит написа името си и се подписа.

— Стая номер четириинайсет. Нагоре по стълбите, третата врата вляво, господин Пит. — Беше прочела името му наопаки, докато той се подписваше. — Аз се казвам Хайди Милиган. Ако имате нужда от нещо, просто натиснете звънеца до вратата ви. Рано или късно ще получавате съобщението. Надявам се, нямате нищо против сам да занесете багажа си.

— Ще се оправя. Адмиралът дали е тук? Бих искал да поговоря с него за... за неговите антики.

Тя посочи към двойната стъклена врата в дъното на фоайето.

— Ще го намерите край изкуственото езеро, почиства го от мъртвите водни лилии.

Пит кимна и тръгна натам. Вратата се отваряше към пътека, която се виеше надолу по полегат склон. Адмирал Бас много разумно бе решил да не облагородява площите около „Анкоридж хаус“. Беше оставил боровете и късно цъфтящите диви цветя да растат на воля. Пит забрави за момент целта на посещението си и се наслади на тишината и красивата гледка от двете страни на пътеката към езерото.

Завари там възрастен мъж с ботуши, стигащи до средата на бедрата му, който беше нагазил във водата на два метра от брега и агресивно набучваше с вила изгнилите листа на водните лилии.

Адмиралът беше едър мъж и изхвърляше на брега заплетените корени и листа с лекотата на младеж. Не носеше шапка и потта се стичаше от голата му глава и капеше от носа и брадичката му.

— Адмирал Уолтър Бас? — попита Пит.

Вилата спря за миг във въздуха.

— Да, аз съм.

— Господине, името ми е Дърк Пит и бих искал да поговоря с вас.

— Разбира се, казвайте — подкани го Бас. — Моля да ме извините, но ще продължа с тия проклети плевели. Искам да изчистя колкото се може повече до вечерта. Ако не го правя два пъти в седмицата, преди да е дошла зимата, те ще покрият цялото езеро до пролетта.

Пит отстъпи назад, когато едно летящо мокро кълбо пльосна в краката му. Почувства се неловко — адмиралът стоеше с гръб към него и той не знаеше как да започне. Накрая си пое дълбоко въздух и се реши.

— Искам да ви задам няколко въпроса, свързани с един самолет с условно обозначение „Виксън-03“.

Бас продължи работата си, без да спира, но побеляването на кокалчетата на пръстите около дръжката на вилата не остана незабелязано за Пит.

— „Виксън-03“? — сви рамене адмиралът. — Нищо не ми говори. А трябва ли?

— Бил е самолет на Службата за военновъздушен транспорт, изчезнал през 1954 година.

— Това е много отдавна. — Бас се загледа с празен поглед във водата. — Не, не си спомням за такъв самолет — каза той накрая. — И нищо чудно. През трийсетте си години служба във ВМС бях надводен офицер. Специалността ми беше тежкото артилерийско въоръжение.

— А спомняте ли си да сте се запознавали с един майор от BBC на име Вайлъндър?

— Вайлъндър? — Бас поклати глава. — Не, не си спомням. — После погледна Пит някак несигурно. — Как казахте, че е името ви? И защо ми задавате тези въпроси?

— Името ми е Дърк Пит. Работя в Националната агенция за подводни и морски изследвания. Открих стари документи, в които се

посочва, че вие сте офицерът, издал заповедите за полета на „Виксън-03“.

— Трябва да има някаква грешка.

— Може би. Вероятно загадката ще се разкрие, когато останките на самолета бъдат извадени и внимателно изследвани.

— Но не казахте ли, че самолетът бил изчезнал?

— Да, но аз го открих — отвърна Пит и загледа Бас в очакване на някаква реакция от негова страна. Такава не последва и той реши да го остави да събере мислите си. Затова каза само: — Извинете, че ви обезпокоих, адмирале. Може би съм объркал някои сведения.

Пит се обърна и тръгна обратно по пътеката за странноприемницата.

— Господин Пит?

Пит се обърна.

— Да?

— В странноприемницата ли сте отседнали?

— Да, до утре сутринта. След това трябва да поемам по пътя си.

Адмиралът кимна. Когато Пит стигна до боровете, ограждащи „Анкоридж хаус“, се обърна да хвърли още един поглед към езерото. Адмирал Бас спокойно продължаваше да набучва кръглите лилии и да ги струпва на брега, сякаш двамата си бяха побършили малко за реколтата и времето.

32.

Пит вечеря бавно и спокойно заедно с останалите гости на странноприемницата. Трапезарията беше обзаведена в стила на селска кръчма от осемнайсети век. Стари кремъклийки висяха по стените, калаени съдове и износени селскостопански сечива изпълваха полиците.

Храната толкова се доближаваше до домашния вкус, че Пит си поръча две порции пържено пиле, гарнирано с моркови, печена царевица и картофи и едва му остана място за дебелия резен ябълков пай.

Хайди се движеше между масите, поднасяше кафе и се спираше да размени по няколко думи с гостите. Те бяха предимно хора от третата възраст. Вероятно по-младите двойки, помисли си Пит, намираха спокойствието на извънградската странноприемница за скучно. Той си изпи кафето по ирландски и излезе на верандата. На изток грееше месечина и на светлината ѝ боровете изглеждаха като сребърни. Той се настани на един люлеещ се стол, вдигна крака върху парапета и зачака адмирал Бас да направи следващия си ход.

Луната се бе изместила с двайсет градуса по-високо, когато на верандата излезе Хайди и тръгна към Пит. Спря се на няколко крачки от него и каза:

- Няма по-ярка луна от луната над Вирджиния.
- Напълно съм съгласен с вас.
- Хареса ли ви вечерята?
- За жалост очите ми се оказаха по-големи от стомаха ми. Направо преядох. Предайте моите поздравления на готвача. Неговите домашно пригответи ястия са същинска поезия за небцето.

От приятелска усмивката на Хайди стана красива в светлината на луната.

- Тя, готвачката, ще се зарадва да го чуе.
- Пит вдигна ръце в знак на безпомощност.
- Е, трудно се отърсва човек от старомодното си мислене.

Тя се подпра на парапета с лице към него и изведнъж стана сериозна.

— Кажете ми, господин Пит, защо дойдохте в „Анкоридж хаус“?

Пит спря да се лулее и я погледна право в очите.

— Това като проучване на ефекта от рекламата ви ли е, или просто чисто любопитство?

— Извинете, нямах намерение да ви разпитвам, но Уолтър ми се стори доста разстроен, когато се върна привечер от езерото. Затова си помислих, че може би...

— ... се е дължало на нещо, което съм казал — довърши вместо нея Пит.

— Не знам.

— Роднина ли сте на адмирала?

Въпросът се оказа магически, защото жената започна да говори за себе си. Била капитан втори ранг във Военноморските сили, постъпила на военна служба след завършването на колежа в Уелсли; бившият ѝ съпруг бил полковник в морската пехота и непрекъснато ѝ заповядвал като на новобранец; гинекологични проблеми ѝ попречили да има деца; не, не била роднина с адмирала, запознала се с него на семинар в едно военноморско училище, където той изнасял лекция, после започнала да идва в „Анкоридж хаус“ всеки път, когато можела да се освободи от задълженията си. Не се стесни да признае, че преди време двамата имали кратка интимна връзка — от май до декември. Точно когато започна да става интересно, тя мълкна и погледна часовника си.

— Трябва да вървя да видя как се чувстват другите гости — усмихна се тя и изражението ѝ се промени. — Ако ви омръзне да седите тук, можете да се разходите до върха на хълма край странноприемницата. Оттам се разкрива прекрасна гледка на нощен Лексингтън.

Тонът ѝ, както се стори на Пит, беше повече заповеднически, отколкото настърчителен.

Хайди беше само наполовина права. Гледката от хълма не беше просто прекрасна — тя ти взимаше дъха. Луната осветяваше цялата долина и уличните лампи на града блещукаха като далечна галактика. Пит не се бе задържал и минута там, когато усети нечие присъствие зад гърба си.

— Адмирал Бас? — подметна той нехайно.

— Моля, вдигнете ръце и не се обръщайте — нареди с рязък тон Бас.

Пит се подчини.

Бас не го претърси от главата до краката, само извади портфейла му и прегледа съдържанието му на светлината на джобно фенерче. После загаси фенерчето и пъхна портфейла обратно в джоба на Пит.

— Можете да свалите ръцете си, господин Пит, и да се обърнете, ако желаете.

— Има ли някаква причина за тази мелодрама? — Пит посочи с глава към револвера в лявата ръка на Бас.

— Изглежда, че сте изровили излишна информация относно въпрос, който трябва да остане заровен завинаги. Трябваше да съм сигурен в самоличността ви.

— В такъв случай сте доволен, че съм този, за когото се представих.

— Да, обадих се на шефа ви в НЮМА. Джим Сандекър служеше под мое командване в Тихия океан по време на Втората световна война. Той ми даде внушителен списък от най-добри препоръки за вас. Освен това искаше да знае какво правите във Вирджиния, след като е трябвало да си вършите работата по спасителна операция край бреговете на Джордания.

— Не съм уведомявал адмирал Сандекър за моите открытия.

— Които, както ми казахте по-рано край езерото, се отнасят до останките на „Виксън-03“.

— Самолетът съществува, адмирале. Аз дори го пипнах.

В очите на Бас светнаха враждебни пламъчета.

— Вие не само бъльфирате, господин Пит, но и лъжете. Настоявам да ми кажете защо.

— Случаят ми не се основава на лъжи — отвърна Пит равнодушно. — Имам двама почтени свидетели и снимки на видеолента за доказателство.

По лицето на Бас се изписа израз на недоумение.

— Не е възможно! Той изчезна над океана. Операцията по издирането му продължи месеци наред, но не открихме никаква следа от него.

— Търсили сте на погрешно място, адмирале. „Виксън-03“ лежи на дъното на планинско езеро в Колорадо.

Суровото изражение на Бас като че ли поомекна и на лунната светлина Пит изведнъж видя пред себе си един уморен, грохнал старец. Адмиралът свали пистолета си и с несигурни крачки се запъти към една пейка близо до ръба на склона. Пит протегна ръка да го подпре.

Бас кимна в знак на благодарност и седна тежко на пейката.

— Предполагах, че все някой ден това ще се случи. Не съм чак толкова глупав да вярвам, че тайната ще се запази завинаги. — Той вдигна глава и погледна Пит. — А товарът? Какво е положението с товара?

— Касетите са се откъснали от ремъците, но иначе изглеждат напълно невредими.

— Слава богу поне за това! — въздъхна Бас. — Значи Колорадо казвате. Скалистите планини. В такъв случай майор Вайлъндър и екипажът му изобщо не са напускали щата.

— От Колорадо ли е излетял самолетът? — поинтересува се Пит.

— Мястото за излитане на „Виксън-03“ беше Бъкли Фийлд. — Бас беше обгърнал главата си с ръце. — Какво ли се е случило толкова скоро след това?

— Те са паднали малко след излитане.

— Изглежда, че са имали механична повреда и са се опитали да се приземят на първото открито пространство, което са забелязали. Било е зима, езерото е било заледено и те са помислили, че кацат на поляна. После тежестта на самолета е пропукала леда и той е потънал в най-дълбоката част на езерото, толкова дълбока, че когато напролет ледът се е стопил, той не е могъл да бъде видян от въздуха.

— А ние през цялото това време мислеме... — гласът на Бас загъръхна и той се смылча за известно време. Накрая продължи тихо: — Касетите трябва да бъдат извадени.

— Ядрен материал ли съдържат? — попита Пит.

— Ядрен материал... — повтори Бас едва чуто. — С това ли мислите, че са пълни?

— Датата на полета на „Виксън-03“ може да се свърже точно с времето, когато се извършваха опити с водородна бомба на остров

Бикини. Освен това намерих и една пластинка в джоба на един от екипажа, с изписан на нея символ за радиоактивност.

— Погрешно сте го разчели, господин Пит. Вярно, първоначално касетите бяха поръчани за ядрени снаряди за морската артилерия. Но нощта, в която Вайлъндър и екипажът му изчезнаха, те бяха използвани за съвсем различна цел.

— Предполага се, че може и да са празни.

Бас седеше като восьчна фигура.

— Де да беше така! — измърмори той. — За нещастие има и други инструменти за водене на война, освен ядрените. Може да се каже, че „Виксън-03“ и екипажът му са били техни носители.

— Носители? На какво?

— На смъртоносна зараза — отвърна Бас. — Касетите съдържат смъртоносния микроорганизъм „думсдей“.

33.

Докато Пит се опитваше да възприеме чудовищното разкритие на адмирала, двамата мъже изпаднаха в неловко мълчание.

— По лицето ви виждам, че сте шокиран — пръв заговори Бас.

— Микроорганизъм „думсдей“… — повтори тихо Пит. — Това е ужасяващ завършек на цялата тази история.

— Много точно го казахте. На технически език той носеше внушително биологическо наименование, съдържащо трийсет букви, и беше трудно за произнасяне. Военното му обозначение обаче беше кратко и ясно. Ние го наричахме просто „БС“, съкратено от „бърза смърт“.

— Защо говорите за „БС“ в минало време?

Бас сви рамене.

— По навик. Допреди вашето откриване на „Виксън-03“ мислех, че този микроорганизъм вече не съществува.

— Какво всъщност представлява той?

— „БС“ беше последната дума на усъвършенстваното военно въоръжаване. Преди трийсет и пет години един микробиолог на име доктор Джон Ветърли създаде по химически начин изкуствена форма на живот, способна на свой ред да довежда до болестно състояние, което беше и все още е непознато. Доколкото мога да го кажа с прости думи, това е неоткриваем, неопределим бактериологически агент, който е в състояние да направи негоден човек или животно в рамките на секунди и да разстрои жизнените функции на тялото дотолкова, че да причини смърт за времето от три до пет минути.

— Нервнопаралитичният газ не причинява ли същото?

— При идеални условия, да. Но метеорологичните смущения като вятър или буря, или крайни температури могат да разредят смъртоносната доза на нервнопаралитичния или токсичен агент, когато той е изпуснат над обширен район. Докато изпуснатият „БС“ не се влияе от атмосферните условия и причинява локализирана епидемия, която е изключително упорита.

— Но ние сме в двайсетия век. Епидемиите положително могат да бъдат овладявани.

— Да, стига микроорганизмите да бъдат открити и разпознати. Обеззаразителните процедури, ваксинациите със серуми и антибиотици в повечето случаи ще забавят или спрат пламналата епидемия. Но нищо на този свят не е в състояние да спре „БС“, ако вече е заразен дори само сантиметър от даден град.

— Тогава как „БС“ е бил натоварен в самолет в центъра на Съединените щати? — попита Пит.

— Много просто. В продължение на повече от двайсет години военният завод „Роки маунтин“ в околностите на Денвър беше главният производител на химически и биологически оръжия в страната.

Пит не каза нищо, остави възрастния човек да продължи разказа си.

Бас извърна поглед към панорамната гледка в низината, но очите му останаха слепи за нея.

— Март, петдесет и четвърта... — продължи той, сякаш в съзнанието му започнаха да се редуват като кинокадри отдавна забравени събития. — Водородната бомба бе готова да избухне на остров Бикини. Аз бях назначен да ръководя опитите с „БС“, тъй като доктор Ветърли бе финансиран от ВМС, а аз бях специалист по морското въоръжение. Докато светът се концентрираше върху главното събитие, ние провеждахме нашите опити на остров Ронджело, на шестстотин и четирийсет километра на север, където никой не можеше да ни види.

— Ронджело — повтори бавно Пит. — Местоназначението на „Виксън-03“.

Бас кимна.

— Един гол бял коралов остров, който се подава на повърхността сред незнайна морска шир. Дори птиците странят от него. — Бас мъкна и смени положението на краката си. — Бях планирал две серии опити. Първата включваше аерозолно средство, което да пръсне малко количество от „БС“ върху атола. Във втората влизаше бойният кораб „Уисконсин“. Той трябваше да се изтегли на двайсет мили от брега и да изстреля бойна глава с „БС“ от главната си батарея. Този опит така и не се извърши.

— Защото майор Вайлъндър не е доставил веществото — предположи Пит.

— Съдържащо се в касетите — допълни Бас. — Снарядите за морска артилерия, съдържащи „БС“.

— Могли сте да поръчате нова доставка.

— Да, можех — съгласи се Бас, — но истинската причина, поради която преустанових опитите, се дължеше на онова, което установихме след впръскването на аерозола. Резултатите бяха ужасяващи и изпълниха с паника всички, посветени в тайната.

— Да не би островът да се е разрушил?

— Видимо нищо не се промени — отвърна Бас почти шепнешком. — Белият пясък и няколкото палми си останаха същите. Но опитните животни, които бяхме донесли на острова, бяха мъртви до едно. Настоях да изчакаме две седмици, за да дадем време на всички възможни остатъчни ефекти да се проявят, преди да разрешим на учените да изследват резултатите от първа ръка. Доктор Ветърли и трима от помощниците му кацнаха на острова, облечени от главата до петите със защитно облекло и апарати за дишане. След седемнайсет минути всички те бяха мъртви.

— Сериозно?

— Доктор Ветърли беше подценил неимоверно много откритието си. Потенциалът на другите смъртоносни агенти намалява след време. Докато при „БС“ е точно обратното, той запазва силата си. По какъв начин е проникнал през защитните облекла на учените, никога не можахме да открием.

— Прибрахте ли телата им?

— Не, те все още лежат там — отвърна Бас с тъга в очите. — Нали разбираете, господин Пит, жестоката сила на „БС“ е само половината от пагубното му въздействие. Най-страшното е, че микроорганизмът отказва да умре. По-късно установихме, че неговият бацил образува суперсъпротивителни спори, които са способни да проникват в почвата — в случая на остров Ронджело, в коралите — и да живеят там едва ли неечно.

— Струва ми се невероятно, че след трийсет и четири години никой не може да отиде, обезопасен по някакъв начин, и да приbere тленните останки на Ветърли и помощниците му.

Когато заговори, в гласа на Бас се прокрадваше болка.

— Не можем да посочим точната дата, но нашите изчисления сочат, че човек няма да може да стъпи на остров Ронджело по-рано от триста години.

34.

Наведен над масата за морски карти, Фокс изучаваше комплект хелиографни копия и нанасяше по тях знаци с молив. До него от двете му страни стояха двама едри мускулести мъже с бомбета над почернелите им от слънцето и съсредоточени лица.

— Искам да бъде напълно оголен отвътре всеки отсек, да се махне всяко парче ненужна тръба и електрически проводник, дори и напречните прегради.

Мъжът отляво на Фокс се изсмя подигравателно и рече:

— Да не ви е изпила чавка акъла, капитане. Та нали като се махнат напречните прегради, и той ще се разпадне при най-малкото вълнение.

— Дугън е прав — подкрепи го другият мъж. — Не можеш да изкормиш плавателен съд с тези размери, без да загубиш устойчивостта на конструкцията му.

— Напълно съм съгласен с вашите възражения, господа — отвърна Фокс, — но за да го задържим по-високо на повърхността, газенето му трябва да бъде намалено с четирийсет процента.

— За пръв път чувам да се оголи кораб отвътре само за да се повдигне водолинията му — каза Дугън. — Каква е целта на всичко това?

— Можете да свалите бронята, както и помощната машинария — продължи Фокс, подминавайки въпроса на Дугън. — А докато сте там, свалете и мачтите на оръдейните куполи.

— О, я стига, капитане! — сопна се Лу Мец, началникът на ремонтната работилница. — Вие искате да разрушим кораб, който навремето е бил направо чудесен.

— Да, да, наистина е бил чудесен — съгласи се Фокс. — А в моето съзнание все още е чудесен. Но годините са си казали думата. Вашето правительство го продало за скрап и Африканската революционна армия го купила за своите особено специални задачи.

— Това е другото, което ни вбеси — вметна Дугън. — Направиха го, без да ни бръснат за слива, за да може някаква си банда негри

радикали да убиват бели хора.

Фокс остави молива и загледа Дугън с леден поглед.

— Не съм сигурен дали вие, хора, разбирате икономическата страна на положението — каза той. — Онова, което АРА прави с кораба след излизането му от вашата работилница, не бива да засяга расовата ви философия. Важното е, че те плащат както моите, така и вашите надници и на онези от вашите хора, които, ако паметта не ме лъже, наброяват сто и седемдесет души. Но ако настоявате, с радост ще предам вашите чувства на властите, отговарящи за хазната на АРА. Сигурен съм, че те могат да намерят друга работилница, която да се окаже по-отзивчива. А това ще бъде жалко, особено като се има предвид, че техният договор засега е единственият сред документацията ви. Без него всичките сто и седемдесет души ваш персонал ще трябва да бъдат уволнени. Не мисля, че семействата им ще се зарадват, когато открият, че малките ви възражения са изхвърлили мъжете им на улицата.

Дугън и Мец си размениха гневни пораженчески погледи. Мец отмести очи от Фокс и погледна мрачно хелиографните копия.

— Добре, капитане, както кажете!

По устните на Фокс се появи тънка усмивка на увереност, породена от дългогодишното му командване на хора.

— Благодаря ви, господа! А сега, след като изяснихме някои дребни недоразумения, предлагам да продължим.

Два часа по-късно двамата мъже от кораборемонтната работилница напуснаха командния мостик и се запътиха към главния док на кораба.

— Не мога да повярвам на ушите си — съмнка Мец. — Този твърдоглав шотландец наистина ли ни нареди да махнем половината надстройка, комините, предната и задна оръдейни кули и да ги заменим с шперплатови листове, боядисани в сиво?

— Точно това нареди — отвърна Дугън. — Вероятно смята, че като намали по този начин теглото му, ще олекоти кораба с петнайсет хиляди тона.

— Но защо тогава ще заменя всичко това с бутафорни структури?

— Знам ли! Може би той и чернокожите му приятелчета очакват да подължат Южноафриканските военноморски сили.

— И още нещо — продължи Мец. — Ако купиш кораб като този, за да го използваш в чужда война, няма ли да се опиташи да държиш сделката в тайна? Моето предположение е, че те се канят да вдигнат във въздуха Кейптаун.

— И то с бутафорни оръдия! — изсумтя Дугън.

— Ще ми се да му кажа на това брадато копеле да си вземе договора и да си го завре отзад — заяви гневно Мец.

— Не можеш да отречеш, че ни е притиснал до стената. — Дугън се обърна и погледна към тъмната фигура зад прозорците на мостика.

— А не мислиш ли, че е готов за усмирителна риза?

— Смахнат ли е според теб?

— Да.

— Не ми се вярва. Той знае какво върши и точно това ми опъва нервите.

— Според теб какво си е научила да прави АРА, след като закара кораба в Африка?

— Повече от сигурен съм, че корабът няма да стигне до пристанище — заяви Мец. — Още докато оголоваме утробата му, той ще стане толкова нестабилен, че ще обърне корем, преди да напусне залива Чесапийк.

Дугън настани задните си части върху един голям камък и огледа кораба по дължина. Огромната маса от стомана изглеждаше студена и отблъскваща — сякаш си бе поела дъх и чакаше команда, за да пусне на воля огромната си сила.

— Цялата тази работа ми намирисва — рече накрая той. — Моля се на Бога да не направим нещо, за което после да съжаляваме.

Фокс провери отметките върху смачканите морски карти. Първо изчисли известната скорост и колебанията на течението, после обхватата на приливните състояния. Доволен от числата, той проследи миля по миля курса към местоназначението си, запаметявайки всеки буй, фар и знак за ограждане на фарватера, така че да си ги представя в съзнанието, без да обърква точната им последователност.

Задачата, с която се бе захванал, изглеждаше неизпълнима. Дори с най-прецизен анализ на всяко препятствие и успешното му преодоляване, пак щяха да се появят немалко различни фактори, които трябваше да остави на случайността. Нямаше начин например да се предвидят атмосферните условия в определен ден след седмици.

Вероятността да се сблъска с друг кораб също не биваше да се изключва. Той не възприемаше незнайните фактори с леко сърце, но мисълта, че можеше да бъде открит и възпрепятстван да продължи, отказваше да се настани в съзнанието му. Той дори се бе зарекъл да не обърне внимание на Де Ваал, в случай че размисли и нареди мисията да бъде отменена.

В дванайсет без десет вечерта Фокс свали очилата и разтърка очите си. Извади една малка снимка в рамка от вътрешния си джоб и се загледа в отдавна сниманите лица на семейството си. После въздъхна и постави снимката върху малък сандък до походното легло, което държеше в командния пункт на кораба. Първата седмица беше спал в капитанската каюта, но вече всички удобства на обзавеждането бяха махнати оттам, дори напречните прегради, които я ограждаха.

Фокс се съблече и напъха огромното си тяло в спален чувал. Хвърли още един поглед на снимката, загаси нощната лампа и потъна в мрака на самотата и безпощадната си омраза.

35.

Де Ваал въртеше цигара между тънките си пръсти.

— Как мислиш, дали Фокс ще спази графика си?

— Един от оперативните ми сътрудници съобщи, че той пришпорва работниците на кораба като садист — отвърна Зееглер. — Затова си мисля, че капитанът ще предприеме операция „Дива роза“ в определеното време.

— А чернокожият му екипаж?

— Те са под засилена охрана на борда на товарен кораб, закотвен край един отдалечен остров от Азорските. — Зееглер седна срещу Де Ваал, преди да продължи: — Когато всичко е готово, екипажът ще бъде прехвърлен тайно в кораба на Фокс.

— Те ще знаят ли какво да правят, като се качат на борда?

— Бяха извършени тренировки с кукли в естествен ръст на товарния кораб. Всеки от екипажа знае какво да прави, след като Фокс хвърли котвените въжета.

— Какво им е казано на мъжете?

— Че са наети да поемат кораба за морски учения и оръдейна практика преди отплаването му за Кейптаун.

Де Ваал остана замислен за известно време.

— Жалко, че Лусана не е наш пътник.

— Такава възможност съществува — отбеляза Зееглер.

Де Ваал го погледна учуден.

— Сериозно ли говориш?

— Моите източници ме уведомиха, че той е заминал за Щатите. Да го проследим през Африка и да знаем предварително какъв е графикът на пътуванията му е почти невъзможно. Той може да се измъкне тихомълком от континента, но не може да се промъкне обратно, без да бъде забелязан. Когато напусне Щатите, аз ще го причакам тук.

— Отвлечане. — Де Ваал изрече думата бавно, наслаждавайки се на сричките.

36.

Презокеанският въздушен лайнер БЕЗА-Мозамбик отби от главната писта по една рядко използвана пътека за рулиране и наклони нос, когато пилотът натисна спирачките. Пътническата врата се отвори и един от носачите, облечен в бял комбинезон и червена бейзболна шапка, излезе от вечерния мрак и подпра алуминиева стълба на фюзелажа. Една фигура спря в светлината, струяща от вътрешността на самолета, подаде голям куфар на мъжа на земята и слезе по стълбата. После вратата се затвори и стълбата бе махната. Двигателите нададоха отново вой и машината продължи към терминала на международното летище „Дълес“.

Нито дума не бе разменена, когато носачът подаде на чужденеца комплект работен комбинезон, който той бързо нахлузи. Двамата мъже се качиха на малък електрокар с четири празни платформи за багаж и поеха към хангара за поддръжка на самолетите в отдалечения край на летищния район. След няколкоминутно промъкване между паркираните самолети електрокарът се насочи към ярко осветен портал. Един пазач подаде глава през прозорчето и им махна да минават. Носачът му помаха в отговор и продължи към служебния паркинг, където спря до голяма тъмносиня лимузина, чиято врата шофьорът държеше отворена. Пак тъй безмълвно мъжът от самолета влезе вътре и седна на задната седалка. Шофьорът взе куфара му и го сложи в багажника. Носачът пое обратно с празния електрокар към товарния терминал.

Едва когато автомобилът навлезе в покрайнините на Джорджтаун, Лусана се отпусна и свали белия комбинезон. В минали години той щеше да влезе в Щатите като всеки друг пътник, идващ отвъд океана. Но това беше времето, преди Южноафриканските въоръжени сили да го вземат на сериозно. Страховете на Лусана от убийство не бяха безпочвени. С чувство на облекчение видя как шофьорът спира пред къща, чиито прозорци на долния етаж светеха. Най-сетне някой си беше у дома.

Шофьорът занесе куфара му до входната врата и тихомълком си тръгна. През отворените прозорци долиташе говор от телевизор. Лусана натисна звънеца.

Външната лампа светна и познат глас попита отвътре:

— Кой е?

Той се измести под светлината, за да се вижда лицето му, и отвърна:

— Аз съм, Фелиша.

— Хирам? — в гласа прозвучава изненада.

— Да.

Вратата бавно се отвори, Фелиша беше облечена в прозрачна и сексапилна блуза и дълга пола от меко жарсе, красиво преплетена лента украсяваща главата ѝ. Тя стоеше неподвижно и изчакваше да срещне погледа му. Искаше ѝ се да каже нещо смислено, но умът ѝ като че ли се изпразни. Промълви само:

— Влез.

Той прекрачи прага и остави куфара си на пода с думите:

— Помислих, че може да си тук.

Изненадата в тъмните ѝ очи бързо се замени с хладнокръвие.

— Идваш тъкмо навреме. Току-що се върнах от Холивуд. Записах нов албум и бях на прослушване за роля в телевизионен сериал.

— Радвам се да чуя, че при теб всичко е наред.

Тя го погледна право в лицето.

— Не биваше да ме отпращаш с Фредерик.

— Ако това ще те утеши донякъде, знай, че често съжалявам за прибръзнатото си решение.

— Мога да се върна с теб в Африка.

Той поклати глава.

— Някой ден, може би, но не сега. Ти си по-нужна за каузата ни тук.

Двамата се обърнаха едновременно, когато чуха стъпките на Фредерик Дагът да се приближават откъм дневната. Беше облечен с халат от лек плат с индийски мотиви.

— Боже мой, генерал Лусана! Значи наистина съм познал гласа ви. — Той погледна към куфара и леко се намръщи. — Никой не ни предупреди за пристигането ви. Да не би да се е случило нещо?

Лусана се усмихна кисело.

— Светът не е безопасен за революционери. Реших, че ще е поцелесъобразно да се върна в Страната на свободата възможно най-конспиративно.

— Но как... авиолиниите... граничните власти... все някой трябва да е съобщил за пристигането ви.

Лусана поклати глава.

— Пътувах в пилотската кабина. Беше уредено да сляза от самолета и да заобиколя терминал „Дълес“.

— Нашите закони не допускат незаконното влизане в страната.

— Какво толкова, аз съм американски гражданин все пак!

Изражението на Дагът се смекчи. Той постави ръка върху рамото на Лусана.

— Ако се вдигне шум, моите хора ще имат грижата да оправят нещата. Но вие сте тук и сега само това е от значение.

— Но защо си прибягнал до този начин? — попита Фелиша.

— Имам основателна причина. — Гласът на Лусана прозвуча подчертано студен. — Моите разузнавачи са разкрили една доста смущаваща информация, която може да постави в крайно неудобно положение южноафриканското правителство на малцинството.

— Това е сериозно твърдение — каза Дагът.

— Не, това е сериозна заплаха — отвърна троснато Лусана.

В очите на Дагът се появи смесица от смут и любопитство. Той кимна към гостната.

— Да идем да седнем, генерале. Имаме много неща да си кажем.

— Всеки път, когато те видя, все едно, че виждам твоя стара снимка — изобщо не се променяш.

Фелиша също погледна Лорън с възхищение.

— Ласкателство от жена си е истинско ласкателство — отбеляза тя, разклащайки лениво леда в питието си. — Удивително е, като си помислиш как времето лети. Откога не сме се виждали... три години, четири?

— От приема по случай встъпването в длъжност на президента.

— О, да, спомних си — усмихна се Фелиша. — След това отидохме да поплаваме в реката. Ти беше с един висок наконтен мъж с

тъжно лице и очи като на кокер шпаньол.

— Конгресменът Луис Карнади. Претърпя поражение на следващите избори.

— Горкият Луис! — Фелиша запали цигара. — Моето гадже беше Хирам Лусана.

— Знам.

— Разделихме се преди месец в Африка — продължи Фелиша, сякаш Лорън не беше казала нищо. — Питам се дали животът ми не се състои в това да хуквам след всяка либерална кауза, която излезе на сцената, и да се хващам с всеки бабайт, който обещава да спаси човешката раса.

Лорън направи знак на сервитьора да повтори поръчката им.

— Не можеш да се обвиняваш за това, че вярваш в хората.

— Всичките ми усилия са напразни. Към всяка кампания за каузата, към която се присъединя, все се издънвам в нещо.

— Не искам да любопитствам, но между теб и Лусана имаше ли някакви различия от личен характер или само политически?

— Чисто от личен характер — отвърна Фелиша и почувства стягане в гърдите при мисълта, че Лорън се върти около стръвта. — Аз вече не съм нищо за него. Единствената му любов е неговата борба. Отначало си мислех, че дълбоко в себе си изпитва чувства към мен, но колкото повече се увличаше в борбата, толкова повече се отдалечаваше от мен. Сега си давам сметка, че той е взел всичко, което е искал от мен. Сякаш съм била заменима като някой от войниците му, паднал на бойното поле.

Лорън забеляза, че в очите на Фелиша напират сълзи.

— Сигурно много го мрази.

Фелиша я погледна изненадана.

— Да мразя Хирам? О, не, не си ме разбрала. Всъщност аз постъпих нечестно с него. Позволих на личните си желания да застанат между нас. Трябваше да бъда търпелива. Може би когато спечели войната си, целяща да даде управлението на Южна Африка в ръцете на мнозинството от чернокожи, той ще погледне на мен с други очи.

— На твоето място не бих чакала със затаен дъх. Знам историята му. Лусана използва хората така, както всички ние използваме пастата за зъби. Той ги изстисква докрай и ги захвърля.

На челото на Фелиша се появи дълбока бръчка.

— Ти виждаш у Хирам само онова, което искаш да видиш. Но добрите му качества надделяват над лошите.

Лорън въздъхна и се облегна назад, когато сервиторът донесе поръчката им.

— Не е хубаво стари приятелки да стигат до спор, след като не са се виждали отдавна — каза тя с мек тон. — Хайде да сменим темата.

— Дадено — прие Фелиша и изражението ѝ се промени. — Кажи ми нещо за себе си, Лорън. Има ли мъж в живота ти?

— Двама в момента.

Фелиша се разсмя.

— Клюката във Вашингтон е общоизвестна: единият е Фил Сойър, секретарят на президентския пресцентър. А другият кой е?

— Той е директор в НЮМА. Казва се Дърк Пит.

— На кого от двамата гледаш сериозно?

— Фил е от типа мъже за брак — лоялен, предан, издига те на пиедестал и иска да бъдеш майка на децата му.

Фелиша направи гримаса.

— Изглежда ми много скучен човек. А въпросният Пит?

— Дърк ли? От него лъха животинска сила. Той не поставя никакви изисквания. Идва и си отива като уличен котарак. Никоя жена не може да притежава Дърк и въпреки това той винаги е до теб, когато имаш нужда от него. Той е любовникът, който те възбужда до полуда, но не е човек, с когото можеш да отарееш.

— Този вече е мой тип. Прати ми го, когато връзката ви се разпадне. — Фелиша отпи от чашата си. — Сигурно ти е много трудно да поддържаш политическа неопетненост пред избирателите си с по един любовник от двете ти страни.

Бузите на Лорън пламнаха.

— Трудно е настина — призна тя. — Никога не съм умела да се справям с интриги.

— Би трябало да не ти пука какво говорят хората. В днешно време повечето жени го правят.

— Но повечето жени не са членове на Конгреса.

— Отново старият двоен стандарт. Членовете на Конгреса могат да правят каквото си искат, стига това да не е за сметка на служебните им разходи.

— Тъжно, но истина. А в моя случай аз представлявам район, който е дълбоко провинциален. Избирателите ми все още спазват старите традиции и вярват в единайсетте Божи заповеди.

— Каква е единайсетата?

— Твоята представителка в Конгреса да не си развява байрака, ако иска да спечели в следващите избори.

— Къде се срещате с Пит?

— Не мога да си позволя различни мъже да напускат апартамента ми сутрин и да се сблъскват с млекаря, затова се срещаме или в неговото жилище, или отиваме в някой малък извънградски хотел.

— Звучи ми като запознанство на автобусна спирка.

— Нали ти казах, трудно е.

— Мисля, че мога да премахна всичките ти затруднения.

Лорън я погледна учудено.

— Как?

Фелиша бръкна в чантата си, извади един ключ и го напъха в ръката на Лорън.

— Ето, вземи го. Адресът е залепен на него.

— Какъв е този ключ?

— Държа една квартира под наем в Арлингтън. Твоя е всеки път, когато имаш нужда.

— Ами ти? Няма да те карам да излизаш веднага щом ти се обадя.

— Няма да ти се налага — усмихна се Фелиша. — Аз гостувам на един денди в другия край на града. И без повече възражения, ясно?

Лорън огледа ключа.

— Божичко, чувствам се като проститутка.

Фелиша обгърна с пръсти стискащата ключа ръка на Лорън.

— Ако си мислиш, че той те изпъльва с гъделичкащото чувство за неприличие, почакай да видиш спалнята на горния етаж.

37.

— Какво ще кажете за всичко това? — попита Дагът, който седеше зад бюрото си.

Дейл Джарвис, директорът на Управлението за национална сигурност, се замисли, преди да отговори. Лицето му имаше приятелско, почти бащинско изражение. Късо подстриганата му кестенява коса бе започнала да се прошарва. Носеше туиден костюм и широка червена папийонка, която висеше под адамовата му ябълка така, сякаш всеки момент щеше да се разтопи.

— Според мен тази операция „Дива роза“ е чисто и просто игра.

— Игра ли? Глупости! — вметна раздразнено Лусана, който стоеше прав, подпрян на високата облегалка на един стол.

— Не съвсем — каза спокойно Джарвис. — Всяка нация с усъвършенствано военно производство има отдел с единствената функция да измисля така наричаните в бранша „приложими игри“. Това са неправдоподобни схеми, които са далеч от вероятността да бъдат осъществени стратегически и тактически проучвания, замислени с цел да се борят с непредвидени събития. След това те се прибират в шкафа в очакване да настъпи малко вероятният ден и ако такъв дойде, тогава се изтупват от праха и се пускат в действие.

— Значи това е мнението ви за „Дива роза“? — попита с язвителен тон Лусана.

— Докато не се запозная с подробностите, да — отвърна Джарвис. — Смея да твърдя, че южноафриканското Министерство на от branata има планове за евентуални фалшиви бунтовнически нападения над половината държави в света.

— Наистина ли вярвате в това?

— Да — отвърна твърдо Джарвис. — Между нас казано, нашето правителство държи скрити някъде много дълбоко и на много тъмно едни от най-безумните сценарии, съчинявани някога от човека и компютъра. Това са заговори за подкопаване основите на всяка държава на земното кълбо — включително нашите западни приятели, мерки за разполагане на ядрени бомби в гетата в случай на масови

размирици от страна на малцинствата, военни планове за отблъскване на нашествия от Мексико до Канада... Нито един от хиляда подобни планове няма да бъде използван, но те съществуват и чакат — просто за всеки случай.

— Вид застраховка — вметна Дагът.

— Да — кимна Джарвис, — застраховка срещу немислимото.

— Искате да кажете — избухна Лусана, — че гледате на операция „Дива роза“ като на кошмара на някой идиот?

— Мисля, че взимате тази работа много навътре, генерале — отвърна Джарвис, без да се засяга от гневния изблик на Лусана. — Трябва да погледнете в лице действителността. А вие, както обичаше да казва дядо ми, „купувате нещо слепешката“.

— Не съм съгласен с вас — упорстваше Лусана.

Джарвис свали бавно очилата си и ги прибра в калъфката им.

— Разбира се, генерале, вие сте свободен да поискате неутрално мнение и от други разузнавателни организации, но мисля, че спокойно мога да кажа, че за „Дива роза“ ще получите същото заключение, където и да я представите.

— Настоявам да потвърдите намерението на Де Ваал да осъществи операцията! — изкрещя Лусана.

Овладявайки нарастващия си гняв, Джарвис стана, закопча сакото си и се обърна към Дагът.

— Моля да ме извините, господин конгресмен, но трябва да се връщам в Управлението.

— Разбирам — отвърна Дагът, като стана от стола си и хвани Дагът под мишница. — Ще ви изпратя до асансьора.

Джарвис кимна на Лусана за довиждане, насиливайки се дипломатично да придаде дружелюбен израз на лицето си.

Треперейки от ярост, стиснал ръце в юмруци, Лусана не каза нищо.

Още щом излязоха във фоайето на асансьорите, Дагът каза на Джарвис:

— Извинявам се за безобразното държане на генерала. Но трябва да разберете огромното напрежение, на което е подложен през последните няколко месеца. А и дългият му полет от Мозамбик снощи...

— Да, известно е, че дългите полети със самолет изнервят хората. — Джарвис повдигна едната си вежда. — А не се ли дължи също и на угризения на съвестта заради влизането му в страната през задната врата?

Дагът навлажни сухите си устни.

— Нима сте узнали за това?

Джарвис се усмихна приятелски.

— Рутинна практика. Не се притеснявайте, господин конгресмен, нали това ни е работата — да не изпускаме от очи хора като генерала. Но Управлението за национална сигурност не се занимава със съдебно преследване на гражданска нарушения. Нищо няма да навреди на емиграционните власти, ако не разберат за случая. Но ще ви дам един съвет: на ваше място не бих оставил генерала да се мотае из Вашингтон прекалено дълго. Проявата на благосклонност към радикален революционер може да се окаже неблагоприятна за човек с вашето положение.

— Генерал Лусана не е радикал.

Джарвис сви рамене; думите на Дагът не му направиха впечатление.

— Това предстои да се разбере.

Бутоњът „надолу“ над асансьора светна. Джарвис понечи да загърби Дагът.

— И още нещо — каза конгресменът. — Една молба.

Звънецът на асансьора звънна и вратите се отвориха. Кабината беше празна.

— Стига да мога да я изпълня. — Джарвис отмести поглед от Дагът към единственото му средство за спасение.

— Проучете операция „Дива роза“. Не искам максимални усилия от вашите хора — каза Дагът и побърза да добави: — Достатъчни са едно-две проучвания, за да се потвърди или отхвърли нейната валидност.

Вратите започнаха да се затварят. Джарвис провря крак между тях, за да ги задържи отворени.

— Ще направя необходимото — отвърна той. — Но ви предупреждавам, господин Дагът, че може и да не харесате онова, което ще открием.

Вратите се затвориха и той изчезна от поглед.

Наблизаваше десет часа, когато Дагът се събуди. Беше сам в кабинета си. Персоналът му отдавна си беше отишъл. Той погледна часовника си и установи, че е спал близо час. Разтърка очи и както се протягаше, чу външната врата на кабинета да се отваря и затваря. Не отиде да провери — предположи, че са чистачките. Едва след като не долови познатите шумове от кофи и прахосмукачки, разбра, че е влязъл някой друг.

Фелиша Колинс се облегна лениво на рамката на вратата и загледа мечтателно Дагът, без да продумва.

Една мисъл мина през ума му и го накара да скочи на крака и да разпери ръце в знак на извинение.

— Съжалявам, но просто не усетих кога мина времето. Съвсем забравих за срещата ни за вечеря.

— Извинен си — рече тя.

Той се пресегна да вземе палтото си.

— Сигурно умираш от глад.

— След четвъртото мартини всички признания на глад изчезват.

— Погледът ѝ пробяга из кабинета. — Мислех, че ти и Хирам сте се унесли в разговори.

— Следобед го пратих да иде в Държавния департамент. Там ще получи обичайния хладен прием, отреден за четвъртокласни сановници.

— Не е ли опасно за него да се появява сред толкова хора?

— Погрижих се да му осигурая денонощна охрана.

— Значи вече не е наш гост.

— Не, настанен е в апартамент в „Мейфлауър“ с разрешение на правителството.

Фелиша разкърши пищното си тяло и пристъпи навътре в кабинета.

— Между другото днес обядвах с Лорън Смит. Изля си любовния живот пред мен.

— Хвана ли се на въдицата?

— Ако имаш предвид ключа за твоето малко тайно местенце в Арлингтън, отговорът е „да“.

Той я притегли в прегръдките си и я погледна с нежен, но самодоволен поглед.

— Не бива да съжаляваш, Фелиша. От тази работа ще излезе само добро.

— Опитай да убедиш в това Лорън Смит — каза Фелиша и се отдръпна.

Дагът я пусна.

— Тя спомена ли никакви имена?

— Разбрах, че дава аванси за брак на Фил Сойър, а се чука с никакъв друг от НЮМА.

— Каза ли ти кой е той?

— Да, името му е Дърк Пит.

Дагът опули очи.

— Дърк Пит ли каза?

Фелиша кимна.

Мислите на Дагът запрепускаха, за да направят връзка и я направиха.

— Кучият му син! Страхотно!

— За какво говориш?

— Почитаемият сенатор от Калифорния Джордж Пит. Не схваща ли? Конгресменката Смит живее незаконно със сина на сенатора!

Кожата на Фелиша настръхна от полазилите я студени тръпки.

— За бога, Фредерик, откажи се от глупавия си план, преди нещата да са излезли извън контрол.

— Нямам такива намерения — усмихна се ехидно Дагът. — Правя го за доброто на нашата страна.

— Искаш да кажеш за доброто на Фредерик Дагът.

Той я хвана за ръка и я поведе навън от кабинета.

— Когато имаш време да поразмислиш, ще дойдеш до заключението, че съм прав. — Той изгаси лампите. — Хайде да идем да похапнем, а след това ще пригответим любовното гнезденце на Лорън Смит за първата и последна нейна среща там.

38.

Адмирал Сандекър беше нисък човек с яркорижка коса и сприхав характер. Когато го принудиха да излезе в пенсия от Военноморските сили, той използва значителното си влияние в Конгреса и с мълчаливото одобрение на повечето негови членове оглави новосъздадената тогава Национална агенция за морски и подводни изследвания. Това беше начинание, предопределено да има успех още от самото начало. След седем кратки години Сандекър, който бе поел агенцията с малоброен състав от осемдесет души, я превърна в мощна организация от пет хиляди души научен и технически персонал с годишен бюджет, надхвърлящ четиристотин милиона долара.

Враговете му го обвиниха, че парадира с осъществяването на океански проекти, които трупат повече обществени овации, отколкото истински научни открития. Поддръжниците му пък приветстваха смелата му авантюра да направи океанографията толкова популярна, колкото е космическата наука. Каквито и да бяха качествата и отговорностите му обаче, адмирал Сандекър се беше вкопал толкова здраво в НЮМА, колкото и Дж. Едгар Хувър във ФБР.

Той допи последната глътка от бутилката „Севън ъп“, всмукна от огромната си пура и огледа сериозните лица на адмирал Бас, полковник Ейб Стайгър, Ал Джордино и Дърк Пит.

— Онази част, която ми е трудно да преглътна — продължи той, — е пъlnата липса на интерес от страна на Пентагона. Изглежда логично — поне за мен, — че докладът на полковник Стайгър относно откриването на „Виксън-03“, придружен със снимки, ги е шокирал неимоверно много. А ето че сега полковникът ни казва, че началниците му се държали така, сякаш са оставили настрана цялата тази работа и са я забравили.

— Зад тяхното безразличие се крие някаква солидна причина — вметна равнодушно Бас. — Генералите О'Кийф и Бъргдорф не правят връзка между „Виксън-03“ и проекта „БС“, защото такава не е спомената никъде.

— Как е възможно?

— Онова, което се научи след смъртта на доктор Ветърли и научния му екип, мотивира всеки, който знаеше за ужасяващите поражения на „БС“, да зарови дълбоко и най-малката улика и да изтрие от паметта си неговото съществуване така, че то никога вече да не излезе на бял свят.

— Искате да кажете, че сте потуили един от branителен проект под носа на Комитета на началник-щабовете?! — каза изумен Сандекър.

— По прямото нареѓдане на президента Айзенхауер трябваше да отбележа в докладите си до Комитета на началник-щабовете, че експериментът се е провалил и че формулировката на „БС“ е изчезнала заедно с доктор Ветърли.

— И те повярваха?

— Нямаше причина да не повярват — отвърна Бас. — Освен президента, министъра на от branата Уилсън, мен и неколцина учени никой не знаеше какво всъщност е открил Ветърли. Колкото до Комитета, проектът беше просто поредният нискобюджетен експеримент в опасното царство на химико-биологичното военно дело. Те нямаха никакви угризения, нито пък задаваха неудобни въпроси, преди да го зачеркнат като провал.

— Каква е била целта да се пренебрегне структурата на Въоръжените сили?

— Айзенхауер беше стар войник, който ненавиждаше оръжията за масово унищожение. — Бас като че ли се смали на стола, докато събираще мислите си. — Аз съм последният жив член на екипа „Бърза смърт“ — продължи той бавно. — За нещастие тайната няма да умре заедно с мен, както се надявах някога, защото господин Пит случайно е открил един отдавна изгубен източник на гибелни поражения. Тогава не разкрих фактите — както и сега няма да ги разкрия — на хората, които ръководят Пентагона, от страх, че те могат да решат да открият товара на „Виксън-03“ и да го съхранят в името на националната от branба за деня, в който може да бъде използван срещу бъдещ враг.

— Естествено, че ако се стигне до защитата на страната ни... — вметна Сандекър, но бе прекъснат от Бас.

— Изглежда, че не разбирате истинската опасност от микроорганизма „бърза смърт“, адмирале. Нищо, познато досега, не може да спре смъртоносния му ефект. Разрешете ми да ви дам един

пример: ако сто и петдесет грама „БС“ бъдат хвърлени над остров Манхатън, той ще убие деветдесет и осем процента от населението в рамките на четири часа. И никой, господа, никое човешко същество няма да може да стъпи на острова в продължение на три века. Бъдещите поколения само ще стоят на брега на Ню Джърси и ще наблюдават как красивите някога сгради се рушат и ронят върху костите на предишните им обитатели.

Лицата на мъжете около масата пребледняха, кръвта им се смрази. Известно време никой не проговори. Всички седяха като вцепенени и си представяха град, погребал три милиона трупа. Пръв наруши потискащата тишина Пит.

— А хората в Бруклин и Бронкс... те няма ли да пострадат?

— „БС“ се разпространява по райони. Колкото и да е странно, смъртоносните бактериологични агенти не се предават чрез човешки контакт или чрез вятъра. Те остават локализирани. Разбира се, ако със самолети или ракети бъде пуснато достатъчно количество от тях, което теоретически да покрие цяла Северна Америка, то целият континент ще бъде лишен от човешки живот до 2300-та година.

— Нищо ли не може да унищожи този микроорганизъм „БС“? — попита Стайгър.

— Само хаш-две-о — отвърна Бас. — „БС“ може да съществува единствено във въздушна среда с високо съдържание на кислород. Бъде ли потопен във вода обаче, той се задушава — като нас, хората.

— Струва ми се странно, че Ветърли е единственият, който е знал как да го произвежда — каза Пит.

Бас се усмихна леко.

— Никога не бих позволил един човек да запази съdboносни данни само за себе си.

— Значи сте унищожили документацията на доктора?

— Да, и освен това фалшифицирах всички наредждания и писмени документи, отнасящи се до проекта, до които можах да се добера. Между другото сред тях беше и щурманският план на полета на „Викън-03“.

Стайгър се облегна назад и изпусна въздишка на облекчение.

— Е, поне тази част от загадката няма да ме глажди повече.

— Но положително проектът е оставил някакви следи — каза замислен Сандекър.

— Скелетите все още лежат на остров Ронджело — вметна Пит.
— Кое тогава държи далеч от бреговете му нищо неподозиращите риболовци и яхтсмени?

— Ще отговоря на въпроса в обратен ред — каза Бас. — Първо, на всички морски карти на този район остров Ронджело е обозначен като бунище за циановодород. Бреговете също са обточени с буйове, сигнализиращи за опасна зона.

— Циановодород... — повтори Джордино. — Звучи като вредна таблетка.

— Точно така. Това е кръвен агент, който затруднява дишането. В определени дози той причинява почти внезапна смърт. Това също е отбелязано на картите, както и на шест езика върху буйовете. — Бас замълча, извади носна кърпа и попи потта по голата си глава. — Освен това малкото останала документация, свързана с проекта „БС“, лежи скрита дълбоко в строго секретния трезор на Пентагона, където се държат и документите с гриф „СБО“.

— Какво е това „СБО“?

— „Само за бъдещи очи“ — поясни Бас. — Всяка папка е запечатана и маркирана с датата, на която да бъде отворена. Дори президентът няма право да прегледа съдържанието на документите преди определеното време. Те се съхраняват в специална стая и сред тях са папки за случая с Амелия Ърхарт, различните НЛО, политически скандали, в сравнение с които аферата „Уотъргейт“ изглежда като приключение на бойскаути, и други от този род. Папката с проекта „БС“ например не може да бъде отворена преди 2550-та година. Дотогава, както се е надявал президентът Айзенхауер, нашите потомци няма да са събрали сведения за истинското ѝ предназначение.

Останалите мъже в заседателната зала на НЮМА за първи път чуваха за папките „Само за бъдещи очи“.

— Предполагам — обади се Пит, — че следващият естествен въпрос е защо, адмирале, ни посвещавате във вашата тайна?

— Настоях за тази среща, за да изясня случая с „Виксън-03“, защото се оказах в положение да се доверя на някого и да поискам товарът от „БС“ в самолета да бъде изваден и унищен.

— Искате прекалено много — каза Сандекър, докато запалваше нова пура. — Ако Пентагонът надуши нещо за това, всички ние можем да бъдем дамгосани като предатели.

— Нежелателна вероятност, която не бива да се пренебрегва — призна Бас. — Единствената ни утеша ще бъде увереността ни, че общественото и моралното мнение е на наша страна.

— Абе аз нещо не мога да се видя като спасител на човечеството — измърмори Джордино.

Стайгър погледна твърдо Бас; може би си представяше как за втори път в порядъка на няколко седмици карierата му във Военновъздушните сили върви към провал.

— Имам чувството, адмирале, че намерението ви да привлечете съмишленици е продиктувано от безумна логика. Къде например се вмествам аз в изваждането на „Викън-03“?

Стегнатата усмивка на Бас се отпусна.

— Вярвате или не, полковник, но вие сте ключова фигура в нашия екип. Вашият доклад предупреди Военновъздушните сили за съществуването на самолета. За щастие някой от високите етажи на правителството е сметнал за по-удобно да не се хвърля повече светлина върху въпроса. Вашата работа ще бъде да се погрижите заистина никой от Пентагона да не проявява повече интерес към случая.

По лицето на Пит се изписа израз на разбиране.

— Добре, в такъв случай адмирал Сандекър ще осигури финансовата подкрепа от ресурсите на НЮМА, а Джордино и аз ще извършим действителната спасителна операция. А как смятате да унищожим смъртоносното съдържание на касетите, след като ги извадим?

— Ще хвърлим бойните глави в океана — отвърна без колебание Бас. — След време, когато външната им обвивка корозира, водата ще неутрализира смъртоносното им действие.

Пит се обърна към Сандекър с думите:

— Мога да използвам Джак Фолсъм и екипа му, които работят по изваждането на „Чинаго“. За четирийсет и осем часа ще ги прехвърля в езерото Тейбл заедно с всичките необходими съоръжения.

Адмирал Сандекър беше човек реалист. Изборът му беше ясен. Познаваше достатъчно добре Бас, за да го зачеркне като паникъор. Погледите на всички се извърнаха към дребния на ръст властен директор на НЮМА. Той изглеждаше потънал в мисли сред синкавия дим, който се виеше към тавана. Най-накрая кимна.

— Добре, господа, на работа!

— Благодаря ти, Джеймс — каза с видимо задоволство Бас. — Напълно разбирам риска, който поемаш само по думите на един грохнал, стар морски вълк.

— Според мен шансовете за успех са доста добри — отвърна Сандекър.

— Хрумна ми нещо — обади се Джордино. — Щом като водата убива това вещества „БС“, защо просто не оставим касетите на дъното на езерото?

Бас поклати глава.

— В никакъв случай. Както вие ги открихте, така може да ги открие и някой друг. Далеч по-безопасно е да ги изхвърлим за вечни времена там, където никое човешко същество няма да има достъп до тях. Мога само да благодаря на Бога, че през всичките тези години касетите са останали недокоснати.

— Което повдига друг въпрос — каза Пит и забеляза как Джордино и Стайгър изведнъж сведоха погледи.

Сандекър изтръска пепелта от пурата си в пепелник от черупка на морски охлюв и попита:

— И какъв е той?

— Според оригиналния план на полета „Виксън-03“ е излетял от базата „Бъкли“ с екипаж от четирима души, нали така, адмирал Бас?

Бас го погледна учуден и отвърна:

— Да, четирима бяха.

— Може би трябваше да кажа за това по-рано — продължи Пит, но се опасявах да не усложня разисквания до момента въпрос.

— Не си от хората, коитоувъртат нещата — обади се нетърпеливо Сандекър. — За какво намекваш?

— За петия скелет.

— Петия какво?

— Когато се гмурнах до останките на самолета, видях костите на мъж, вързан за скарата на пода в товарния отсек.

Сандекър погледна към Бас.

— Имаш ли представа за кого става дума?

Бас седеше като цапнат с мокър парцал.

— Трябва да е на някой от наземните механици — смънка той. — Вероятно по никаква причина е останал на борда, когато самолетът е

потеглил.

— Нищо подобно — заяви Пит. — По костите му все още има плът. Той не е потънал заедно с членовете на екипажа.

— Казахте, че касетите са все още запечатани — рече замислен Бас.

— Да, сър, не видях никакви следи от бърникане по тях — увери го Пит.

— Боже мой, боже мой! — Бас покри лицето си с ръце. — Значи още някой освен вас знае за съществуването на самолета.

— Не можем да сме сигурни — вметна Стайгър.

Бас откри лицето си и погледна Пит с широко отворени очи.

— Извадете самолета, господин Пит. В името на човечеството, извадете час по-скоро „Виксън-03“ от дъното на езерото.

Пит не можеше да се отърси от чувството за ужас, след като напусна съвещанието и излезе през портала на сградата на НЮМА. Вашингтонската нощ беше наситена с влага и още повече подсили угнетеността му. Той прекоси паркинга и отвори вратата на колата си. Тъкмо понечи да седне зад волана, и видя, че пътническата седалка е заета от дребна фигура.

Лорън беше заспала, свита на кълбо. Под дългото ѝ кожено палто се виждаше зелена рокля и боти. Пит се наведе, отметна настрани кичура коса върху бузата ѝ и леко разтърси рамото ѝ. Клепките ѝ трепнаха и тя отвори очи. Устните ѝ се разтегнаха в лукава усмивка.

— Ммм. Приятно ми е да те посрещна тук.

Той се наведе още малко и я целуна.

— Луда ли си? Жена като теб да стои съвсем самичка на паркинг във Вашингтон! Цяло чудо е, че не са те нападнали и ограбили.

Тя го отблъсна и сбърчи нос.

— Уф, как вониш на цигари!

— Ами така е, като прекарах цели шест часа в компанията на адмирал Сандекър и пурите му. — Той се настани на седалката и запали двигателя. — Как ме откри?

— Не беше толкова сложно. Обадих се на секретарката ти, за да ѝ поискам номера ти в Савана. Тя ми каза, че си се върнал в града и си на заседание.

— Как ти хрумна да „превземеш“ колата ми?

— Не можах да се преборя с огромното си желание да направя нещо глупаво и женско. — Тя провря ръка между бедрата му. — Доволен ли си?

— Не мога да те изльжа — захили се той. — Идваш ми като страхотно облекчение след тежките двайсет и четири часа, които имах.

— Страхотно облекчение? — престорено нацупи устни Лорън.

— Ти наистина умееш да ласкаеш жените, няма що!

— Разполагаме с малко време — стана сериозен Пит. — Утре сутринта пак заминавам.

— Почти го предположих и затова планирах приятна изненада.

Тя се сгуси по-близо до него, без да отдръпва ръката си от бедрото му.

— Не мога да повярвам — съмънка удивен Пит.

— Фелиша намекна, че действала еротично, но чак толкова, нямах представа.

Пит и Лорън стояха, затънали до глезени в дебелия тъмночервен килим, и оглеждаха смяяни стаята, чиито четири стени и тавана бяха облицовани с огледала. Единствената мебел беше огромно кръгло легло, поставено върху подиум и покрито с червени сатенени чаршафи. Осветлението идваше от четири прожектора в ъглите на тавана, които хвърляха мека синя светлина.

Лорън пристъпи към леглото и погали нежно блестящите възглавници, сякаш те бяха уникални произведения на изкуството. Пит огледа образа й, размножен до безкрайност от огледалата, после застана зад нея и сръчно започна да сваля дрехите й.

— Не мърдай — рече той, — искам очите ми да погълнат хилядите голи Лоръни.

Лицето й пламна, погледът й се закова в безбройните нейни отражения в огледалата.

— Господи! — прошепна тя. — Имам чувството, че се намирам сред тълпа. — После се напрегна и измърмори нещо, когато Пит се наведе и стрелна език в пъпа й.

Приглушеният звън на телефона изтръгна Фредерик Дагът от дълбок сън. До него Фелиша изстена тихо, обърна се на другата страна и продължи да спи. Той затърси пипнешком ръчния си часовник върху нощното шкафче и фокусира погледа си върху светещия циферблат. Стрелките показваха четири часа. Той вдигна слушалката.

— Дагът на телефона.

— Сам Джексън. Направих снимките.

— Имаше ли проблеми?

— Беше фасулска работа. Вие се оказахте прав. Не се наложи да ползвам инфрачервена светлина. Те бяха оставили осветлението включено. Високоскоростният филм запечата всички подробности, които поискахте да имате. Двамата направиха истинско представление. Жалко, че не го заснехме на видеолента.

— Те нищо ли не заподозряха?

— Откъде можеха да знаят, че това са огледални стъкла? Двамата бяха толкова завладени един от друг, че само земетресение би ги извадило от унеса им. А аз за всеки случай използвах специален безшумен фотоапарат.

— Кога мога да видя резултата?

— Ако е много спешно, до осем сутринта. Но ми се ще и аз да му ударя един сън. Така че, ако изчакате до привечер, обещавам да ви предоставя лъскави снимки, петнайсет на двайсет, като за изложба.

— Добре, не бързайте и си довършете работата спокойно — каза Дагът. — Искам добре да се виждат всички подробности.

— Можете да разчитате на това — увери го Джексън. — Между другото, коя е дамата? Същинска тигрица е.

— Това не ви засяга, Джексън. Обадете ми се, когато сте готов. И запомнете: интересуват ме само художествените пози.

— Разбрао. Лека нощ, господин конгресмен!

39.

Дейл Джарвис се приготвяше да разчисти бюрото си и да се качи в колата си, която за трийсет минути щеше да го закара у дома при жена му на традиционната петъчна вечеря от свинско печено. В този момент на вратата се почука и в кабинета му влезе Джон Госард, който оглавяваше африканската секция в Управлението. Госард беше постъпил в Управлението за национална сигурност от армията след войната във Виетнам, където служеше като специалист по тиловото управление на партизанските бойни действия. Беше кротък човек с цинично чувство за хумор. По време на войната шрапнел бе улучил десния му крак и сега той накуцваше. Славеше се като голям пияч, но и като човек, който винаги изпълнява изискванията на секцията му за прецизни и подробни данни. Разузнавателните му източници бяха предмет на завист на цялото Управление.

Джарвис разпери ръце в знак на извинение.

— Джон, убий ме, но просто забравих. Наистина имах намерение да приема поканата ти за риболовна разходка.

— А този път ще можеш ли? — попита Госард. — Ще дойдат също Макдърмот и Сампсън от „Съветски анализ“.

— Никога няма да пропусна възможността да покажа на кремълските момчета как да ловят големи риби.

— Добре. Лодката е запазена. Потегляме в неделя точно в пет от кей девет на пристанището за яхти на нос Плъм. — Госард постави коженото си куфарче върху бюрото на Джарвис и го отвори. — Най-случайно възникнаха два мотива да се отбия в твоята светая светих на път за вкъщи. Ето вторият. — Той сложи пред Джарвис една папка. — Давам ти я да я прегледаш през почивните дни, при условие че ми обещаеш да не я прибереш при твоите стари шпионски книги.

Джарвис се усмихна.

— Няма такава вероятност. До какво си се добрал?

— До данните, които ми поиска относно невероятния южноафрикански план, наречен „Дива роза“.

Джарвис повдигна вежди.

— Бързо си действал. Едва днес следобед ти поръчах това.

— Африканската секция не си позволява да оставя нещо да мухлясва — отвърна надуто Госард.

— Има ли нещо, което да узная, преди да започна да го чета?

— Нищо със земетръсни последствия. Цялата работа, както ти подозираше, е въздушна кула.

— В такъв случай Хирам Лусана казва истината.

— Дотолкова, доколкото планът съществува — отвърна Госард.

— Особено ще ти хареса сюжетът. Замисълът е страхотно интригуващ.

— Изостри любопитството ми. Кажи ми само как южноафриканците, представящи се за чернокожи от АРА, смятат да извършат нападението?

— Извинявай — усмихна се лукаво Госард, — но това ще разкрие същността на разказа.

Джарвис го погледна със сериозно лице.

— Имаш ли пълна вяра на източника си?

— Да, имам. Странна птица е той. Държи на кодовото си име Ема. Още не можем да установим самоличността му. Но винаги разполага с напълно достоверна информация. Продава я на всеки и всеки иска да я купи.

— Предполагам, че доста си се изръсил за операция „Дива роза“

— отбеляза Джарвис.

— Не чак толкова. Тя пристигна в пакет заедно с още петдесет други документи. За всичко платихме само десет хиляди долара.

Когато и последната снимка падна от сушилнята в кошничката, Сам Джексън ги взе, изправи ги една зад друга и потупа ръбовете им, за да ги изравни. Той беше висок ръбест чернокож с коса на плитчици, младежко лице и дълги, тънки ръце. Подаде снимките на Дагът с думите:

— Това е всичко, „написано“ от нея.

— Колко са на брой? — попита Дагът.

— На около трийсет лицето се вижда съвсем ясно.

— Жалко, че не са цветни.

— Следващия път окажете и друго осветление до тия сини лампи

— каза Джексън. — Синята светлина може и да действа възбуджащо,

но не става за ярки цветни снимки.

Дагът внимателно изучаваше черно-белите снимки. После ги огледа още веднъж и още веднъж. Накрая отдели десет и ги сложи в куфарчето си. Останалите подаде на Джексън.

— Сложете ги в плик заедно с негативите.

— И тях ли ще вземете?

— Смятам, че ще е най-добре сам да отговарям за тях. Не сте ли съгласен?

По всичко личеше, че Джексън не е съгласен. Той погледна Дагът с тревожен поглед.

— Хей, човече, фотографите нямат навика да дават и негативите си. Не възнамерявате да ги възпроизвеждате за продажба, нали? Нямам нищо против частната порнографска работа за добър купувач, но не се каня да се прехранвам с подобно нещо. Не искам неприятности с ценгетата.

Дагът пристъпи до Джексън и доближи на сантиметри лице до неговото.

— Аз не съм „Хей, човече“! — рече той с леден глас. — Аз съм член на Конгреса на Съединените щати Фредерик Дагът. Ясно ли ти е, братле?

За миг Джексън го изгледа кръвнишки. После бавно сведе поглед и го заби в петната от химикиали върху покрития с линолеум под. Дагът държеше всички карти, подкрепени с конгресната си власт. Фотографът нямаше друг избор, освен да се примери.

— Както кажете — рече той.

Дагът кимна, а след това, сякаш напълно забравил за възраженията на Джексън, се усмихна непринудено.

— Ще ти бъда благодарен, ако побързаш. Долу в колата ме чака нетърпелива дама, много нетърпелива, ако разбираш какво имам предвид.

Джексън пъхна негативите и останалите лъскави снимки в голям кафяв плик и го подаде на Дагът.

— А възнаграждението ми?

Дагът му подхвърли стодоларова банкнота.

— Но ние се разбрахме за петстотин — възрази Джексън.

— Погледни на работата си като на самопожертвователен акт в името на твоята страна — каза Дагът на път за вратата, после се спря и

се обърна. — А, и още нещо: само за да си спестиш неудобствата от някои непредвидени проблеми за въдеще, постарај се да забравиш за този епизод. Той никога не се е случвал.

Джексън изрече единствения възможен отговор:

— Разбира се, господин конгресмен.

Дагът кимна и излезе от стаята, затваряйки тихо вратата след себе си.

— Мръсен кучи син! — процеди през зъби Джексън, докато изваждаше друг комплект от същите снимки от чекмеджето на шкафа.

— Ще си получиш заслуженото!

Съпругата на Дейл Джарвис беше свикнала с навика му да чете в леглото. Тя го целуна за лека нощ, обърна се на другата страна, за да не ѝ пречи светлината на лампата върху ношното шкафче, и зае обичайната си поза на ембрион. Не след дълго потъна в сън.

Джарвис се настани удобно, като сложи две възглавници зад гърба си, наклони абажура на лампата до удобен ъгъл и нагласи очилата ниско на носа си. Облегна папката, която му бе оставил Джон Госард, на подвитите си колене и започна да чете. Докато поглъщаше текста, си записваше бележки в малко тефтерче. В два часа сутринта обърна и последната страница на операция „Дива роза“.

Излегна се в леглото и се загледа в тавана, размишлявайки дали да хвърли папката обратно в скута на Госард и да забрави за нея, или да нареди за разследване на чуждестранния план. Реши да направи компромис.

Стана бавно от леглото, за да не събуди жена си, и без да нахлузваш чехли, отиде в кабинета си. Вдигна слушалката на телефона и сръчно набра номер в тъмното. Обадиха му се още след първото позвъняване.

— Тук е Джарвис. Искам сведение за настоящото положение на всички чуждестранни и американски линейни кораби. Да, точно така — линейни кораби. Да бъде на бюрото ми още утре. Благодаря. Лека нощ!

Когато се върна в леглото си, целуна леко жена си по бузата и загаси лампата.

40.

Подкомисията по външните работи по изслушването на предложението за икономическа помощ за африканските нации, с председател Фредерик Дагът, започна заседанието си в полупразната заседателна зала и пред цяла армия отегчени репортери. От двете страни на Дагът седяха конгресмените демократът Ърл Хънт от Айова и републиканецът Роско Майър от Орегон. Лорън Смит седеше сама в другия край на масата.

Изслушването продължи до късно следобед, тъй като представители на няколко държави в Африка трябваше да изложат мотивите си за получаване на финансова помощ. Редът на Хирам Лусана дойде към четири часа и той седна пред комисията. Заседателната зала беше вече препълнена, фотографи щракаха с камерите си, репортери пишеха трескаво в бележниците си или говореха тихичко в микрофоните на касетофоните си. Лусана не обръщаше внимание на вълнението в залата. Седеше зад масата като крупие, което знае, че шансовете са в негова полза.

— Генерал Лусана — започна Дагът, — добре дошли на нашето изслушване! Предполагам, знаете каква е процедурата. Тази сесия е само за събиране на предварителни факти. Разполагате с двайсет минути, в които да изложите становището си, а след това подкомисията ще ви задава въпроси. По-късно нашите мнения и представените факти ще бъдат докладвани пред комисията по външните работи.

— Разбирам — рече Лусана.

— Господин председател?

Дагът се обръна към Лорън.

— Да, госпожице Смит?

— Възразявам срещу появата на генерал Лусана на това изслушване въз основа на това, че той не представлява установено африканско правителство.

В залата се разнесе шепот.

— Вярно е — потвърди Лусана, поглеждайки към Лорън. — Аз не представлявам установено правителство. Представлявам обаче свободния дух на всеки чернокож на Африканския континент.

— Сладкодумно казано — рече Лорън, — но правилата са си правила.

— Не можете да си правите оглушки към молбите на милиони хора от моя народ заради технически подробности. — Лусана седеше неподвижен и говореше с тих глас, който едва достигаше до задните редове на залата. — Най-ценното притежание на човека е неговата националност, без нея той е нищо. Ние в Африка се борим да имаме националност, която ни принадлежи по право. Тук съм, за да моля за достойнство на чернокожите. Не искам пари за оръжия, не искам да пратите ваши войници да се сражават на наша страна. Моля единствено за финансови средства, необходими за закупуването на храна и лекарства за хилядите хора, пострадали във войната си срещу безчовечността.

Това беше добре изиграно представление, но Лорън не се трогна.

— Вие сте умен човек, генерале, и разбирате за какво говоря. Моето възражение остава.

Дагът кимна почти незабележимо на един от помощниците си в дъното на залата и се обърна към Ърл Хънт.

— Възражението на госпожица Смит, член на Конгреса, се взима под внимание. Какво ще кажете вие, господин Хънт?

Докато Дагът изслушваше мненията на Хънт и Роско Майър, помощникът му се приближи зад Лорън и й подаде голям бял плик.

— Какво е това?

— Казаха ми да ви предам, че е много спешно и трябва да отворите плика още сега, мадам. — Мъжът побърза да се отдалечи и излезе от залата през една странична врата.

Лорън отвори незапечатания плик и извади една от няколкото снимки вътре. На нея бе изобразено голото й тяло, преплетено с това на Пит, в една от най-оргийните пози. Тя бързо набута снимката обратно в плика. Лицето й пребледня и по него се изписа израз на страх и отвращение.

Дагът отново се обърна към нея.

— Госпожице Смит, както изглежда, имаме разногласия в подкомисията. Господин Хънт и аз сме съгласни генерал Лусана да

бъде изслушан, а господин Майър е на ваша страна. Като председател на това заседание моят глас се счита за двоен, така че нашите гласове наделяват в интерес на честната игра да разрешим на генерала да се изкаже.

Лорън почувства, че косъмчетата на врата ѝ настръхват. Дагът ѝ се хилеше злобно. Не беше трудно да се отгатне по изражението му, че той знае какво съдържа плика. Тя с мъка потисна гаденето, което се надигна в гърлото ѝ, когато в същия миг проумя, че Фелиша я бе предала в името на каузата на Лусана. Мислено се наруга за глупостта си, че се бе оставила да бъде подведена като наивна хлапачка.

— Госпожице Смит?

Нямаше накъде да мърда — беше в ръцете на Дагът. Тя сведе поглед и се разтрепери.

— Господин председател — гласът ѝ издаваше пълното ѝ поражение, — оттеглям възражението си.

Барбара Гор, четирийсет и три годишна, все още имаше фигурата на фотомодел от „Вог“. Беше стройна, с изваяни крака и лице с изпъкнали скули, което тепърва с възрастта ѝ щеше да натрупва плът. Навремето беше имала любовна връзка с Дейл Джарвис, но след като сексуалната тръпка отшумя, сега тя беше просто добра приятелка и негова лична секретарка.

Барбара седеше срещу бюрото му, кръстосала красивите си крака под ъгъл, удобен единствено на жените и привлекателен за мъжките очи. Джарвис обаче не им обръщаше внимание. Беше дълбоко съсредоточен в това, което ѝ диктуваше. След малко изведнъж мълкна и започна да рови в огромния куп строго поверителни доклади.

— Ако ми кажеш какво търсиш, може би ще мога да ти помогна — предложи кротко Барбара.

— Сведенияята за състоянието на наличните бойни кораби. Обещаха да ми ги доставят днес.

Тя въздъхна, пресегна се към купчината и извади снопче сини листи, закачени с телбод.

— От осем сутринта са на бюрото ти. — Навремето Барбара много се дразнеше, когато Джарвис проявяваше немарливост в

работата си, но бързо се научи да приема индивидуалните му особености.

— Какво пише в тях?

— Какво точно те интересува? Ти дори не си направи труда да ми кажеш за какво става дума.

— Искам да купя боен кораб, това е. Кой продава такъв?

Барбара му хвърли намусен поглед и започна да преглежда сините листове.

— Съжалявам, но нямаш късмет. Съветският съюз има един, който го ползва за обучение на военноморски курсанти. Франция отдавна е превърнала своите в скрап. Великобритания също, като е запазила един заради традицията.

— А Съединените щати?

— Пет от техните също са запазени като паметници на морското дело.

— Къде се намират?

— В съответните щати, чиито имена носят: „Северна Каролина“, „Тексас“, „Алабама“ и „Масачузетс“.

— Нали каза, че са пет.

— „Мисури“ се поддържа от Военноморските сили в Бремъртън, щата Вашингтон. О, щях да пропусна, „Аризона“ все още се използва от сантиментални чувства от военноморския флот.

Джарвис кръстоса ръце зад тила си и се загледа в тавана.

— Май си спомням, че преди няколко години „Уисконсин“ и „Айова“ бяха вързани за дока на военноморската корабостроителница във Филаделфия.

— Добра памет имаш — отбелаяза Барбара. — Защото според доклада през 1984 година „Уисконсин“ е бил изпратен в склад за скрап.

— А „Айова“?

— Също продаден за скрап.

Джарвис стана и отиде до прозореца. Постоя известно време загледан навън с ръце в джобовете, после каза:

— Папката с „Дива роза“.

Сякаш прочела мислите му, Барбара я посочи.

— Ето я.

— Предай я на Джон Госард от африканската секция и му кажи, че операцията наистина минава за страшно забавно четиво.

— Това ли е всичко?

Джарвис се обърна с лице към нея и отвърна замислен:

— Да. Взех предвид каквото трябваше, друго няма.

В същото време една малка китоловна лодка пусна котва на стотина метра от нос Уолнът, Вирджиния, и бавно се извъртя, докато носът ѝ се вряза в настъпващия прилив. Патрик Фокс разгъна стар протрит палубен шезлонг и го постави върху издигнатата кърмова палуба, която беше толкова тясна, че той едва го вмести между фалшбордите. След това закрепи въдица за щурвала и метна кордата без куничка зад борда.

Отвори кошницата за пикник и тъкмо извади от нея дебел сандвич с чеширско сирене и бутилка „Къти Сарк“, чу сигнал за поздрав от свирката на влекач, взел на буксир три тежко натоварени с боклук шлепа. Фокс помаха в отговор и стегна крака, за да запази равновесие от силното клатене на малката му лодка, предизвикано от килватера на плавателните съдове. Той си записа в бележник часа, в който мина покрай него влекачът.

Разнебитеният шезлонг изскърца възмутително, когато Фокс настани огромното си тяло върху покритите с възглавница дървени летви. После отхапа залък от сандвича и го прокара с гълтка направо от бутилката.

Всеки търговски кораб или увеселително корабче, които минаваха покрай дремещия рибар, бяха записвани в бележника му с всички подробности: часа, посоката, скоростта. Една гледка заинтригува Фокс повече от всичко. Той задържа бинокъла си насочен към военния ескадрен миноносец, докато не го изгуби от поглед отвъд вдадената в морето суша. Обърна внимание на празните ракетни установки и спокойното поведение на палубния екипаж.

Късно вечерта започна да вали и капките се плискаха в изподрасканата и олющена от боята палуба. Фокс обичаше дъждът. Навремето, по време на буря в открито море, той често излизаше на крилото на командния мостик и заставаше с лице към фурията, а после упрекваше по-младите офицери, че предпочитат горещия чай и уюта на командния пункт. Дори сега Фокс не се възползва от убежището на

малката кабина — облече си мушамата и предпочтете да остане на палубата.

Чувстваше се добре; дъждът прочистваше въздуха в дробовете му, масленото пикантно сирене изпълваше стомаха му, а уискито стопляше кръвта му. Той оставил съзнанието му да се рее на свобода и скоро в него изплуваха образите на семейството му. В ноздрите го лъхна миризмата на фермата, чу гласа на Мирна, която го викаше за вечеря...

Четири часа по-късно той пропъди мислите си и се върна в действителността, когато влекачът и шлеповете — вече празни, отново се появиха по обратния път. Той бързо стана и отбеляза номера и положението на навигационните светлини. Тогава вдигна котвата, запали двигателя и потегли след дирята на последния шлеп в редицата.

41.

Над езерото Тейбъл в Колорадо падаше гъст сняг, когато водолазите от спасителния екип на НЮМА приключиха със срязването на крилата и опашката на „Виксън-03“. След това те нахлузиха две огромни товароподемни примки на осакатения фюзелаж.

След адмирал Бас и Ейб Стайгър пристигна и син товарен автомобил, който докара екип на Военновъздушните сили за разпознаване и изваждане на тленните останки и пет ковчега.

В десет часа всички се събраха и Пит размаха ръце към кранистите. Въжетата на плаващите кранове, спуснати под накъдрената от вятъра повърхност на езерото, бавно започнаха да се изпъват и потреперват от увеличаващото се натягане, дерик-крановете се наклониха с няколко градуса и болтовите им съединения заскърцаха. После изведнъж, сякаш освободили се от огромна тежест, крановете отново се изправиха.

— Изтръгнаха го от дънната утайка — обяви Пит.

В знак на потвърждение Джордино, който стоеше до него с наушни слушалки, кимна.

— Водолазите съобщават, че започва да се издига.

— Кажи на онзи от тях, който работи с примката на носовата част, да я крепи в хоризонтално положение, за да не изпадат на дънното касетите от срязаната опашна част.

Джордино предаде наредждането на Пит по мъничкия микрофон, свързан с микротелефонната гарнитура на главата му.

Леденият планински въздух бе насытен с напрежение; всички стояха неподвижни, сковани от очакване, и не откъсваха погледи от водното пространство между дерик-крановете. Единствените звуци идваха от подемните двигатели. Въпреки че всички от този екип бяха калени от многобройните спасителни операции, винаги по време на изваждането на корабни или самолетни останки от водата ги обземаха тръпки на вълнение.

В паметта на адмирал Бас се съживи споменът за онази снежна нощ преди много години. Струваше му се невъзможно да свърже

образа на майор Реймънд Вайлъндър с безплътните кости, за които знаеше, че се намират в пилотската кабина. Той пристъпи напред, почти нагазвайки във водата, и в този момент почувства остро пробождане в гърдите и лявото рамо.

След малко синята вода под крановите въжета се завихри, доби мътно кафяв цвят и на повърхността за първи път от трийсет и четири години се подаде заобленият покрив на „Виксън-03“. Блестящата му някога алуминиева обшивка бе корозирала до белезникавосиво и по нея бяха полепнали слузести дънни водорасли. Докато разбитият фюзелаж се издигаше над повърхността, от зейналите му рани шурна гъста тинеста вода.

Отличителният знак в синьо и жълто в горната част на фюзелажа беше изненадващо ясен, четливи бяха и думите СЛУЖБА ЗА ВОЕННОВЪЗДУШЕН ТРАНСПОРТ. Но „Виксън-03“ вече изобщо не приличаше на самолет. По-лесно можеше да мине за огромен мъртъв кит с подрязани перки и опашка, а висящите отвсякъде усукани кабели и електрически проводници — за червата му.

Ейб Стайгър пръв наруши мълчанието.

— Ето каква е била може би причината за падането му — посочи той дупката в товарната кабина непосредствено зад кокпита, — една от лопатите на витлото се е откъснала.

Бас гледаше злокобното доказателство, без да продумва. Болката в гърдите му се усилваше. С голямо усилие на волята той я пропъди от съзнанието си, докато несъзнателно разтриваше лявата си подмишница. Опита се да види нещо през челното стъкло на самолета, но натрупаната с години дънна утайка закриваше напълно вътрешността. Дерик-крановете бяха издигнали фюзелажа на около три метра над водната повърхност, когато през ума му мина една мисъл. Той се обърна и погледна въпросително Пит.

— Не виждам да е подсигурен импровизиран шлеп. Как смятате да пренесете тялото на самолета до брега?

Пит се усмихна.

— Това е моментът да свалим кука от небето, адмирале. — Той направи знак на Джордино. — Готово! Дай сигнал на „Дъмбо“.

След две минути, като някакъв птеродактил, излетял от мезозойското си гнездо, над върхарите се зададе хеликоптер с тромава

конструкция, чийто характерен тупкащ шум от големите му две витла огласи планинския въздух.

Пилотът разположи огромния летателен апарат точно над закотвените дерик-кранове. През отвора в долната му част започнаха да се развиват надолу две въжета с куки в краищата им. Мъжете, обслужващи крановете, ги поеха и бързо ги закачиха за товароподемните примки. След като пилотът издигна малко хеликоптера, поемайки цялата тежест, съединителите от крановите въжета бяха разхлабени и освободени. Много внимателно, сякаш пренасяше товар от изящен кристал, пилотът насочи „Дъмбо“ с висящия под него „Виксън-03“ към брега.

Пит и другите се обърнаха с гръб, за да се предпазят от вихъра от пръски, които надигнаха витлата на хеликоптера. Без да обръща внимание на водните пръски, Джордино се премести на място, където пилотът можеше да го вижда добре, и започна да го упътва с ръце, като същевременно ръководеше спускането му по предавателя на микротелефонната си гарнитура.

Пет минути бяха нужни на „Дъмбо“ да се освободи от товара си и да се загуби от поглед над дърветата. Всички загледаха самолетните останки, без да се приближават. Накрая Стайгър измърмори някаква команда към екипа от BBC и мъжете тръгнаха почти в строй към товарния автомобил, разтовариха ковчезите на земята и ги наредиха един до друг в права редица. Един от хората на Пит донесе стълба и я подпрая на ръба на изрязания отзад отвор към горната товарна палуба. После Пит безмълвно покани с ръка адмирал Бас да влезе пръв в останките от самолета.

След като се озова в товарния отсек, Бас продължи покрай касетите към пилотската кабина. Спря се на вратата и за няколко секунди остана неподвижен; лицето му пребледня и доби болnav вид.

— Добре ли сте, сър? — попита качилият се след него Пит.

Гласът, който му отговори, като че ли долиташе отнякъде много далече.

— Струва ми се, че няма да мога да ги погледна...

— Но се налага — каза тихо Пит.

Бас се облегна на напречната преграда, болките в гърдите му станаха мъчителни.

— Един момент, да се съвзема малко, после ще ида да прегледам бойните глави.

Стайгър се приближи до Пит, стъпвайки внимателно между касетите, сякаш се боеше да не се допре до тях.

— Когато кажеш, ще наредя на моите момчета да се качат на борда, за да свалят тленните останки на екипажа.

— Мисля да започнем с нашия неканен гост. — Пит посочи с глава към товарния отсек. — Ще го видиш вързан за скарата на пода, на около три метра вдясно от теб.

Стайгър обходи с поглед посоченото от Пит място, сви рамене и поклати глава.

— Не го виждам.

— Ти почти си стъпил върху него — рече Пит.

— За бога, казвам ти, че тук няма такова нещо — настоя Стайгър. — Ти какво, ослепя ли?

Пит го избута настани и погледна надолу. Ремъците бяха вързани за халките на скарата, но тялото, облечено със старата светлокава униформа, го нямаше. Пит гледаше безмълвно празното място на пода, а умът му се мъчеше да приеме, че тленните останки наистина са изчезнали. Той приклекна и огледа отблизо ремъците. Бяха срязани.

В погледа на Стайгър се появи съмнение.

— В деня, когато се гмурна дотук, водата беше леденостудена. Може би така ти се е сторило...

Пит се изправи.

— Той беше точно тук — отсече Пит с тон, който не търпеше възражение.

— Възможно ли е да е изпаднал по време на издигането на корпуса от дъното? — попита плахо Стайгър.

— Не, не е възможно. Водолазите, които придружаваха останките до повърхността, щяха да съобщят, ако са видели да пада каквото и да е.

Стайгър понечи да каже нещо, но изведнъж се обърна към странния приглушен звук, който долетя от другия край на отсека.

— Какво става, по дяволите?

Пит веднага му отговори. Беше разbral. За миг се озова до просналия се на пода адмирал Бас, който се мъчеше да си поеме

въздух; кожата му бе плувнала в студена пот. Непоносимата болка бе изкривила лицето му.

— Сърцето му! — извика той на Стайгър. — Намери Джордино и му кажи да повика веднага хеликоптера да се върне тук.

Пит започна да разкъсва дрехите около врата и гърдите на адмирала. Бас протегна ръка и хвана китката му.

— Бой... бойните глави — промълви той.

— Лежете спокойно. Скоро ще ви закараме в болница.

— Бойните глави... — повтори Бас.

— Всички те са на сигурно място в касетите си — увери го Пит.

— Не... не... не разбирате. — Сега гласът му се чуваше като дрезгав шепот. — Бойните глави... преbroих ги... те са двайсет и осем...

Думите на Бас вече едва се чуваха и Пит трябваше да доближи ухо до потръпващите му устни.

Джордино се втурна вътре с две одеяла.

— Стайгър ми каза... Как е той?

— Все още се държи — отвърна Пит и освободи китката си от здравата хватка на Бас. — Ще се погрижа за тях, адмирале — той леко стисна ръката му, — обещавам ви.

Бас примигна и кимна.

Пит и Джордино го покриха с едното одеяло, а другото сложиха под главата му. В този момент се появи Стайгър, следван от двама от неговите хора, които носеха носилка. Едва тогава Пит се изправи и се отдръпна настрани. Хеликоптерът вече се беше приземил, когато Бас бе изнесен от „Виксън-03“.

Стайгър дръпна Пит за ръката.

— Какво искаше да ти каже?

— Че преbroил бойните глави — отвърна Пит — и те били само двайсет и осем.

— Надявам се старчето да се оправи — отбеляза Стайгър. — Поне се успокои, че чудовищният товар е изваден най-сетне. Сега не ни остава нищо друго, освен да го изхвърлим в океана и това ще бъде краят на тази история.

— Напротив, опасявам се, че това ще бъде само началото.

— Какви са тия гатанки?

— Адмирал Бас е преbroил само двайсет и осем бойни глави.

Стайгър долови вледеняващия ужас в гласа на Пит.

— А колко трябва да бъдат?

— Според адмирала „Виксън-03“ е излетял от базата „Бъкли“ натоварен с трийсет и шест бойни глави, пълни с бактериологичния агент „Бърза смърт“ — отвърна Пит със злокобен глас. — А сега осем от тях липсват.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ЕДНОПОСОЧНО ПЪТУВАНЕ

42.

Вашингтон, окръг Колумбия, декември 1988 година

Сградата на Националната агенция по морски и подводни изследвания — цилиндрична конструкция със зелени отражателни стъкла — се издигаше на трийсет етажа на един хълм в източната част на Вашингтон.

На най-горния етаж адмирал Джеймс Сандекър седеше зад огромно бюро, чийто плот бе изработен от капак на люк, взет от извадения от дъното на протока Албъмарл стар кораб на Конфедерацията. Частният му телефон иззвъння.

— Сандекър.

— Обажда се Пит, сър.

Сандекър натисна един бутона на малък пулт, който включи холографна телевизионна камера. Насред стаята в триизмерна дълбочина образът на Пит се появи като жив.

— Повдигни малко камерата откъм твоя край — каза Сандекър, — че главата ти е като отрязана.

Чрез чудото на сателитната холография лицето на Пит изглеждаше като израснало направо от раменете му, а проектираният му образ, включително гласът и жестовете му, бяха каквито са в действителност. Основната разлика, която никога не спираше да развеселява Сандекър, беше, че той можеше да пъхне ръка през изображението, тъй като беше лишено от материя.

— Така добре ли е? — попита Пит.

— Е, вече те виждам целия — отвърна Сандекър и мина направо на въпроса. — Какви се последните новини за Уолтър Бас?

Пит, който седеше на сгъваем стол под една голяма палма, с разрошвана от силния вятър абносовочерна коса, имаше уморен вид.

— Лекарите във военната болница „Фицсимънс“ в Денвър казват, че положението му е стабилизирано. Ако преживее следващите четирийсет и осем часа, има голяма вероятност да се оправи. Веднага щом се почувствал по-добре, щели да го преместят в болницата на Военноморските сили в Бетезда.

— Какво стана с бойните глави?

— Закарахме ги до един страничен коловоз в Ледвил — отвърна бавно Пит. — Полковник Стайгър предложи услугите си да уреди превоза им до пристанището на Сан Франциско.

— Предай на Стайгър, че сме много благодарни за съдействието му. Наредил съм на нашия изследователски кораб край тихоокеанското крайбрежие да бъде в готовност. Шкиперът е инструктиран да изхвърли касетите във водите навътре от шелфа, на дълбочина три хиляди метра. — Сандекър замълча, преди да зададе следващия си въпрос. — Откри ли липсващите осем бойни глави?

Изражението на Пит му даде отговора, преди да го чуе.

— За жалост не, адмирале. Претърсихме основно дъното на езерото, но не открихме и следа от тях.

Сандекър забеляза тревогата по лицето на Пит.

— Опасявам се, че дойде време да уведомим Пентагона.

— Наистина ли смятате, че това ще е разумен ход?

— Какъв друг избор имаме? Ние не разполагаме с необходимите средства за такова мащабно разследване.

— На нас ни трябва само малка следа — настоя на своето Пит. — Има вероятност бойните глави да са складирани и да събират прах някъде. Възможно е дори крадците да не знаят какво всъщност имат в ръцете си.

— Ще приема доводите ти — рече Сандекър, — но преди всичко кой би ги искал? Господи, та те тежат близо тон всяка, а освен това са лесно разпознаваеми на външен вид като излезли от употреба снаряди за морската артилерия.

— Отговорът ще ни даде също и някакво обяснение за убийството на бащата на Лорън Смит.

— Без да има труп, няма престъпление — отбеляза Сандекър.

— Вярвам на очите си — не се предаваше Пит.

— Не мога да променя настоящите обстоятелства. Всички сме изправени пред въпроса как да открием изчезналите бойни глави, което трябва да стане час по-скоро, преди на някой да му е щукнало да се прави на специалист по взривове.

Изведнъж цялата умора по лицето на Пит като че ли се изпари.

— Вие току-що казахте нещо, което ме наведе на една мисъл. Дайте ми пет дни да открия бойните глави. Ако се върна без тях, на ход

ще сте вие.

Сандекър се усмихна леко на внезапната възбуда на Пит.

— Аз съм си на ход, както и да погледнеш нещата — отвърна с рязък тон Сандекър. — Волю-неволю поех отговорността от деня, в който ти отвлече летателен апарат и подводна камера на НЮМА.

Пит го гледаше и деликатно си мълчеше. Сандекър го оставил за известно време да се поизпоти, разтривайки очите си в това време. После каза:

— Добре, макар и против убежденията си, ще поема този рисков.

— Значи сте съгласен?

Сандекър беше отстъпил.

— Имаш пет дни, Пит. Но бог да ти е на помощ, ако се върнеш с празни ръце! — Той натисна бутона за изключване на холографа и изображението на Пит избледня и изчезна.

43.

Беше малко преди залез-слънце, когато Максин Рафърти извърна глава от въжето за простиране и видя Пит да се задава по пътя. Тя продължи работата си и едва когато сложи щипките на последната риза на съпруга си, му помаха за поздрав.

— Господин Пит, колко се радвам да ви видя!

— Здравейте, госпожо Рафърти!

— Лорън в хижата ли е?

— Не, наложи ѝ се да остане във Вашингтон — Пит огледа двора. — А Лий вкъщи ли е?

— Вътре е, оправя мивката в кухнята.

Остър вятър дукаше от западната част на планините и на Максин ѝ се стори странно, че Пит беше метнал анерака върху едната си ръка.

— Влизайте направо.

Лий Рафърти седеше край кухненската маса и пилеше част от водопроводна тръба. При влизането на Пит, той вдигна глава.

— Ей, господин Пит? Заповядайте, седнете. Идвате съвсем навреме, тъкмо се канех да отворя бутилка вино от личния си запас.

Пит издърпа един стол.

— И вино ли си произвеждате, освен бира?

— Човек трябва сам да се справя тук, в тази планинска местност — отвърна засмян Лий и посочи късо парче тръба. — Ето това например. Цяло състояние щеше да ми струва, ако бях извикал водопроводчик от Ледвил. Къде-къде е по-евтино сам да си го поправя. Тече от уплътнителния пръстен. И дете може да свърши тази работа.

Рафърти остави ръждясалата тръба върху стар вестник, стана от масата и взе две стъклени чаши и керамична кана от шкафа.

— Исках да поговоря с вас — каза Пит.

— Дадено. — Лий напълни чашите доторе. — Какво ще кажете за онази навалица край езерото? Чух, че били намерили стар самолет. Да не би да е същият, за който се интересувахте?

— Да — отвърна Пит, отпивайки от чашата си, която държеше в лявата ръка, изненадан от приятния вкус на виното. — Именно по тази

причина съм тук. Надявам се да ми кажете защо убихте Чарли Смит.

Единствената реакция на Лий беше леко помръдане на едната му посивяла вежда.

— Аз... да съм убил стария Чарли? Какви ги приказвате, по дяволите?

— Спречкане между партньори, решили, че са открили гърне със злато в дълбините на планинско езеро.

Лий изгледа Пит и леко наклони глава.

— Говорите като побъркан човек.

— Последното нещо, което сте очаквали, е някакъв непознат да се появи на прага ви и да започне да разпитва за изчезнал самолет. Вече бяхте направили грешка, че не сте се отървали от бутилката за кислород и носовия колесник. Моите поздравления за артистичните таланти на вас и съпругата ви! Появях на театъра ви като лековерен турист. След като си тръгнах оттук, вие сте ме проследили и когато сте ме видели да се гмуркам в езерото, сте бил сигурен, че съм открил самолета и костите на Чарли Смит. Тогава ви е обхванала невъобразима паника и сте извадили Чарли, чиито тленни останки по всяка вероятност сте заровили някъде вдън планината. Защото сте решили, че ако го оставите завързан за ремъците на пода на товарната кабина, шерифът положително е щял да ви свърже с убийството преди три години.

— Без да има труп, нищо не можете да докажете — вметна Лий, запалвайки бавно остатъка от цигарата си.

— В съда това няма да мине — подхвърли нехайно Пит. — Невинен до доказване на противното, да, но случаят е изтъркана класика. Убийство на съсед за собствена облага — това е вашият случай. Да предположим, че започнем от глава първа, в която става дума за един ексцентричен изобретател на име Чарли Смит, който решава да изпробва последното творение на мисълта си — една автоматизирана въдица. При едно от замятанията си тежестите спуснали куката надълбоко и тя се закачила за някакъв предмет. Той започнал да навива кордата и на повърхността се подало нещо. И тогава видял, че това е бутилка за кислород от самолет. Той я вързал и я завлачили с лодката си към брега. Разбира се, най-правилното би било да съобщи на шерифа, но за нещастие Чарли бил любопитен човек и решил първо сам да се увери дали на дъното има самолет. Изнамерил

здраво въже и метална рамка и започнал да драгира дъното. Така се натъкнал на счупения носов колесник. Със затвърдени вече подозрения, Чарли надушил сладката миризма на съкровищата и у него се надигнала алчност. Но вместо да постъпи като честен гражданин и да съобщи за открытието си, той се отправил право към Лий Рафърти.

— Защо пък точно при мен?

— Ами като пенсионер от военноморските сили и дълбоководен водолаз вие сте бил на първо място. Осмелявам се да предположа, че водолазните екипировки, които сте използвали, все още се намират в гаража ви. Четирийсет и два метра дълбочина трябва да е било фасулска работа за човек с вашия опит. Странният товар в самолета развихря въображението ви. Какво сте очаквали да има в касетите? Стари атомни бомби може би? Мога да си представя какъв тежък труд е било за вас двамата, мъже по на седемдесет години, да се гмуркате в ледени води и да извадите от дъното на езерото близо хилядакилограмови тежести. Свалям шапка за издръжливостта ви. Надявам се да имам поне половината от физическите ви сили, когато достигна вашата възраст.

— Не беше толкова до издръжливост — усмихна се Лий; той не показваше никакви признания на страх от Пит. — След като Чарли направи малък взривен заряд, за да разшири дупката на пробития вече фюзелаж, за мен не представляше никаква трудност да закача въже за касетата, която той после изтегли на брега с автомобила.

— Е, да, с желание всичко се постига — отбеляза Пит и се обърна свойски към възрастния човек: — А после какво, Лий? След като касетата е вече извадена, на теб, бившия военноморски служещ, и на него, бившия специалист по взривяванията, става ясно, че сте се сдобили с плячка, която може да сгрее сърцето на някой адмирал на стар боен кораб. Но каква ли ще е стойността ѝ при днешните цени? Има ли търсене на излязъл от употреба снаряд за морската артилерия за друго, освен за скрап?

Лий Рафърти продължаваше да пили грапавите ръбове на тръбата.

— Доста точно предположение, господин Пит. Не мога да не го призная. Е, не е стопроцентово, но почти толкова. Само че подденихте двама хитри ветерани. Още щом видяхме касетите, разбрахме, че онова, което съдържат, не са бронебойни снаряди. На Чарли му

трябваха десет минути, за да разбере, че това са контейнери с отровен газ.

Пит онемя от изненада — двама възрастни мъже се оказаха по-умни от всички тях.

— Как? — попита той кратко.

— На външен вид те приличаха на стандартни боеприпаси за корабна артилерия, но после видяхме, че са направени на принципа на осветителните снаряди. Нали ги знаете — след като достигне предварително зададена височина, парашутът се отваря и тогава малък взривен заряд разцепва главата, възпламенявайки парче фосфор. Само дето дяволската касета е била приспособена да освободи куп малки бомбички, пълни със смъртоносен газ.

— Значи Чарли е решил, че те съдържат газ само като ги е погледнал?

— Той откри и капак на люк за пускане на парашут и така се натъкна на първата следа. После демонтира главата, откачи заряда и надникна вътре.

— Мили боже! — измърмори почти отчаян Пит. — Чарли е отворил бойната глава?!

— Какво толкова? Чарли беше специалист по подрывните заряди. Пит си пое дълбоко въздух и зададе очевидния въпрос.

— Какво направихте с бойните глави?

— Още като ги видях, си рекох: който ги е намерил, негови са.

— Къде са те сега? — попита Пит.

— Продадохме ги.

— Какво? Продали сте ги? На кого?

— На оръжейната корпорация „Фаланкс“ в Нюарк, Ню Джърси. Те купуват и продават оръжие. Свързах се с вицепрезидента — странен тип, който ми приличаше повече на амбулантен търговец на железария, отколкото на търговец на смърт. Казва се Орвил Мейпс. Но както и да е. Той пристигна в Колорадо, огледа снаряда и ни предложи пет хилядарки за всеки един снаряд, който можем да изпратим в склада му. Никакви въпроси не зададе.

— Мога да се досетя какво е последвало — отбеляза Пит. — На Чарли му е станало ясно, че ако тези снаряди бъдат детонирани, той ще бъде отговорен за смъртта на хиляди, а може би и за стотици хиляди души. Докато ти, Лий, си бил по-коравосърден. За теб парите са

значели повече от съвестта ти. Двамата сте се скарали, после сте се сбили и Чарли е загубил. Ти си скрил трупа му в потъналия самолет. После си заредил няколко пръчки динамит, подхвърлил си единия му ботуш и палеца му в останките и си ридал през целия път до гробищата и на погребението му.

Рафърти изобщо не реагира на обвинението на Пит. Кротките му очи не се отделяха от парчето водопроводна тръба, ръцете му бавно и спокойно изпиляваха срязаните й краища. Какво равнодушие от негова страна, помисли си Пит. Рафърти съвсем не се държеше като човек, комуто предстои да бъде предаден на полицията. По нищо не личеше да се чувства притиснат в ъгъла.

— Жалко, че Чарли не погледна на нещата като мен — каза той след малко с тъжен глас. — Противно на това, което може би си мислите, господин Пит, аз не съм алчен човек. Не се опитах да продам снарядите наведнъж. Просто гледах на тях като на вид спестявания. Имах предвид, че когато на двамата с Макс ни потрябват малко долари, ще се гмурна да извадя една касета и ще се обадя на Мейпс. Той ще изпрати товарна кола, ще вземе стоката и ще ми плати в брой. Чиста сделка, неподлежаща на данъчно облагане.

— Искам да знам как точно уби Чарли Смит.

— Съжалявам, че ще ви разочаровам, господин Пит, но аз нямам склонност да отнемам човешки живот. — Рафърти се наведе напред и по набръканото му лице се изписа злобен израз. — Макс е по тази част, тя е способна да убива. Застреля горкия Чарли право в сърцето с възможно най-точния изстрел.

— Максин? — Шокът, който разтърси Пит, не дойде толкова от неочекваното разкритие, колкото от проумяването, че е допуснал ужасна грешка.

— Подхвърлете една монета във въздуха на двайсет крачки от Макс и тя ще ви върне рестото. — Рафърти вдигна поглед над рамото на Пит и продължи, кимайки: — Дай знак на господин Пит, че си тук, мила.

Две прещраквания на метал, последвани от тъп звук, отговориха на Рафърти.

— Забитият в пода куршум би трявало да ви увери, че старата „Уинчестър“ на Макс е заредена и запъната — отбеляза Рафърти. — Някакви съмнения?

Пит стъпи здраво на пода и сви ръка под анерака си.

— Изprobваш ме, така ли, Лий?

— Ами вижте сам. Но ви предупреждавам — никакви резки движения.

Пит бавно обрна лице към Максин Рафърти, чиито добродушни сини очи надничаха над мерника на оръжието й. Цевта беше насочена право в главата на Пит.

— Съжалявам, господин Пит — заговори тя, — но Лий и аз нямаме намерение да прекараме остатъка от годините си в затвора.

— Още едно убийство няма да ви спаси — каза Пит и стегна мускулите на краката си, докато преценяваше мислено разстоянието между себе си и Максин; то беше метър и половина. — Доведох със себе си свидетели.

— Видя ли някой да идва с него, мила? — попита я Лий.

Максин поклати глава.

— Не, вървеше сам по пътя. Наблюдавах го, докато влезе в къщата. Никой не го последва.

— Така си и мислех — въздъхна Лий Рафърти. — Бълфирате, господин Пит. Ако имахте солидно доказателство срещу Максин и мен, щяхте да доведете шерифа.

— Точно това направих — усмихна се Пит и като че ли се отпусна. — Той седи в колата на половин километър оттук заедно с двама негови заместници, които записват всяка наша дума.

Рафърти се напрегна.

— Лъжете, да ви вземат дяволите!

— Той залепи предавател за гърдите ми — продължи Пит, докато разкопчаваше с лявата ръка горното копче на ризата си. — Ето тук, под...

Максин беше наклонила уинчестъра с милиметри, когато Пит отскочи настани и натисна спусъка на автоматичния колт, който държеше под гънките на анерака си.

Двете оръжия като че ли гръмнаха едновременно.

Ал Джордино и Ейб Стайгър бяха пристигнали минути преди Пит и лежаха проснати по очи под група смърчове. Стайгър

наблюдаваше през военен бинокъл Максин, докато тя простираше прането.

— Виждаш ли мъжа ѝ някъде наоколо? — попита Джордино.

— Не, вероятно е в къщата. — Стайгър помръдна леко настрани бинокъла. — Ето, Пит вече се приближава до нея.

— Колтът му, четирийсет и пети, сигурно стърчи от него като трета ръка.

— Метнал е анорака си върху него. — Стайгър наведе един клон, за да вижда по-добре. — Сега Пит влиза вътре.

— Време е да се приближим — каза Джордино и тъкмо се надигна на колене, набитата ръка на Стайгър го натисна обратно надолу.

— Почакай! Бабичката се озърта да види дали някой не го следва.

Двамата останаха неподвижни и смълчани за момент, докато Максин обиколи двора, вглеждайки се между дърветата около него. След като хвърли последен поглед към пътя, тя зави зад къщата и се изгуби от погледа на Стайгър.

— Изчакай, докато заобиколя къщата отзад, и тогава тръгни към предната врата — каза Стайгър.

Джордино кимна.

— А ти се пази от мечки.

Стайгър му хвърли лека усмивка и се спусна по склона на малкото дере. Намираше се все още на петдесетина метра от целта си, когато чу изстрелите.

Джордино се готвеше вече да тръгва, когато гърмежите отекнаха през прозорците на къщата. Той скочи на крака, втурна се надолу по малкото възвишение и се прехвърли през оградата в двора. В този момент Максин изхвърча заднешком през предната врата като останал без управление танк, препъна се на стълбите за верандата и падна на земята. Джордино се закова на място при вида на окървавената ѝ дреха. Възрастната жена обаче пъргаво стана на крака, също като гимнастичка. Твърде късно Джордино забеляза старото оръжие, което тя стискаше в ръка.

Максин се обърна да влезе обратно в къщата и в този момент видя Джордино да стои неподвижен в двора. Тя вдигна уинчестъра — едната ръка под магазина, а другата върху цевта — и натисна спусъка.

Силата на куршума завъртя Джордино настрани и го просна на земята; от лявото му бедро изригнаха червени пръски през плата на панталона му.

За Пит всичко ставаше като в забавен кадър. Цевта на уинчестъра светна в лицето му. Отначало той помисли, че е прострелян, но когато се сблъска с пода, установи, че е в състояние да движи крайниците и тялото си. Куршумът на Максин бе одраскал ухото му, а неговият бе улучил приклада на уинчестъра и рикоширайки в старинна керосинова лампа, пръсна стъклото ѝ на парченца.

Лий Рафърти изръмжа като див звяр, замахна с тръбата и я стовари върху рамото на Пит, засягайки и черепа му. Пит изстена от болка, завъртя се и преборвайки се със замъгленото си от удара зрение, насочи колта към размазаната фигура, за която знаеше, че е на Лий.

Максин се прицели в колта; изстреляният куршум го изби от пръстите на Пит и го запрати в камината.

Докато Максин бързо запъваше отново осакатената пушка, Лий продължаваше да настъпва към него, размахвайки водопроводната тръба. Пит вдигна лявата си ръка, за да отблъсне удара и се изненада, че не чу звук от строшена кост. Тогава изпъна крак, срида Лий в коленете и го събори върху себе си.

— Стреляй, да те вземат дяволите! — изкреша Лий на жена си.
— Стреляй!

Лий пусна тръбата и яростно се опита да се отскубне от Пит, но Пит бе обвил пътно здравата си дясна ръка около врата му. Максин възбудено обикаляше около тях с насочена пушка, опитвайки се да хване Пит на прицел, без да засегне съпруга си. Пит обаче продължаваше да държи Лий пред себе си като щит. Изведнъж Лий се изви, заби коляно в слабините на Пит и се освободи от хватката му.

С парещо от болка замъглено зрение Пит успя да грабне керосиновата лампа, запрати я към Максин и я улучи в гърдите. Тя изпища, когато острите ръбове на счупеното стъкло се забиха през дрехата в пътта ѝ. Тогава Пит се хвърли върху нея с цялата си тежест и я бълсна така, както не бе бълскал никого друг досега. За жена в напреднала възраст, Максин беше много яка, но не можеше да се

противопостави на яростната атака на Пит. Тя политна назад с такава сила, че направо излетя през входната врата на къщата и се загуби от поглед.

— Негодник такъв! — извика Лий, като се втурна към камината, изрови колта от пепелта и се обърна с лице към Пит.

В този момент стъклото на един от прозорците се счупи и през него в кухнята скочи Стайгър, прекатурвайки масата под краката си. Лий се обърна, предоставяйки на Пит секундата, която му трябваше, за да грабне водопроводната тръба от пода. Замаяният Стайгър никога нямаше да забрави противния звук, който се наби в ушите му, когато тръбата раздроби слепоочието на Лий.

Джордино седеше на земята и гледаше като вцепенен ранения си крак. После отмести поглед към Максин, без да разбира какво точно е станало. Челюстта му увисна и той загледа безпомощен как Максин презареди винтовката, прицели се в гърдите му и сложи пръст на спусъка.

Изстрелът беше оглушителен; грубо излятият курсум отнесе част от гръдената кост и след малко върху изпънатите крака на Джордино закапа гной и костен мозък. Максин се задържа секунда-две права, после пълното й тяло се преви надве и се строполи във вид на купчина върху тревата, която много скоро се напои от бликащата от гърдите ѝ кръв.

Пит се облегна на парапета на верандата, стискачки в ръка колта, после свали оръжието и тръгна сковано към Джордино. Стайгър излезе от къщата пребледнял и се строполи в една цветна леха.

Погледът на Джордино беше прикован в Максин, когато Пит прилекна до него.

— Ти ли... ти ли простираля сладката стара дама в гърдите? — попита го Джордино.

— Да — отвърна Пит.

— Слава богу! — съмнка Джордино. — За малко аз щях да бъда на нейно място.

44.

— Глупак такъв! — изкрещя Томас Мачита. — Кръгъл глупак!

Полковник Рандолф Джумана седеше зад бюрото си и гледаше разгневения Мачита с овладяно снизходжение.

— Имах напълно основателни причини да издам тези заповеди.

— Кой ви упълномощи да нападате селото и да изколите чернокожите ни събрата?

— Пропускате основните факти, майоре. — Джумана свали очилата си за четене и потърка носа си. — Докато генерал Лусана отсъства, аз поемам командването на АРА. И просто изпълнявам неговите директиви.

— Като пренасочвате атаките от военни обекти към мирни селища ли? — сопна му се Мачита. — Като тероризирате нашите братя и сестри, чието единствено престъпление е, че работят като нископлатени държавни чиновници за Южна Африка ли?

— Стратегията, майоре, е да забием клин между бели и черни. Всеки от нашите хора, който се оставя да бъде нает от правителството, трябва да бъде заклеймен като предател.

— Чернокожите служители в Министерството на от branата, да, но не можете да спечелите подкрепа, като убивате безразборно учители, пощенски раздавачи, железничари... — възрази Мачита.

Лицето на Джумана остана студено и безизразно.

— Ако убийството дори на сто деца ще ни придвижи с крачка към победата над белите, аз няма да се поколебая да издам заповед за екзекуцията им.

У Мачита се надигна вълна на отвращение.

— Как е възможно да сте толкова жесток!

— В стария западен свят има една поговорка — отвърна равнодушно Джумана, — която казва: „Целта оправдава средствата“.

Мачита изгледа полковника и по гърба му полазиха тръпки.

— Когато генерал Лусана чуе това, той ще ви изхвърли от АРА.

Джумана се усмихна.

— Ще бъде много късно. Кампанията ми за всяване на страх и хаос из цяла Южна Африка е необратима. — Лицето на Джумана доби още по-злобен вид. — Генерал Лусана е аутсайдер. Той никога няма да бъде приет напълно нито от племената във вътрешността, нито от чернокожите лидери в градовете като тежен човек. Мога да гарантирам също така, че генералът никога няма да седне като министър-председател в кабинета в Кейптаун.

— Говорите като изменник.

— Ще ви кажа още нещо. Вие сте роден в Либерия, преди родителите ви да емигрират в Съединените щати. Кожата ви е черна като моята. Кръвта ви не е замърсена от сексуални сношения с белите като на повечето американски чернокожи. Не е лошо, Мачита, да помислите да насочите предаността си към някого другого.

Мачита отговори студено:

— И вие, и аз положихме една и съща клетва, когато постъпвахме в АРА — да спазваме принципите, установени от Хирам Лусана. Това, което ми предлагате сега, ме отвращава и аз отказвам да го приема. Бъдете сигурен, полковник, че до един час генерал Лусана ще бъде уведомен за вашата измяна.

Без да каже дума повече, Мачита се обърна и излезе като хала от кабинета на полковника, затръшвайки шумно вратата след себе си.

Секунди по-късно помощникът на Джумана почука на вратата и влезе.

— Майорът ми се стори доста разстроен.

— Имахме дребни разногласия — отвърна Джумана равнодушно.

— Жалко, че действа в погрешна посока. Бързо вземи двама от телохранителите ми и иди в свързочния център. Ще завариш там майор Мачита, който се готви да изпрати съобщение до генерала във Вашингтон. Арестувай го.

— Да арестувам майора?! — удиви се помощникът му. — Под какво обвинение?

Джумана се замисли за миг.

— Че предава поверителни сведения на врага. Това ще е достатъчно да бъде заключен в килията в сутерена, докато бъде изправен пред съда и разстрелян.

Хирам Лусана се спря на входа на библиотеката в долната камара на Конгреса, обходи с поглед залата и накрая зърна Фредерик Дагът. Конгресменът седеше зад дълга махагонова маса и си водеше бележки от дебела книга с кожена подвързия.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — каза Лусана, когато се приближи, — но съобщението ви ми се стори спешно и секретарката ми каза, че ще ви намеря тук.

— Седни. — Гласът на Дагът не прозвуча приятелски.

Лусана издърпа съседния стол и седна.

— Чете ли сутрешния вестник? — попита Дагът, без да вдига очи от книгата.

— Не, разговарях със сенатор Мур от Охайо. Той изрази благосклонност към нашата кауза, след като му обясних целите на АРА.

— Явно сенаторът също е пропуснал да прочете материала във вестника.

— Какъв материал?

Дагът бръкна във вътрешния си джоб и извади сгъната изрезка.

— Ето — подаде я той на Лусана, — чети и ридай, приятелю мой.

ТАЗАРИЙН, Южна Африка (ЮПИ)

Най-малко 165 чернокожи жители на село Тазарийн в провинция Трансваал са били убити в безсмислено масово клане, извършено призори от бунтовниците от Африканската революционна армия, съобщават от Южноафриканските въоръжени сили.

По думите на един армейски офицер най-малко 200 партизани от АРА са нападнали селото и са стреляли и вадили ножове срещу всичко, което се е движело.

Убити са четирийсет и шест жени и деца, някои от които са все още в леглата, прегърнали куклите си, предаде един от следователите, докато описваше гледката от обгорелите останки на доскоро процъфтящото село. От военна гледна точка това е ужасяващо изтребление, акт на чисто варварство.

Едно момиченце на четири години било намерено с прерязано гърло, бременни жени са били ритани и стъпквани до смърт, което ясно личало от раните по коремите им.

Ръководството на Министерството на от branата беше притиснато да изрази предположение за причината, провокирала нападението. Всички жертви били цивилни. Най-близкото военно поделение се намирало на 20 километра от селището.

Досега Африканската революционна армия, командувана от американски емигрант Хирам Джоунс, който сега носи името Хирам Лусана, водеше чисто военни сражения, като нападаше единствено войски и военни съоръжения на южноафриканското Министерство на от branата.

Варварските атаки на други бунтовнически групи са обичайно явление по северните граници на Южна Африка. Според Въоръжените сили този нов способ е крайно изненадващ.

Единственото друго такова масово клане, в което е участвала АРА, беше извършено във фермата на Фокс в Умконо, провинция Натал, където бяха избити 32 души.

Известно е, че Хирам Джоунс-Лусана понастоящем е във Вашингтон, за да иска подкрепа за АРА.

Лусана не можеше да схване същността на публикацията, докато не я препрочете четири пъти. Накрая вдигна поглед и целия треперещ разтвори ръце в знак на изумление.

— Това не е моя работа — каза той.

Дагът го погледна.

— Вярвам ти, Хирам. Съвсем сигурен съм, че такава невероятна глупост не ти е присъща. Но като командащ армия ти си отговорен за поведението на твоите войски.

— Джумана... — избъбри Лусана. — Грешите, господин конгресмен, аз наистина съм глупак. Том Мачита се опита да ме

предупреди, че Джумана е склонен към изменничество, но аз не дадох ухо на думите му.

— Възпълният полковник, окичен с медали ли? Помня го от коктейла, който ти даде преди време. Тогава май ми спомена за него, че бил водач на известно племе.

Лусана кимна.

— Да, „любимият син“ на племето срона. Беше прекарал осем години в южноафрикански затвор, преди да уредя бягството му. Той има силната поддръжка на цялата провинция Трансваал. Реших, че няма да събъркам, ако го направя свой първи заместник.

— Подобно на много африканци, които изведнъж получават власт, той явно си е въобразил, че е велик.

Лусана се изправи и се облегна на библиотечния шкаф.

— Идиот такъв! — смънка той под носа си. — Не може ли да проумее, че по този начин проваля каузата, за която се бори!

Дагът също стана и сложи ръка на рамото на Лусана.

— Предлагам ти да хванеш първия самолет за Мозамбик, Хирам, и да овладееш положението. Опровергай чрез новинарските емисии участието на АРА в тези масови убийства. Ако трябва, хвърли вината върху други бунтовнически групи, но излез открито и сложи къщата си в ред. Аз от своя страна, ще направя каквото мога, за да сmekча враждебната реакция тук.

Лусана протегна ръка към него.

— Благодаря ви, господин конгресмен. Признателен съм ви за всичко, което правите за мен.

Дагът разтърси сърдечно ръката му.

— Ами вашата подкомисия как ще гласува сега? — попита Лусана.

Дагът се усмихна самонадеяно.

— Три на два гласа в подкрепа на помощ за АРА, при условие че ти се представиш убедително пред телевизионните камери, като отречеш всякакво участие на АРА в клането в Тазарийн.

Полковник Йорис Зееглер беше иззел мазето на училищната сграда, намираща се на шестнайсет километра от границата между провинция Натал и Мозамбик. Докато училищните занятия

продължаваха на горните два етажа, Зееглер и няколко висши офицери от Въоръжените сили изучаваха въздушни карти и мащабен модел на щабквартирата на АРА, разположена на четирийсет километра оттатък границата.

Зееглер присви очи през дима на цигарата, увисната от единия край на устните му, и потупа с показалка една от миниатюрните постройки в средата на макета.

— Това е бившето здание на университета — поясни той, — което сега Лусана използва като свой мозъчен център. Китайската свързочна мрежа, кабинетите на полевия висш персонал, разузнавателната секция, помещението за учебна подготовка — всичко е побрано тук. Те вече прекалиха. Разрушете сградата и всички в нея, и ще отрежете главата на АРА.

— Моля за извинение, сър — обади се огромен на ръст червендалест капитан с рунтави мустаци, — но доколкото разбрах, Лусана е в Америка.

— Съвсем правилно. Точно в този момент той е във Вашингтон, където лази на четири крака и моли янките за финансова помощ.

— Тогава каква полза да отсечем главата на змея, след като мозъкът е някъде другаде? Защо не изчакаме Лусана да се върне и да нахлузим чуvalа върху главата му?

Зееглер му хвърли студен снизходителен поглед.

— Метафората ви се нуждае от повече прецизност, капитане. Но да отговоря на въпроса ви — няма да е практично да чакаме завръщането на Лусана. Нашите разузнавателни източници потвърдиха, че полковник Рандолф Джумана е организирал бунт сред редовия и сержантския състав на АРА.

Събранието около макета офицери си размениха учудени погледи. За първи път чуvalа за изолирането на Лусана.

— Затова именно сега е времето за нанасяне на удар — продължи Зееглер. — С бруталното убийство на беззащитни жени и деца в Тазарийн, Джумана отвори врати за отмъщение. Нападението над щабквартирата оттатък границата е одобрено от министър-председателя. Разбира се, очакват се обичайните дипломатически протести на държавите от Третия свят, но това ще е чиста формалност, нищо повече.

Груб на вид мъж с чин майор, облечен в камуфлажно облекло, вдигна ръка. Зееглер му даде безмълвно думата.

— Във вашия разузнавателен доклад се споменава също за присъствието на виетнамски съветници и може би няколко китайски наблюдатели. На нашето правителство положително няма да се погледне с добро око, ако очистим и тия негодници.

— Често се стига и до нещастни случаи — отвърна Зееглер. — Ако някой чужд гражданин случайно се озове в обсега на огневата ви линия, не си разстройвайте съня само защото заблуден куршум го е пратил в царството на Буда. Те нямат работа в Африка. Министърът на от branата Де Ваал предвиди подобни случаи и е съгласен да поеме на плещите си проблем от такъв характер.

Зееглер върна вниманието си към макета.

— А сега, господа, да преминем към последната фаза на атаката. Решихме да откъснем една страница от наръчника на АРА за поддържане на реда на бойното поле.

Томас Мачита потрепери в килията си. Не помнеше някога да му е било толкова студено. Температурата на южноафриканската вътрешност се движеше както винаги от около трийсет градуса следобед до мразовитата минус един в часовете преди зазоряване.

Наемните убийци на Джумана го бяха измъкнали от свързочния център, преди да беше успял да изпрати предупреждение на Лусана във Вашингтон. След като най-безмилостно размазаха лицето му, те му свалиха дрехите и го хвърлиха в малка влажна килия в мазето на сградата. Едното му око беше подуто и затворено, кръвта от дълбоката отворена рана над веждата на другото око се бе съсирила и той я избърса, за да може да вижда. Устните му бяха разкървавени, два зъба му липсваха след точното попадение на приклада на пушка. Той смени положението на тялото си върху купчината мръсни сухи листа и изстена от пронизващата болка от пукнатите му ребра.

Мачита лежеше обезсърчен и местеше празен поглед по бетонните стени. Така го завари светлината на новия ден, която се процеди през малко прозорче с решетка над главата му. Килията във вид на куб с размери метър и половина на метър и половина на метър и половина, не му позволяваше нито да се изправи с цял ръст, нито да

изпъне крака в легнало положение. Сводестата махагонова врата към коридора на мазето беше дебела около седем сантиметра и нямаше нито брава, нито дръжка.

От прозореца долетяха гласове и той с мъка се надигна да погледне през него. Прозорецът гледаше към строевия плац на лагера, който беше на нивото на очите му. Там се бяха строили за проверка елитните десантно-диверсионни подразделения. Зад тях отдушниците на покрива на офицерския стол изхвърляха трептящи горещи вълни от вече запалените печки в кухнята. Група новобранци от Ангола и Зимбабве излязоха сънени от палатките си, сръгани от секционните си водачи.

Започващо нов ден на политически занятия и бойни учения, но този ден щеше да е съвсем различен от досегашните.

С поглед, забит в часовника си, Йорис Зееглер заговори тихо по полевата радиостанция:

- „Тоник едно“?
- „Тоник едно“ на позиция, сър — изпраща глас по приемника.
- „Тоник две“?
- Готови сме за стрелба, полковник.
- Десет секунди и започвам да броя — каза Зееглер. — Пет, четири, три, две...

Строените на плаца войници се проснаха на земята едновременно като по команда. Мачита не можеше да повярва, че двеста мъже умряха почти мигновено, когато залпът от оръдеен огън изригна от гъстите храсти, ограждащи територията на лагера. Той притисна лице в решетката, без да обръща внимание на болките си, за да вижда по-добре с едното си здраво око. Стрелбата се усили, когато объркани войници от АРА започнаха безнадеждна атака срещу невидимия враг.

Той различи пукота на китайските автомати СК-88, използвани от АРА, от израелските оръдия, с които бяха снабдени южноафриканските Въоръжени сили.

На Мачита му стана ясно, че южноафриканците са преминали границата в светкавична атака, за да си отмъстят за Тазарийн.

— Проклет да си, Джумана! — извика той в безпомощен гняв. — Ти ни докара това.

Целият строеви плац бе покрит с трупове. Не беше възможно човек да мине по него от едната страна до другата, без да настъпи разкъсана плът. Хеликоптер на Въоръжените сили закръжи над общата спалня, където се бяха укрили група мъже. От вратата на товарната му кабина бе пуснат обемист пакет, който падна върху покрива. След секунди последва оглушителен взрив и постройката се превърна във фонтан от тухли и прах.

Южноафриканските сухопътни войски все още не бяха разкрили позициите си. Те пометоха сърцевината на АРА без ни най-малък рисков за тях. От този брилянтен план и безупречното му изпълнение белите натрупаха солидни дивиденти.

След малко хеликоптерът със зелено-кафява камуфлажна окраска пое по посока над сградата на щабквартирата, в чието мазе беше килията, и се загуби от погледа на Мачита.

Той напрегна мускулите на болезнено осакатеното си тяло в очакване на неизбежния взрив. Сътресението беше два, дори три пъти по-силно от очакванията му. Въздухът бе изкаран от дробовете му като с пневматичен чук. После таванът на килията се огъна над него и мъничкият му свят потъна в мрак.

— Те пристигат вече, сър — докладва един сержант, отдавайки стегнато чест.

Питер де Ваал поклати късия си бастун в знак, че е приел съобщението.

— В такъв случай мисля да им устроим любезно посрещане, какво ще кажете?

— Да, сър.

Сержантът отвори вратата на колата и отстъпи крачка встрани. Де Ваал се измъкна от тъмната задна седалка, изпъна куртката на униформата си и тръгна към затревената летателна площадка.

Двамата мъже застанаха на нея и закриха с ръце очите си от ярките светлини на прожекторите на първия хеликоптер, които прорязаха вечерния мрак. После въздушната струя от приближаващите

се лопати на витлата ги принуди да задържат с ръце фуражките си и да се обърнат с гръб.

Дванайсетте хеликоптера на Въоръжените сили се подредиха в съвършено права линия един зад друг. После, по команда на командира на ескадрилата, те грациозно се приземиха като една бойна единица и прожекторите изгаснаха.

Зееглер слезе от водещия летателен апарат и тръгна към Де Ваал.

— Как мина? — попита го министърът на от branata.

Усмивката на Зееглер едва се виждаше в тъмнината.

— Като за вписане в историческите книги, господин министър.

Невероятен подвиг. Няма други думи, с които да се опише.

— Жертвии?

— Четирима ранени, но не сериозно.

— А от страна на бунтовниците?

Зееглер замълча за миг, за да възпроизведе ефект.

— Две хиляди триста и десет. А най-малко двеста други лежат под развалините на разрушените сгради. Може би само шепа други са успели да избягат в пушиците.

— Мили боже! — Де Ваал изглеждаше шокиран. — Сериозно ли говорите?

— Два пъти проверих изчисленията на труповете.

— И в най-смелите си предвиждания не очаквахме да са повече от неколкостотин.

— Голям късмет извадихме — поясни Зееглер. — Лагерът бестроен за проверка. Така че се получи, както казват американците, с един удар два заека. Полковник Рандолф Джумана беше по-косен още с първия залп.

— Джумана беше идиот! — отсече Де Ваал. — Дните му бяха преброени. Томас Мачита, той е потайнатаят човек. Мачита е единственият негодник в АРА, който може да заеме мястото на Лусана.

— Разпознахме няколко офицери от приближените на Лусана, сред които е полковник Lo, виетнамският му съветник, но никъде не открихме тялото на Мачита. Смело мога да кажа обаче, че според мен тленните му останки са заровени под тоновете тухли и мазилка. — Зееглер замълча и загледа Де Ваал в очите. — С оглед на успеха ни, хер министър, може би ще е най-разумно да зачеркнем операция „Дива роза“.

— Да се откажем, докато имаме преднина, това ли искате?
Зееглер кимна безмълвно.

— Аз съм пессимист, полковник. Възстановяването на АРА може да отнеме месеци, дори години, но тя пак ще се възстанови. — Де Ваал като че ли потъна в мисли, но след малко продължи: — Докато Южна Африка живее под заплахата на черно господство, ние нямаме друг избор, освен да използваме всички методи за оцеляване. „Дива роза“ ще бъде осъществена, както бе предвидено.

— Ще се почувствам по-добре, когато Лусана падне в мрежите ни.

Де Ваал хвърли на Зееглер кисела усмивка.

— Нима не сте чули?

— Какво, сър?

— Хирам Лусана няма да се върне в Африка, никога вече.

Мачита не можеше да каже кога точно беше дошъл в съзнание. Не виждаше нищо, освен мрак. После болката започна да се разпростира в тялото му и той несъзнателно изстена. Слухът муолови само този звук, никакъв друг.

Той се опита да повдигне глава и вляво над него се появи жълтеникаво кълбо. Странният обект бавно дойде на фокус и той го разпозна — беше пълна луна.

Мачита се надигна до седнало положение и облегна гръб на студена гола стена. На светлината, която се процеждаше през развалините, той видя, че таванът над него е увиснал на половин метър и може би всеки момент щеше да се вклини между стените на килията.

След кратка почивка, колкото да събере мислите си, Мачита започна да разчиства отломъците. Ръцете му напипаха къса дъска, той я взе и с нея откърти част от тавана. Направи дупка, достатъчна да се провре през нея. Подаде предпазливо глава и се вгледа в студената нощ. Наоколо нищо не помръдва. Подвивайки и изпъвайки колене, той започна да изтласква тялото си нагоре, докато ръцете му не докоснаха тревата на строевия плац. Последно повдигане, и се озова на свобода.

Мачита си пое дълбоко въздух и отново хвърли поглед наоколо. И точно тогава видя чудото на спасението си. Стената на

административната сграда, гледаща към плаца, се беше извила навътре, срутвайки първия етаж, и така беше предпазила килията му от падащите отгоре отломъци и от смъртоносната ярост на южноафриканците.

Никой не посреќна Мачита, когато той с мъка се изправи на крака, защото наоколо всичко пустееше. Месечината огряваше зловеща гола местност. Всяко съоръжение, всяка постройка бяха изравнени със земята. Полето беше пусто; телата на мъртъвците ги нямаше.

Африканската революционна армия сякаш никога не беше съществувала.

45.

— Бих искал да ви помогна, но не виждам как.

Лий Рафърти беше прав, помисли си Пит. Орвил Мейпс наистина приличаше повече на амбулантен търговец на железария, отколкото на търговец на оръжие. Рафърти обаче грешеше в едно: Мейпс не беше вицепрезидент, беше се издигнал до поста президент и председател на управителния съвет на „Фаланкс армс корпорейшън“.

Пит погледна ниския набит мъж в сивите му очи и отвърна:

— Проверка на списъците на продажбите ви ще свърши работа.

— Аз не показвам документите си на всеки непознат, който нахълтва тук. Клиентите няма да гледат с добро око на доставчик, който не умее да опази в тайна сделките им.

— Законът изисква от вас да представяте списък на оръжейните продажби в Министерството на от branата, така че каква е тази дълбока тайна?

— Вие от министерството ли сте, господин Пит?

— Косвено.

— Тогава кого представлявате?

— Съжалявам, но не мога да ви кажа.

Мейпс поклати раздразнен глава и се изправи на крака.

— Вижте, аз съм зает човек, нямам време за игрички. Сам ще намерите пътя към изхода, надявам се.

Пит остана на стола.

— Седнете, господин Мейпс... ако обичате.

Мейпс се вгледа в чифт зелени очи, твърди като нефрит. Поколеба се, замисляйки се как да отговори на предизвикателната заповед, после склони и бавно седна.

Пит кимна към телефона.

— Всеки от нас двамата знае какво е положението му. Затова ви предлагам да се обадите на генерал Елмър Гросфийлд.

Лицето на Мейпс пламна от вътрешно негодувание.

— Ние с главния инспектор по оръжейни доставки за чужбина рядко се виждаме.

— Чувал съм, че той никак не одобрява продажбите на поверителни оръжия на неприятелски страни.

Мейпс сви рамене.

— Генералът е ограничен човек — отвърна той и се облегна назад. — Мога ли да попитам каква е връзката ви с Гросфийлд?

— Да речем, че той уважава моята преценка повече от вашата.

— Трябва ли да долавям скрита заплаха, господин Пит? С други думи, ако не играя по свирката ви, вие ще се оплачете на генерала, така ли е?

— Моето изискване е съвсем просто — отвърна Пит. — Проверка на местонахождението на снарядите, които сте купили от Лий Рафърти от Колорадо.

— Не очаквайте да ви покажа каквото и да е, мистър! — продължи да се инати Мейпс. — Не и ако не получава логическо обяснение или съответното легитимиране, или в случая съдебно разпореждане.

— Ами ако генерал Гросфийлд го изиска?

— Тогава може и да бъда принуден да ви се доверя.

Пит кимна отново към телефона.

— Ще ви дам частния му телефонен номер...

— Имам го — прекъсна го Мейпс и се разрови в малка кутия с подредени по азучен ред карти. Намери тази, която търсеше, и я вдигна високо. — Не, че не ви вярвам, господин Пит, но ако нямате нищо против, предпочитам да използвам номер от собствения си телефонен указател.

— Както обичате — отвърна Пит.

Мейпс вдигна слушалката, пъхна картата в телефона с автоматично избиране и натисна бутона на кода.

— Минава дванайсет — каза той, — Гросфийлд вероятно е отишъл да обядва.

Пит поклати глава.

— Генералът си носи сандвици от вкъщи и обядва в кабинета си.

— Винаги съм го смятал за стиснат — измърмори под носа си президентът.

Пит се усмихна, надявайки се Мейпс да не е забелязал тревогата, скрита зад очите му.

Ейб Стайгър избърса потта от ръцете в панталона си, вдигна слушалката след третото позвъняване и отхапа парче банан, преди да заговори.

— Генерал Гросфийлд слуша.

— Генерале, обажда се Орвил Мейпс от „Фаланкс армс“.

— Мейпс, къде сте? Звучите така, сякаш говорите от дъното на варел.

— Вашият глас също се чува приглушен и далечен, генерале.

— Хващате ме със залък от сандвича си в уста. Обичам го, когато е намазан обилно с майонеза. Какво има, Мейпс?

— Извинете ме, че прекъсвам обяда ви. Познавате ли един господин на име Дърк Пит?

Стайгър умишлено помълча и си пое дълбоко въздух, преди да отговори.

— Пит? Да, познавам го. Той е следовател от комисията на Въоръжените сили към Сената.

— В такъв случай препоръките му са от високо ниво.

— По-високо от това няма — отвърна Стайгър, преструвайки се, че говори с пълна уста. — Защо питате?

— В момента седи пред мен и настоява да провери списъците на продажбите ми.

— Ами крайно време беше да почне да проверява и вас, цивилните. — Стайгър отхапа ново парче банан. — Пит ръководи проекта „Стантън“.

— Проекта „Стантън“ ли? Никога не съм чувал за него.

— Не съм изненадан. Той не е разгласен. Някакъв миролюбив сенатор си наумил, че под килима на армията са скрити оръжия с нервнопаралитичен газ. Пит предприе разследване, с цел да ги открие.

— Стайгър погълна остатъка от банана и хвърли обелките в едно от чекмеджетата на бюрото на генерал Гросфийлд. — Пит и следователите му не откриха нищо повече от една-две сачми. Сега се е отправил към търговци като вас.

— Какво предлагате?

— Предлагам да предоставите на негодника всичко, което иска. Ако имате някакви касетъчни бомби с отровен газ в складовете си, дайте му ги и така ще си спестите куп неприятности. Комисията по

проекта „Станън“ няма да предприеме съдебно преследване срещу никого. Те искат само да са напълно сигурни, че някой диктатор от Третия свят няма да сложи ръка върху опасно оръжие като това.

— Благодаря за съвета, генерале — каза Мейпс и добави: — С майонеза ли казахте, че е сандвичът ви? Аз пък го предпочитам с повече лук.

— Всеки с вкуса си, господин Мейпс. Дочуване.

Стайгър затвори телефона и изпусна дълбока въздишка на задоволство. После избърса слушалката с носната си кърпа и излезе от кабинета. Тъкмо затваряше вратата, когато един капитан в зелена армейска униформа се появи иззад ъгъла на коридора. В очите му премина сянка на подозрение, като видя Стайгър.

— Извинете, полковник, но ако търсите генерал Гросфийлд, той отиде да обядва.

Стайгър изпъна тяло и хвърли на капитана възможно най-ясно изразения си поглед, означаващ „Аз ви превъзхождам по ранг“, и каза:

— Не познавам генерала. Обърках посоката в тази джунгла от бетон. Всъщност търся отдела по аварии и безопасност. Загубих се и надникнах в този кабинет, за да ме упътят.

Капитанът видимо се успокои.

— О, разбирам, и аз самият се губя по десет пъти на ден тук. Отделът е на първия етаж. Вземете асансьора в дъното на коридора вдясно.

— Благодаря ви, капитане.

— Удоволствието беше мое, сър.

В асансьора Стайгър се усмихна дяволито на себе си, като си помисли как ли ще реагира генерал Гросфийлд, когато намери банановата кора в чекмеджето си.

Обикновено повечето въоръжени пазачи носеха зле ушити униформи, чито колани провисваха на една страна от тежките им оръжия. За разлика от тях хората на Мейпс изглеждаха спретнати, сякаш бяха излезли от редиците на някое елитно бойно подразделение. Двама от тях стояха стегнато до портала на склада на „Фаланкс“, облечени в полеви униформи и с най-модерните картечни пистолети, метнати през рамо.

Мейпс намали скоростта на открития си ролс-ройс и вдигна двете си ръце от волана за поздрав. Единият пазач кимна и направи знак на колегата си да отвори портала.

— Това не беше ли някакъв сигнал? — попита Пит.

— Моля?

— Вдигането на двете ви ръце.

— А, да. Ако бяхте насочили скрито оръжие срещу мен, ръцете ми щяха да останат на волана в нормално положение. Тогава, след като ни направеха знак да минем и вашето внимание щеше да се е отклонило за миг, докато наблюдавате отварянето на портала от единия пазач, колегата му дискретно щеше да мине зад колата и да ви пръсне черепа.

— В такъв случай се радвам, че не забравихте да си вдигнете ръцете.

— Много сте наблюдателен, господин Пит — отбеляза Мейпс. — Това ме принуждава да променя сигнала за пазачите.

— Съкрушен съм, задето не ми вярвате, че мога да пазя тайна.

Мейпс не отвърна на сарказма му. Беше приковал поглед в тесния асфалтиран път между редиците от сглобяеми военни бараки, които като че ли нямаха край. След малко повече от половин километър стигнаха до открито поле, претъпкано от тежко бронирани танкове, малко или повече ръждясали и в неизправност. Малка армия от механици беше обсадила десетина от массивните машини, подредени край пътя.

— Колко акра площ притежавате? — заинтересува се Пит.

— Пет хиляди — отвърна Мейпс. — Пред вас е шестата по численост армия в света от гледна точка на материалната част. А като военновъздушно оборудване „Фаланкс армс“ заема седмо място.

Мейпс зави по черен път, до който се издигаше склон на хълм с няколко бункера, и спря пред един от тях. На табелата пишеше „АРСЕНАЛ-6“. Той слезе от колата, извади от джоба си ключ и го превъртя в ключалката на голямата месингова брава. Отвори двукрилата стоманена врата и запали осветлението.

В пещерообразния бункер бяха подредени хиляди дървени кутии и сандъци, пълни с различни по големина снаряди. Пит никога не бе виждал такова количество оръжие, струпано на едно място.

Мейпс му посочи един голфкар.

— Не е нужно да ни излизат пришки от ходене. Този подземен склад обхваща площ от близо три километра.

В арсенала беше студено и жуженето от електрическата кола като че ли увисваше във влажния въздух. Мейпс свърна в един страничен тунел и след малко спря. Вдигна една карта към светлината и каза:

— Започвайки оттук, по протежение от стотина метра се намира последният запас от четиристотин и шест милиметрови артилерийски снаяди в света. Тяхното време вече е минало, тъй като само бронирани линейни кораби могат да ги ползват, а не е останал нито един действащ такъв. Снаядите с отровно вещество, които купих от Рафърти, трябва да са прибрани тук някъде в средата на редицата.

— Не виждам и помен от касетите им — каза Пит.

Мейпс сви рамене.

— Бизнесът си е бизнес. Касетите от неръждаема стомана си заслужават парите. Тях продадох на един химически завод.

— Запасите ви изглеждат безчетни. Часове ще ни трябват, докато ги намерим.

— А, не — каза Мейпс, — снаядите с нервнопаралитично отровно вещество се намират в погреб номер шест. — Той слезе от голфкара и тръгна сред морето от снаяди, измина петдесетина крачки и посочи. — Да, ето тук са — и се провря внимателно през тясната пътека.

Пит остана на главната пътека, но дори на слабото осветление от лампите на тавана видя как лицето на Мейпс пребледня.

— Проблем ли има?

Мейпс заклати глава.

— Нищо не разбирам. Откривам само четири, а трябваше да са осем.

Пит се вцепени.

— Сигурно са някъде наоколо.

— Тогава вие започнете да търсите от другия край, от погреб номер трийсет — нареди му Мейпс, — аз ще се върна и ще почна да проверявам от погреб номер едно.

След около четирийсет минути двамата се срещнаха в средата. В очите на Мейпс се четеше изумление. Той разпери ръце в знак на безпомощност.

— Не ги открих.

— По дяволите, Мейпс! — изкрешя Пит и гласът му прокънтя сред бетонните стени. — Сигурно сте ги продали!

— Не съм! — възрази Мейпс. — Те никак не вървяха. Бях си направил грешна сметка. Предложих ги на няколко правителства, но нито едно от тях не пожела да бъде първото, което да използва отровен газ след войната във Виетнам.

— Добре, четири излизат, остават още четири — каза Пит, успял да се овладее. — Накъде продължаваме оттук?

Мейпс като че ли бе загубил посоката на мислите си.

— Ами... със списъка. Ще започнем с проверка на списъка на продажбите.

Мейпс използва телефона при входа на тунела, за да се обади в кабинета си. Когато двамата с Пит се върнаха там, поисканите от него документи лежаха на бюрото му. Мейпс започна бързо да прелиства страниците на главната счетоводна книга. След по-малко от десет минути той намери отговора.

— Събркал съм — призна той тихо.

Пит седеше мълчаливо със скръстени ръце и чакаше.

— Липсващите снаряди наистина са били продадени.

Пит продължи да мълчи, очите му гледаха убийствено.

— Стана е грешка — каза Мейпс с тънък глас. — Персоналът на склада е взел снарядите от погрешен номер на погреба. Оригиналното нареждане се е отнасяло за изваждането на четирийсет боеприпаси за тежко артилерийско въоръжение от погреб шестнайсети. Само мога да предположа, че първата цифра — единицата — не е излязла на копието, предназначено за товарния екип и те просто са разчели номера на погреба като шести.

— Мисля, че е редно да си признате, Мейпс, че си вършите работата немарливо. — Пръстите на Пит се забиваха в плътта на ръцете му. — Кое име е вписано в нареждането за покупка?

— Опасявам се, че има още три такива нареждания за покупка през същия месец.

Господи, помисли си Пит, няма ли поне едно нещо да стане лесно!

— Ще взема списъка на купувачите.

— Надявам се да ми влезете в положението — възрази Мейпс; острият му тон беше изчезнал. — Ако купувачите ми подочуят, че съм разкрил покупките им на оръжия... Нали разбирате, те трябва да останат в тайна.

— Честно казано, Мейпс, ще ми се да ви завра в дулото на едно от вашите оръдия и да дръпна въженцето. А сега ми дайте списъка, преди да съм уведомил министъра на правосъдието.

Лицето на Мейпс пребледня. Той взе писалка и написа имената на купувачите на лист от бележник, откъсна го и го подаде на Пит.

Един снаряд беше поръчан от Британския имперски военен музей в Лондон. Други два бяха отишли при ветераните от чужди войни в гарнizon 9974 в Дейтън сити, Оклахома. Останалите трийсет и седем бяха купени от агент, представляващ Африканската революционна армия. Адрес нямаше.

Пит пъхна листчето в джоба си и се изправи.

— Ще пратя наш екип да вземе другите снаяди с отровно вещество от тунела — каза той студено. Отвращаваше го Мейпс, отвращаваше го всичко, което правеше пълният, нисък търговец на смърт. Но не можа да се въздържи да не изстреля последната си хаплива забележка. — Мейпс?

— Да?

Хиляди обиди се завъртяха в ума на Пит, но той не можеше да реши коя да избере. Накрая, когато очаквателното изражение на Мейпс се превърна в почуда, попита:

— Колко души е убила и осакатила вашата стока миналата година и по-миналата?

— Мен не ме засяга какво правят другите с моята стока — отвърна отбранително Мейпс.

— Ако един от тези снаяди бъде използван, вие ще сте отговорен за смъртта на може би милиони хора.

— Милиони ли, господин Пит? — Погледът на Мейпс се втвърди. — За мен тази цифра е само статистика.

46.

Стайгър приземи плавно реактивния „Спук F-140“ на пистата на военновъздушната база „Шепард“, разположена край Уичита Фолс, Тексас. След като уреди формалностите за наемане на кола от базата, той пое на север към Оклахома. Излезе на щатската магистрала 53 и след малко отби встрани от пътя, защото бе почувстввал нужда да се облекчи. Въпреки че беше малко след един часа следобед, на километри по пътя не се виждаше нито кола, нито жива душа.

Стайгър не помнеше да е попадал на толкова равна и пуста местност. Освен един навес и самотна купа сено в далечината не се открояваше нищо друго. Потискаща гледка. Ако някой му пъхнеше пистолет в ръката, Стайгър като нищо щеше да се застреля от меланхолия. Той вдигна ципа на панталона си и се качи отново в колата.

Не след дълго встрани от правия като стрела път в рамките на предното стъкло се появи водна кула, която увеличаваше размерите си с всеки изминат километър. После изникнаха дървета и постройки на малък град и Стайгър подмина табела, която го приветства с добре дошъл в Дейтън сити, кралския град на житния пояс. Той спря край мърлява стара бензиностанция.

Възрастен мъж в работен комбинезон излезе от канала за грелиране и наведе глава до прозореца на пътническата седалка.

— С какво мога да ви услуга?

— Търся гарнизон деветдесет и девет седемдесет и четири на ВЧВ — каза Стайгър.

— Ако имате предвид събирането на обяд там, закъснели сте — предупреди го възрастният човек.

— Отивам по работа — усмихна се Стайгър.

Това не направи впечатление на оклахомеца. Той извади от джоба си омаслен парцал и избърса също тъй омаслените си ръце.

— Карайте до знака стоп в центъра на града и завийте наляво. Няма как да го подминете.

Стайгър спази указанията и след малко отби на паркинга на сграда, чиято модерна конструкция ярко се отличаваше от останалите сгради в града. Няколко коли напускаха паркинга, оставяйки след себе си облаци червен прах. Обядът наистина е приключил, помисли си Стайгър. Той влезе в сградата и се спря на прага на просторна зала с дъсчен под. В няколко чинии на масите се виждаха остатъци от пържено пиле. Трима мъже го забелязаха и му помахаха да се приближи. Единият от тях, висок и slab, на възраст около петдесетте години, се отдели от тях и тръгна към Стайгър. Имаше червендалесто лице и лъскава, ниско подстригана коса, разделена на път в средата. Той протегна ръка.

— Добър ден, полковник. Какво ви води в Дейтън сити?

— Търся господин Бил Ловъл, началника на гарнизона.

— Аз съм Бил Ловъл. С какво мога да ви бъда полезен?

— Приятно mi е — каза любезно Стайгър. — Името mi е Стайгър, Ейб Стайгър. Идвам от Вашингтон по доста належащ въпрос.

Ловъл му хвърли приятелски, но проницателен поглед.

— Изострихте любопитството mi, полковник. Да не би да сте дошли да mi кажете, че някакъв свръхсекретен руски разузнавателен спътник е паднал в нивите близо до града?

Стайгър поклати леко глава.

— Нищо чак толкова драматично. Издирвам два корабни артилерийски снаряда, които вашият гарнизон е купил от „Фаланкс армс“.

— А, ония два боклука?

— Боклука?

— Да. Искахме да ги използваме на пикника по случай Деня на ветераните. Поставихме ги върху стар трактор и цял следобед се мъчихме да ги взривим, но нищо не излезе. Обадихме се във „Фаланкс“, за да ги сменим — Ловъл поклати глава тъжно, — но те ни отказаха, нямали повече от тях.

Смразяваща мисъл мина през ума на Стайгър.

— Може би не са от типа самовзривяващи се боеприпаси.

— Напротив — поклати глава Ловъл, — от „Фаланкс“ ни увериха, че били артилерийски снаряди за бойни кораби.

— Все още ли са при вас?

— О, да, навън са. Минали сте покрай тях на влизане.

Ловъл поведе Стайгър извън сградата. Снарядите ограждаха входа за гарнизона. Бяха боядисани в бяло, а към външните им страни бяха заварени вериги, обточващи пътеката към входа.

Дъхът на Стайгър секна. Това бяха два от липсващите снаряди с отровно вещество. Коленете му изведнъж омекнаха и той трябаше да приседне на стълбите, за да не падне. Ловъл се вгледа учуден в смаяното изражение на Стайгър.

— Нещо не е наред ли?

— Опитвали сте да взривите тези неща? — попита слисаният Стайгър.

— Изстреляхме поне стотина куршума в тях. Но направихме само вдълбнатини по главите им, нищо повече.

— Цяло чудо е било... — смънка под носа си Стайгър.

— Чудо ли?

— Те не са пълни с взривно вещество — поясни Стайгър, — пълни са с нервнопаралитично отровно вещество. Самоактивират се едва след като парашутите бъдат пуснати. Куршумите ви не са имали ефект върху тях, тъй като за разлика от обикновените взривни снаряди тези не са пригодени да детонират.

— Божичко! — ахна от изумление Ловъл. — Искате да кажете, че тия неща тук са пълни с отровен газ?

Стайгър само кимна.

— Мили боже, сигурно сме щели да заличим от земята половината страна.

— Дори повече — смънка Стайгър и стана от стълбите. — Бих искал да ползвам тоалетна и телефон... в този ред.

— Разбира се, елате. Тоалетната е вляво по коридора, а телефон има в кабинета ми. — Ловъл замълча за миг и продължи предпазливо:

— Добре де... ако ви дадем тия снаряди...

— Обещавам, че гарнизонът ви ще получи други снаряди в отлично състояние за следващото честване на Деня на ветераните.

Ловъл се ухили до уши.

— Това ще е чудесно, полковник.

В тоалетната Стайгър наплиска лицето си със студена вода. Очите, които го гледаха от огледалото, бяха зачервени и уморени, но изльчваха надежда. Той бе успял да открие две от бойните глави с „Бърза смърт“. Помоли се в себе си Пит също да е извадил късмет.

Стайгър вдигна слушалката на телефона в кабинета на Ловъл и поръча на телефонистката междуградски разговор.

Пит спеше на дивана в кабинета си в НЮМА, когато секретарката му Зери Почински се наведе и леко разтърси рамото му. Дългата ѝ светлокестенява коса падна над него, ограждайки хубавото ѝ лице, излъчващо доброта и възхищение.

— Имате посетител и двама, чакащи на телефона — каза тя с мекия си южняшки акцент.

Пит разтърка очи и седна.

— Кои чакат на телефона? — попита той.

— Госпожица Смит — отвърна Зери с леко хаплива нотка в гласа — и полковник Стайгър отнякъде извън Вашингтон.

— А кой е посетителят?

— Представи се с името Сам Джексън. Няма уговорена среща, но твърди, че трябало да ви съобщи нещо много важно.

Пит се пребори със сънливостта си.

— Първо ще говоря със Стайгър. Кажи на Лорън, че ще й се обадя след малко, а Джексън да влезе, след като приключи разговора по телефона.

Зери кимна.

— Полковникът е на трета линия.

Пит се приближи с несигурни крачки до бюрото си и натисна един от светещите бутони.

— Ейб?

— Привет от слънчева Оклахома!

— Какво стана?

— Попаднах на златна мина — отвърна Стайгър. — Зачеркнах две от касетите.

— Чудесно — усмихна се Пит за първи път от няколко дни насам. — Имаше ли проблеми?

— Никакви. Ще остана тук, докато дойде екип да ги приbere.

— Ще пратя нашия „Катлин“. Натоварен е с мотокар и се намира на летището „Дълес“. Къде може да кацне там?

— Един момент.

В другия край на линията Пит чу приглушения глас на Стайгър и нечий друг.

— Готово — заговори отново в слушалката Стайгър. — Началникът на гарнизона каза, че на километър и половина южно от града имало малко частно летище с писта, дълга около осемстотин метра.

— Два пъти по-дълга от нужната за „Катлин“ — отбеляза Пит.

— Да ти се е усмихнал твоят късмет?

— Уредникът на музея в Лондон ми съобщи, че снарядът, който купили от „Фаланкс“ за някаква изложба на военноморския флот през Втората световна война, е стопроцентов бронебоеен снаряд.

— Значи излиза, че Африканската революционна армия притежава другите две касети с „БС“.

— И по този повод има какво да се разкаже — вметна Пит.

— Чий го дирят тежки снаряди за корабна артилерия в африканската джунгла?

— Това е гатанката за деня — рече Пит и пак разтърка зачервените си очи. — Поне временно може да ни успокои фактът, че вече не са в нашия заден двор.

— Накъде продължаваме оттук? — попита Стайгър. — Не можем просто да отидем при група терористи и да им кажем да ни върнат най-пагубното оръжие на всички времена.

— Първа точка в дневния ред — отвърна Пит — е да открием местонахождението на боеприпасите. По този въпрос адмирал Сандекър е склонил свой стар приятел от Управлението за национална сигурност да направи някои проучвания.

— Това е деликатна работа. Тия приятелчета не са тъпанари. Може да започнат да задават неудобни въпроси.

— Не ми се вярва — прозвуча убедително гласът на Пит. — Адмиралът му е излязъл с умело съчинена класическа история. Аз самият за малко щях да й повярвам.

47.

Беше труден избор. Дейл Джарвис се колебаеше между датския ябълков пай и висококалоричната маслена торта. Запрати диетата по дяволите, взе и двата десерта и ги сложи на подноса до чашата с чай. После плати на касата и се настани на една от масите до стената на просторното кафене на щабквартирата на Управлението за национална сигурност във Форт Мийд, Мериленд.

— В скоро време ще има да си патиш от стомаха.

Джарвис вдигна поглед към сериозното лице на Джак Рейвънфут, завеждащ местната дирекция на Управлението. Рейвънфут, човек само от мускули и кости, беше единственият чистокръвен американски индианец, завършил с отличие Йейл, който впоследствие се бе пенсионирал като капитан I ранг.

— Предпочитам да ям мазни и вкусни лакомства, отколкото солена говежда пастьрма и варена костенурка, които ти наричаш храна.

Рейвънфут погледна към тавана.

— Като се размислих, не съм вкусвал костенурка, ама хубаво приготвена костенурка от... откакто чествахме победата си край Литъл Биг Хорн.

— Ама вие, индианците, наистина не пропускате случай да жегнете нас, бледоликите — усмихна се Джарвис. — Хайде, сядай.

Рейвънфут остана прав.

— Не, благодаря. След пет минути имам съвещание. Преди малко чух Джон Госард от африканската секция да споменава, че си се занимавал с някакъв проект, свързан със стари бойни кораби.

Джарвис бавно дъвча залька си от ябълковия пай.

— С боен кораб, в единствено число. Е, и какво?

— Мой стар приятел от военноморския флот, Джеймс Сандекър...

— Директорът на НЮМА? — прекъсна го Джарвис.

— Същият. Помоли ме да открия някакви стари, 406-милиметрови снаряди за корабна артилерия.

— И ти си помисли за мен ли?

— Именно бойни кораби се снабдяват с 406-милиметрови оръдия — каза Рейвънфут. — Знам това, защото бях заместник-командир на борда на „Ню Джърси“ по време на Виетнамската война.

— Имаш ли представа за какво са му потрябвали на Сандекър? — попита Джарвис.

— Каза ми, че негов научен екип иска да ги пусне върху коралови образования в Тихия океан.

Джарвис спря да дъвче.

— Какво?

— Правели някакви сейзмографски прости. Искали да проверят дали бронебойни снаряди, пуснати от самолет на височина шестстотин метра върху корали, ще възпроизведат същия ефект като при земетресение.

— И най-обикновен надземен взрив може да свърши същата работа.

Рейвънфут сви рамене.

— Не се наемам да споря, не съм сейзмолог.

Джарвис вряза виличката в парчето торта.

— Къде предполага Сандекър, че са складирани?

— АРА имала такива.

Джарвис отпи гълтка кафе и попи устните си със салфетка.

— Защо трябва да се взимат точно от АРА, след като могат да се намерят в почти всеки оръжеен склад?

— Те били експериментален вид, разработен в края на Корейската война, и никога не били използвани. Сандекър каза, че били далеч по-добри от стандартните снаряди. — Рейвънфут се подпря на облегалката на стола. — Говорих с Госард, той смята, че Сандекър греши — АРА не разполагала с такива. На партизаните им били нужни тия снаряди толкова, колкото на кон хриле, точно така се изрази. Според него снарядите, които търси Сандекър, ръждявали в някой военноморски склад.

— А ако АРА наистина притежава тия снаряди, как ще постъпи Сандекър?

— Предполагам, че ще й предложи сделка или ще купи снарядите на раздута цена.

Джарвис се облегна назад и забоде виличката си в остатъка от тортата. Вече не беше гладен.

— Бих желал да говоря със Сандекър. Имаш ли нещо против?

— Ни най-малко. Но може би ще е по-добре да се свържеш с него чрез неговия ръководител на специални проекти. Той оглавява екипа по издирването.

— Как му е името?

— Дърк Пит.

— А, онзи ли, дето извади „Титаник“ преди няколко месеца?

— Точно той. — Рейвънфут погледна часовника си. — Време е да тръгвам. Ако откриеш някаква следа от тези снаряди, ще ти бъда признателен, ако ми се обадиш. Джим Сандекър е стар приятел. Все още съм му задължен за някои негови услуги.

— Можеш да разчиташ на мен.

Джарвис постоя известно време, човъркайки разсеяно в недоядения си ябълков пай, после стана и се върна в кабинета си, потънал в мисли.

Още щом го видя да влиза, Барбара Гор веднага разбра, че шефът е обzet от някакво предчувствие. Беше виждала този негов израз на дълбока концентрация твърде често, за да не го разпознае. Без да чака покана, тя взе бележника си и последва Джарвис в стаята му. Седна, кръстоса красивите си крака и зачака.

Той остана прав, загледан в стената. След това се обърна бавно и фокусира погледа си.

— Обади се на Госард и свикай съвещание с него и персонала му от африканската секция. Кажи му също, че искам отново да прегледам папката му с операция „Дива роза“.

— Промени ли решението си? Да не би да е възникнало нещо, свързано с нея в крайна сметка?

Той не ѝ отговори веднага.

— Може би. Само може би.

— Нещо друго?

— Да. Изискай от разузнавателния отдел да mi предоставят всички данни за адмирал Джеймс Сандекър и Дърк Пит, с които разполагат.

— Те не са ли от НЮМА?

Джарвис кимна.

Барбара го изгледа въпросително.

— Предполагам, не вярваш да имат някаква връзка с операцията.

— Рано е да се каже — отвърна замислен Джарвис. — Да речем, че ще започна да навивам тези две нишки, за да видя дали ще ме заведат до същата макара.

48.

Фредерик Дагът и Фелиша Колинс чакаха в лимузината, когато Лорън излезе от централния вход на Капитолия. Те я наблюдаваха как грациозно слиза по стълбите с развети от лекия вятър светлокестеняви къдрици. Беше облечена със синьо-лилав костюм с панталон и жилетка, около врата ѝ бе заметнат дълъг ефирен шал. Куфарчето ѝ беше изработено от същата материя като на костюма ѝ.

Шофьорът на Дагът ѝ отвори вратата. Тя се настани до Фелиша, след като Дагът галантно се премести на едната сгъваема седалка.

— Изглеждаш прекрасно, Лорън — отбеляза Дагът фамилиарно, прекалено фамилиарно. — Нищо чудно, че умовете на колегите ми мъже бяха другаде, като те видяха в този костюм. Сигурно и дума не са чули от изказането ти.

— Жените имат своето предимство по време на дебати — каза тя студено. — Много стилно си облечена, Фелиша.

По лицето на Фелиша се изписа учуден израз. Последното нещо, което очакваше, беше комплимент от устата на Лорън. Тя придърпа надолу ръба на кремавата си жарсена рокля и се постара да избегне погледа на Лорън.

— Радвам се, че пак се виждаме — рече тя тихо.

— Имах ли друг избор? — Лицето на Лорън беше същинска маска на възмущение. — Страх ме е да ви питам какво искате вие двамата от мене този път.

Дагът натисна бутона, за да вдигне стъклена преграда зад шофьора.

— Утре ще бъде гласуването дали да се отпусне, или не финансова помощ за Африканската революционна армия.

— И вие двамата сте подали глави от тинята, за да видите дали съм все още в кошарата.

— Защо отказваш да разбереш — обади се Фелиша, — че в това няма нищо лично. Фредерик и аз не очакваме никакви облаги. Нашата награда ще бъде единствено прогресът на цялата ни раса.

Лорън се обърна да я погледне.

— Значи стигате и до изнудване, за да подпомагате вашата високоморална кауза.

— Ако това означава спасяването на хиляди човешки живота, да — вметна Дагът с такъв тон, сякаш поучаваше дете. — Всеки ден, който удължава войната, носи нови стотици жертви. В последна сметка чернокожите в Южна Африка ще победят, това е предрешен въпрос. По-важното е начинът, по който ще победят. Хирам Лусана не е убиец психопат, какъвто беше Иди Амин. Той ме увери, че когато стане министър-председател, основната му задача ще бъде да даде равни права на южноафриканските чернокожи и че всички демократични принципи, установени от сегашното правителство, ще бъдат запазени.

— Толкова ли сте глупави да взимате за чиста монета думите на един престъпник? — попита Лорън.

— Хирам Лусана е израснал в един от най-престъпните бедняшки квартали в страната ни — продължи търпеливо Дагът. — Баща му напуснал майка му и деветте им деца, когато Лусана бил осемгодишен. Не очаквам да разберете какво значи да сводничиш за кръвните си сестри, за да сложиш храна на масата, уважаема госпожице Смит. Не очаквам да си представите как се живее в жилище с пукнатини, в които са натъкани вестници, за да предпазват от навояващия сняг, с преливаща тоалетна, защото няма вода, с армия от плъхове, чакащи да залезе слънцето, за да се нахвърлят на мършата. Ако престъплението е средство да съществуваш, тогава ти го прегръща с разтворени обятия. Да, вярно, Лусана е бил престъпник. Но когато му се е предоставила възможност да се измъкне от блатото, той я е сграбчил и е впрегнал енергията си в борба именно срещу обстоятелствата, които са го довели до това положение.

— Тогава защо се прави на бог в Африка? — попита предизвикателно Лорън. — Защо не се бори да подобри условията на живот на чернокожите в собствената си родина?

— Защото Хирам пламенно вярва, че нашата раса трябва да има твърда основа, от която да тръгне. Евреите гледат с гордост към Израел, вие, англосаксонците, имате богато британско наследство, докато нашата родина все още се бори да се издигне от нивото на примитивното общество. Не е тайна, че чернокожите, които населяват по-голямата част от Африка, безбожно са я съсипали. Хирам Лусана е единствената ни надежда да поведе чернокожата раса в правилна

посока. Той е нашият Моисей, а Южна Африка е нашата Обетована земя.

— Не сте ли прекален оптимист? — вметна Лорън.

Дагът повдигна вежди.

— Оптимист?

— Според последните военни доклади от Южна Африка техните сухопътни войски са навлезли през границата в Мозамбик и са разрушили АРА и щабквартираната й.

— И аз четох същите доклади — каза Дагът, — но това не променя нищо. Временна спънка може би, нищо повече. Хирам Лусана е все още жив. Той ще събере нова армия и аз възнамерявам да използвам цялата си власт, за да му помогна.

— Амин, братко — добави Фелиша.

Тримата толкова се бяха вгълбили в собствените си мисли, че не забелязаха как една кола изпревари лимузината и продължи бавно пред нея. На следващия светофар шофьорът й отби рязко към тротоара и изскочи от колата. Преди шофьорът на Дагът да реагира, мъжът се втурна към лимузината, отвори задната дясна врата и се вмъкна вътре.

Дагът зяпна от изненада, Фелиша се вцепени и стисна устни. Само Лорън изглеждаше леко озадачена.

— Кой, по дяволите, сте вие? — попита Дагът и видя над рамото на непознатия, че шофьорът му се пресяга към жабката, за да извади оръжие.

— Никак не сте наблюдателен, толкова ли не ме познахте от снимките? — отвърна през смях мъжът.

Фелиша дръпна Дагът за ръкава.

— Това е той — прошепна му тя.

— Кой? — попита високо Дагът, видимо притеснен.

— Пит. Казвам се Дърк Пит.

Лорън не сваляше очи от Пит. Не го беше виждала няколко дни и едва разпозна в него мъжа, с когото насърко се беше любила. Около очите му имаше тъмни кръгове от недоспиване, брадата му беше набола. По лицето му, изпито от изтощение, се бяха появили нови дълбоки бръчки. Тя го хвани за ръката и я стисна.

— Откъде идваш? — попита тя.

— Чисто съпадение — отвърна Пит. — Бях тръгнал към теб и както минавах покрай стълбите на Капитолия, случайно те видях да се

качваш в тази кола. Докато карах след нея, разпознах в гръб конгресмен Дагът.

Шофьорът беше съмкнал стъклена преграда зад себе си и държеше малък пистолет на сантиметри от главата на Пит. Дагът видимо се отпусна. Отново се бе овладял.

— Може би беше време да се срещнем, господин Пит. — Той направи знак с ръка на шофьора, който кимна и свали оръжието.

— Взехте ми думите от устата — каза захилен Пит. — Така дори ми спестявате едно посещение в кабинета ви.

— Канили сте се да ме посетите?

— Да, реших да си поръчам още от тези. — Пит извади няколко снимки и ги размаха в ръка. — Е, вярно, виждал съм и по-добри резултати. Но тия все пак не са правени при идеалните условия на студио, нали.

Лорън притисна ръка към устните си.

— Узнал си за тези гадни снимки?! А аз се стараех да те държа настрана от тази работа.

— Я да видим сега кои да си избера — продължи Пит, сякаш Лорън не беше казала нищо, и започна да подхвърля една по една снимките в ската на Дагът. — А, ето, поръчвам си дванайсет броя от тази и пет от тази...

— Не оценявам патетичния ви опит за хумор — прекъсна го Дагът.

Пит му хвърли невинен поглед.

— Мислех си, че докато сте в порнографския бизнес, няма да имате нищо против да обслужвате клиентите си... или може би трябва да кажа „моделите“ си. Естествено, очаквам да mi направите отстъпка.

— Каква игра играете, господин Пит? — намеси се Фелиша.

— Игра ли? — Пит изглеждаше развеселен. — Няма никаква игра.

— Той може да съсипе политически баща ти и мен — вметна Лорън. — И докато негативите са в него, той ще ни държи в ръцете си.

— Я стига — усмихна се Пит, — конгресмен Дагът е на път да се оттегли от професията си на изнудвач. А и няма талант за това. Още на десетата минута ще вдигне ръце пред един опитен и истински професионалист.

— Като вас ли? — попита Дагът със заплашителен тон.

— Не, като баща ми. Сигурен съм, че го познавате. Сенатор Джордж Пит. Когато му разказах за вашата малка операция, той шеговито ми поиска да му дам комплект от тия снимки за спомен. Нали разбираете, той никога дотогава не бе виждал любимото си момче в действие.

— Вие сте побъркан — процеди през зъби Фелиша.

— Значи сте казали на баща си? — смотолеви Дагът със смаян израз на лицето. — Не ви вярвам.

— Мигът на истината. — Усмивката на Пит продължаваше да трепти в ъгълчетата на устата му. — Името Сам Джексън говори ли ви нещо?

Дагът затай дъх.

— Значи е проговорил мерзавецът му с мерзавец!

— Изпя всичко като оперна звезда. Мрази ви и в червата си, между другото. Сам няма търпение да свидетелства пред комисията по етика към Долната камара на Конгреса.

В гласа на Дагът се долавяха нотки на страх, когато каза:

— Вие няма да посмеете да покажете тези снимки при разследване.

— Че какво имам да губя? Баща ми се готви да се пенсионира додатък. А колкото до мен, разпространят ли се веднъж тези снимки, вероятно ще трябва да разгонвам с тояга тълпата от половината секретарки в града.

— Егоистична свиня! — това беше от Фелиша. — Хич не ви интересува какво ще стане с Лорън.

— Интересува ме — отвърна кратко Пит. — Като жена тя ще се притесни много, но това ще е малка цена, с която ще плати за това Дагът да прекара няколко години зад решетките, където ще изработва регистрационни табели. А когато го освободят, ще трябва да си търси ново призвание, тъй като партията му няма да го приеме обратно в редовете си.

Лицето на Дагът пламна, той се наведе заплашително към Пит.

— Гадняр!

Пит вторачи в него поглед, който би смразил и акула.

— Конгресът гледа доста неодобрително на отрепка, която използва улични прийоми, за да прокара закон. Беше време, не много отдавна, когато планът ви щеше да успее, господин конгресмен, но

днес на Капитолийския хълм има достатъчно честни хора, които ще ви изритат далече от границите на града, ако надушат тази работа.

Дагът се отпусна. Беше сразен и го знаеше.

— Какво искате от мен?

— Да унищожите негативите.

— Само това?

Пит кимна.

По лицето на Дагът се изписа подозрение.

— Наистина ли, господин Пит?

— Не всички плуваме в едни и същи помийни води, господин конгресмен. Предполагам, Лорън ще се съгласи, че за всички нас, засегнатите, ще бъде най-добре да потулим работата. — Пит отвори вратата и помогна на Лорън да слезе. — О, и още нещо: накарах Сам Джексън да се закълне, че ще запази в тайна вашата сделка с него. Не е нужно вие и приятелката ви да продължавате с изнудвания. Ако разбера обаче, че сте ме измамили, няма да ви се размине, мистър. Обещавам ви.

Пит затръшна вратата и се наведе до прозореца на шофьора.

— Готово, приятел, тръгвай.

Лорън и Пит проследиха с поглед отдалечаващата се лимузина. Когато тя се вля в движението, Лорън се надигна на пръсти и целуна Пит по бодливата му буза.

— Това пък за какво беше? — попита я той, усмихнат от удоволствие.

— Награда, задето ме извади от това гнусно положение.

— Пит пак се притича на помощ. За кой ли път ми се наложи да спасявам изпаднали в беда конгресменки. — Той я целуна по устните, без да се притеснява от любопитните погледи на минувачите. — А това е награда за теб, задето си игра на благородничка.

— Защо на благородничка?

— Трябваше да ми кажеш за снимките. Можех да ти спестя много безсънни нощи.

— Мислех, че ще мога да се справя — отвърна тя, избягвайки погледа му. — Жените трябва да могат да се справят сами.

Той я прегърна и я поведе към колата си.

— Има моменти, когато дори заклети феминистки имат нужда да се облегнат на мъжко рамо.

Докато Лорън се настаняваше на пътническата седалка, Пит забеляза малко листче хартия под чистачката на предното стъкло. Отначало помисли, че е някаква реклама и тъкмо щеше да го хвърли, когато любопитството му надделя и той се вгледа в него. Съобщението бе написано с четлив почерк:

Уважаеми, господин Пит,

Ще ви бъда много признателен, ако се обадите на
този номер (555–5971), когато ви е удобно.

Благодаря ви,

Дейл Джарвис

Пит инстинктивно вдигна поглед и огледа оживения тротоар, с надеждата да зърне загадъчния куриер. Но напразно — в радиус от стотина метра имаше поне осемдесет души и всеки от тях можеше да е пъхнал бележката под чистачката му, докато той разговаряше с Дагът.

— Познаваш ли някой си Дейл Джарвис? — попита той Лорън.

Тя се замисли за момент.

— Нищо не ми говори това име. Защо?

— Май ми е оставил любовно писъмце — отвърна замислен Пит.

49.

През пролуките на товарния автомобил се просмукваше леден зимен въздух и пронизваше кожата на Лусана. Той лежеше по корем на пода на камиона с вързани ръце и крака. При всяка неравност на пътя главата му се удряше във вълнообразния метален под. Сетивата на Лусана почти не действаха. Качулката на главата му закриваше всичко и не му позволяваше да се ориентира, а въжетата пречеха на кръвообращението му и сковаваха тялото му.

Последният му спомен беше за усмихнатото лице на пилота в бара за пътниците от първа класа на летището. Малкото ясни мисли, които му минаваха през ума оттогава, свършваха винаги с този образ.

— Аз съм капитан Мутаапо — беше се представил високият, slab pilot, оплещивял чернокож на средна възраст, но с младежка усмивка. Носеше тъмнозелена униформа на „БЕЗА-Мозамбик еърлайнс“ със златни нашивки на ръкавите. — Представител на нашето правителство ме помоли да ви осигура безопасно пътуване, господин Лусана.

— Предпазните мерки бяха нужни за влизането ми в Съединените щати — беше отвърнал Лусана, — затова дълбоко съмнявам, че ме грози опасност сега, когато напускам страната и съм заобиколен от американски туристи.

— Независимо от това, сър, аз съм отговорен за вас, както и за останалите сто и петдесет пътника. Дължен съм да ви попитам дали предполагате, че ще възникнат някакви проблеми, застрашаващи живота ви.

— Не, капитане, не предполагам, уверявам ви.

— Добре — беше се усмихнал широко Мутаапо. — Да пийнем тогава за спокоен и приятен полет. Какво да бъде за вас, сър?

— Мартини, само с лимонов сок, благодаря ви.

Каква глупост от моя страна, помисли си Лусана, докато товарният автомобил ръмжеше, спрят на железопътен прелез. Твърде късно бе проумял, че на пилотите на пътническите самолети е забранено да употребяват алкохол двайсет и четири часа преди полет.

Твърде късно разбра, че в пitiето му е било сложено сънотворно. Усмивката на мнимия капитан замръзна навреме, преди бавно да се забули и да изчезне от поглед.

Лусана не можеше да каже колко часове или дни бяха минали. Нямаше начин да знае, че е поддържан в непрекъснато вцепенение чрез често инжектиране на средно силно успокоително средство. За краткото време, когато му сваляха качулката, пред погледа му се появяваха непознати лица, чиито черти плуваха в лека мъгла и отново изчезваха.

Камионът спря и до слуха му долетяха приглушени гласове. После шофьорът отново включи на скорост и след не повече от километър и половина пак спря.

Лусана чу задните врати да се отварят, почувства как две ръце грубо го вдигнаха и пренесоха вдървеното му тяло върху някаква рампа. От тъмнината идваха странни звуци. Иззвири далечна въздушна свирка, метал издрънча, сякаш се бяха отворили и затворили стоманени врати. Надуши миризма на прясна боя и нафта.

Той най-безцеремонно бе захвърлен на друг твърд под, после стъпките на носачите му загълхнаха. Следващото нещо, което почувства, беше срязването на въжетата от тялото му. Махнаха и качулката му. Единствената светлина идваше от малка червена крушка на стената.

Близо цяла минута Лусана остана да лежи неподвижен, докато кръвообращението му бавно събуждаше изтръпналите му крайници. Той повдигна клепачи и примика. Стори му се, че се намира на капитанския мостик на кораб. Червената светлина разкриваща щурвал и широк пулт за управление с многоцветни лампички, чиито светлинни се отразяваха върху дълга редица от квадратни прозорци, вградени в три от четирите сиви стени.

До Лусана, държейки качулката му в ръка, стоеше огромен мъж. От легналото си положение върху палубата Лусана го виждаше с размазания си поглед като великан, който го гледаше с мило и усмихнато лице. Лусана не се подмами от вида му, знаеше, че най-закоравелите убийци докарват най-ангелското си изражение, преди да прережат гърлата на жертвите си. Но лицето на този мъж като че ли излъчваше необикновена невинност, без капка кръвожадно намерение. Напротив, гледаше го по-скоро с любопитство.

— Ти си Хирам Лусана. — Дълбокият басов глас отекна в стоманените прегради.

— Да — отвърна почти шепнешком Лусана и намери гласа си за странен; не го беше чувал от почти четири дни.

— Нямаш представа с какво нетърпение очаквах да се запозная с теб — добави гигантът.

— Кой сте вие?

— Говори ли ти нещо името Фокс?

— А трябва ли? — попита Лусана, твърдо решен да се съпротивлява.

— Ау, ужасно е, че толкова бързо забравяш имената на хората, които си убил.

В същия миг на Лусана му просветна.

— Фокс... нападението над фермата на Фокс в Натал...

— Жена ми и децата ми бяха убити. Къщата ми опожарена. Ти дори посече работниците, цели семейства с деца, с кожа като твоята.

— Фокс... вие сте Фокс — повтори Лусана, мъчейки се да събере мислите в опияненото си съзнание.

— Увериха ме, че тази гнусна работа е била дело на АРА — каза Фокс с по-твърд глас, — дело на твоите хора, ти си издал заповедите.

— Аз не съм отговорен. — Мъглата в съзнанието на Лусана вече се разсейваше и той започна да се съвзема, поне вътрешно; краката и ръцете му все още не му се подчиняваха. — Съжалявам за случилото се със семейството ви. Било е нелепо трагично кръвопролитие. Трябва обаче да вините други, моите хора са невинни.

— Ха! Очаквах да отричаши.

— Какво смятате да правите с мен? — попита Лусана без страх в очите.

Фокс погледна през прозорците на капитанския мостик. Навън беше черна нощ и лека мъгла замъгляваше стъклата. В погледа му се долавяше тъга. Той се обърна към Лусана.

— Двамата с теб ще предприемем едно малко пътуване, пътуване без билет за връщане.

50.

Точно в девет и половина вечерта таксито мина през един заден портал на Вашингтонското национално летище и свали Джарвис зад усамотен хангар, разположен в рядко използван участък на аеродрума. Като се изключеше слабата светлина през прашното стъкло на една странична врата, сградата изглеждаше мрачна и неприветлива. Той побутна входната врата и се изненада, че тя не изскърца, докато се отваряше. Добре смазаните панти не издадоха никакъв звук.

Просторната вътрешност беше ярко осветена от флуоресцентно осветление на тавана. Достопочтен стар тримоторен самолет „Форд“ бе застинал като огромна гъска в средата на циментовия под и закриляше под разперените си криле няколко старомодни автомобила в различна степен на реставрация. Джарвис се приближи до един от тях, който не представляваше нищо повече от ръждясала ламарина. Изпод радиатора му се подаваха два крака.

— Вие ли сте господин Пит? — попита Джарвис. — А вие ли сте господин Джарвис?

— Да.

Пит се измъкна изпод колата и седна до нея.

— Виждам, че лесно сте намерили скромното ми жилище.

Джарвис огледа омазнения гащеризон и разчорлената му коса и попита:

— Тук ли живеете?

— Апартаментът ми е горе — поясни Пит и посочи към остъкленото ниво над пода на хангара.

— Имате много хубава колекция — отбеляза Джарвис, обхващайки с ръка реликвите. — Онази кола там, с черните калници и сребристата каросерия, каква марка е?

— „Майбах-Цепелин“ от 1936-та — отвърна Пит.

— А тази, която ремонтирате?

— Тя е открито ландо „Рено“ от 1912-та.

— Изглежда доста очукана — отбеляза Джарвис, прокарвайки пръст по пласт ръжда.

Пит се усмихна.

— И все пак не е чак в толкова лошо състояние, като се има предвид, че е прекарала седемдесет години на морското дъно.

Джарвис веднага се сети.

— От „Титаник“ ли сте я извадили?

— Да. Разрешиха ми да я взема след спасителната операция на кораба. Нещо като награда за положения труд, тъй да се каже.

Пит го поведе към стълбите за апартамента си. Джарвис влезе и професионалният му поглед бързо пробяга по необичайното обзавеждане. Обитателят явно е „Пантелей пътник“, помисли си той, съдейки по морските предмети, украсяващи стаята. Медни водолазни каски от друга епоха, морски компаси, дървени щурвали, корабни камбани, дори стари пирони, както и шишета, всяко едно прилежно облепено с етикет с името на съответния известен кораб, откъдето е било извадено от Пит. Джарвис изпита чувството, че разглежда музей на един човешки живот.

Той седна на кожения диван след поканата на Пит и погледна домакина си право в очите.

— Познавате ли ме, господин Пит?

— Не.

— И въпреки това не се поколебахте да се срещнете с мен.

— Кой може да устои на такава загадъчна бележка? Не всеки ден намирам върху стъклото на колата си телефонен номер, който да се окаже, че е на Управлението за национална сигурност.

— И сте предположили, разбира се, че сте били проследен.

Пит се настани на коженото кресло и вдигна крака върху една табуретка.

— Хайде да оставим играта на думи, господин Джарвис, и да минем на въпроса. Какво привлече любопитството ви?

— В какъв смисъл?

— Любопитството ви към мен.

— Добре, господин Пит, свалям картите. Каква е истинската цел на НЮМА зад издирането на специален тип тежки корабни снаряди?

— Сигурен ли сте, че не искате нищо за пие? — попита вместо отговор Пит.

— Да, благодаря — отвърна Джарвис, оценявайки начина, по който Пит печелеше време.

— Щом сте разбрали, че сме излезли на пазара, значи знаете защо.

— Сеизмографски преби върху коралови образувания, нали?

Пит кимна.

Джарвис разпери ръце върху облегалката на дивана.

— За кога сте запланували да проведете тези преби?

— За последните две седмици на март додатка.

— Разбирам. — Джарвис хвърли на Пит благ, почти бащински поглед и заговори по същество. — Ние разговаряхме с четирима сейзмологи, двама от които работят в нашето управление. Те не поддържат вашия замисъл да спуснете 406-милиметрови снаряди от въздуха. Всъщност го смятат направо за нелепо. Освен това научих, че НЮМА не предвижда никакви сейзмологични преби в Тихия океан. С две думи, господин Пит, малката ви добре скроена хитрост няма да мине.

Пит затвори очи и се замисли. Можеше да изльже или просто да откаже всякакъв коментар. Не, заключи той в себе си, алтернативите му се сведоха до нулата, фактически нямаше никаква надежда той, Стайгър и Сандекър да преговарят за бързото връщане на бойните глави с „БС“ от страна на АРА. Тримата бяха провели издирването, доколкото им позволяваха ограничените ресурси. Беше време, прецени той, да бъдат включени и професионалисти.

Той отвори очи и погледна Джарвис.

— Ако имах властта да сложа в дланта ви бактериологически агент, който може да убива без прекъсване в продължение на триста години, какво бихте направили вие?

Въпросът завари Джарвис неподготовен.

— Не разбирам за какво говорите.

— Въпросът остава — каза Пит.

— Оръжие ли е това?

Пит кимна.

Безпокойство обзе Джарвис.

— Не съм чувал за подобно оръжие. Още преди десет години химическите и биологическите оръжия бяха категорично и безусловно анатемосани от всеки гражданин на Съединените щати.

— Моля, отговорете на въпроса ми — настоя Пит.

— Ще го предам на правителството ни предполагам.

— Сигурен ли сте, че това ще е правилният ход?

— Боже господи, какво искате, човече? Случаят е просто хипотетичен.

— Такова оръжие трябва да се унищожи — продължи Пит, а зелените му очи сякаш пронизваха черепа на Джарвис до тила му.

Настъпи кратко мълчание, после Джарвис попита:

— Наистина ли съществува такова?

— Да.

Нещата си дойдоха на място и за първи път, откакто се помнеше, на Джарвис му се прииска да не е чак толкова стриктен в работата си. Той се усмихна и рече:

— Мисля, че сега бих пийнал нещо. А после, както е тръгнало, двамата с вас ще си разменим някои доста тревожни вести.

Минаваше полунощ, когато Фил Сойър спря колата си пред жилищната сграда, в която живееше Лорън. Той беше от типа мъже, които жените намираха за хубав. Имаше ясно изразени черти на лицето и грижливо поддържана, преждевременно прошарена коса.

Лорън го попита провокативно:

— Би ли дошъл да ми отключиш вратата на апартамента? Бравата заяждат и вечно ми прави номера.

Той се усмихна.

— Нима мога да откажа?

Двамата слязоха от колата и тръгнаха мълчаливо по градинската пътека за входа. Тя беше мокра и отразяваше светлините на уличните лампи. Студеният вятър прониза Лорън и тя се сгущи плътно в тялото на Сойър. Портиерът ги поздрави и задържа асансьора отворен. Пред вратата на апартамента Лорън бръкна в чантата си и подаде ключа на Сойър. Той го превъртя в бравата и двамата влязоха.

— Налей си нещо за пиене — каза тя и изтръска капките дъжд от косата си. — Идвам след минута.

Лорън изчезна зад вратата на спалнята, а Сойър отиде до малкото барче и си наля коняк. Беше на втората чаша, когато Лорън се появи в сребристосива пижама. Светлината от отворената врата на спалнята очертаваше дребната й фигура под леката материя на пижамата. Сойър изведнъж се смути и се почувства като неопитен юноша.

— Изглеждаш прекрасно — смотолеви той.

— Благодаря. — Тя си наля чаша „Гайано“ и седна до него на дивана. — Прекарах чудесна вечер, Фил.

— Удоволствието беше мое.

Лорън се измести по-близо до него и нежно погали ръката му.

— Тази вечер си доста различен. Никога не съм те виждала толкова отпуснат. Нито веднъж не спомена президента.

— Точно след шест седмици и три дни новият президент ще положи клетва и осемгодишната ми битка с господата и дамите от медиите ще приключи. Господи, и през ума не ми е минавало, че ще се чувствам толкова добре като част от една отиваща си администрация.

— Какви са плановете ти след оттеглянето на сегашния президент?

— На първо време ще постъпя като него. Той ми спомена, че след като предаде юздите на управлението на наследника си, ще отпраши за южното Тихоокеанско крайбрежие, ще си прави разходки с дванайсетметров кеч, ще яде и пие и ще се весели до смърт. — Сойър остави чашата си и погледна Лорън в очите. — Колкото до мене, аз предпочитам Карибите, особено за сватбено пътешествие.

Лорън се изпълни с предчувствие.

— Имаш ли предвид някого?

Сойър взе чашата ѝ, оставил и нея на масичката и взе ръцете на Лорън в своите.

— Уважаема госпожице Смит — заговори той с престорена сериозност. — Най-почтително ви моля да дадете вашия глас в полза на сватбата на Фил Сойър.

Очите на Лорън станаха замислени и помръкнаха. Макар да беше сигурна, че този момент щеше рано или късно да дойде, все още не беше готова с отговора си. Сойър изтълкува погрешно колебанието ѝ.

— Знам какви мисли ти минават през ума — продължи той нежно. — Сигурно се питаш какъв ли ще бъде животът ти с един безработен бивш секретар на президентския пресцентър, нали? Е, добре, потисни страховете си. От достоверен източник научих, че партийните лидери от родния ми щат искат да издигнат кандидатурата ми за сенатор в следващите избори.

— В такъв случай — отвърна тя решително, — мнозинството е „за“.

Сойър не забеляза притеснението в очите ѝ. Той обгърна с ръце главата ѝ и нежно я целуна по устните. Всичко в стаята като че ли се размаза пред очите му и миризмата на тялото ѝ като че ли го опияни. Почувства се невероятно спокоен, когато зарови глава в гърдите ѝ.

После, след като Сойър легна и заспа, сълзите на Лорън овляжниха възглавницата ѝ. По време на страстното им любене тя се бе уловила, че сравнява Сойър с Пит. Не можа да открие логично обяснение на разликата. Чувстваше и двамата по един и същ начин вътре в себе си, но докато Пит я превръщаше в диво, ненаситно животно, то Сойър ѝ оставяше чувството на празнина и незадоволеност.

Тя притисна възглавницата върху лицето си, за да заглуши хлипанията си.

— Дявол да те вземе, Пит! — прошепна тя. — Проклет да си!

— Не знам коя от двете истории е по-налудничава — заяви Пит, — вашата или моята.

Джарвис сви рамене.

— Никой не може да каже. Ужасяващото е, че е възможно вашата, за бойните глави с „Бърза смърт“, и моята, за операция „Дива роза“, да се окажат свързани.

— Нападение над главен крайбрежен град с боен кораб от южноафрикански чернокожи, представящи се за терористи от АРА — това е направо безумие!

— Напротив — възрази Джарвис. — Планът е пропит с гениалност. Няколко бомби, избухнали тук и там, или някое и друго отвличане едва ли биха породили гнева на цял един народ. Но стар боен кораб с веещи се знамена, който изстрелва дъжд от взрывове върху беззащитно население, това си е чиста проба сензация.

— За кой град става дума?

— Не се споменава. Тази част от плана остава в тайна.

— За щастие липсва основният елемент.

— Боен кораб — вметна Джарвис.

— Казахте, че всички те са излезли от активна употреба.

— Последният е бил продаден за скрап преди няколко месеца.

Всички други са превърнати в паметници на морски битки.

Пит се загледа в пространството.

— Помня, че само преди няколко седмици видях един голям линеен кораб, закотвен в залива Чесапийк.

— Най-вероятно е бил ракетен крайцер — каза Джарвис.

— Не, сигурен съм, че имаше три големи оръдейни кули — възрази твърдо Пит. — Пътувах за Савана и самолетът прелетя точно над него, преди да поеме на юг.

Джарвис не изглеждаше убеден.

— Нямам причина да се съмнявам в точността на информацията ми. В интерес на сигурността обаче ще наредя да се провери вашето твърдение.

— И нещо друго. — Пит стана и отиде до полицата с енциклопедии на библиотечния шкаф. Огледа подредените книги, извади една с черна подвързия и запрелиства страниците ѝ.

— Друг спомен ли? — попита Джарвис.

— Не, операция „Дива роза“ — отвърна Пит.

— Какво за нея?

— Името ѝ. Възможно ли е да означава нещо?

— Кодовите имена рядко имат скрит смисъл. Това едва ли ще ни помогне.

— Обзалагам се на бутилка отлежало, че това име не е избрано случайно.

Пит му подаде книгата, която беше отворена на страница с географска карта. Джарвис сложи очилата си за четене и ѝ хвърли любопитен поглед,

— Добре, да речем, че наистина Айова е въпросният щат. Е, и?

Пит посочи едно място малко по-надолу на страницата.

— Характерното за щата Айова цвете — рече той тихо — е дивата роза.

Лицето на Джарвис пребледня.

— Но бойният кораб „Айова“ е бил разрязан за скрап.

— Разрязан за скрап или продаден за скрап? — попита многозначително Пит. — Това са две различни неща.

Бръчки на беспокойство набраздиха челото на Джарвис. Пит го погледна и остави беспокойството му да се засили.

— На ваше място бих направил проверка на всички кораборемонтни работилници, намиращи се на западния бряг на

залива Чесапийк в Мериленд.

— Къде е телефонът ви? — беше повече заповед, отколкото молба.

Пит безмълвно му посочи една масичка в дъното на стаята.

Джарвис набра номер. После, докато чакаше да му се обадят, погледна към Пит и попита:

— Имате ли кола, която да не е антика?

— Една служебна кола на НЮМА е паркирана навън.

— Аз дойдох с такси — поясни Джарвис, — затова ще ми направите ли тази услуга?

— Дайте ми пет минути да се поизмия.

Когато Пит излезе от банята, Джарвис го чакаше на вратата.

— Оказахте се прав — рече той с равен глас. — Поне до вчера бойният кораб „Айова“ е бил на док в кораборемонтната работилница на „Форбс Марин Скрап и салвидж“ в Мериленд.

— Познато ми е това съоръжение — каза Пит. — Намира се на няколко километра от входа на залива, при устието на река Патъксън.

51.

Докато Пит караше в дъжда, Джарвис изглеждаше като хипнотизиран от ритмичното движение на чистачките на предното стъкло. Най-накрая фокусира погледа си и посочи към пътя напред.

— Май следващият град е Лексингтън парк.

— Да, след шест километра — уточни Пит, без да извръща глава.

— Преди него има денонощна бензиностанция — продължи Джарвис. — Спрете там, за да използвам обществения телефон.

Минути по-късно фаровете на колата осветиха табелата на Лексингтън парк. След около километър зад завоя изникна ярко осветена бензиностанция със сервис. Пит отби по алеята и спря пред телефонна кабина.

Обслужващият бензиностанцията седеше вътре на топло и сухо, вдигнал крака върху стара нафтова печка. Той остави настрана списанието, което четеше, и отправи подозрителен поглед през мокрите прозорци към Пит и Джарвис. После, като установи, че не се държат като бандити, възобнови четенето си. Светлината в телефонната кабина угасна, след като Джарвис излезе от нея и притича да се прибере отново в колата.

— Някакви пресни новини? — попита го Пит.

Джарвис кимна.

— Моите хора са открили доста обезсърчаваща информация.

— Лошите вести и противното време вървят ръка за ръка — подметна Пит.

— „Айова“ бил изваден от списъците на военноморския флот и продаден на търг. Спечелилият търга е някаква корпорация „Уолвис бей инвестмънт“.

— Не съм чувал за нея.

— Корпорацията е подставена финансова фирма, зад която стои Африканската революционна армия.

Пит отби леко встрани, за да заобиколи дълбока дупка на пътя.

— Възможно ли е Лусана да е дръпнал черджето изпод въздушната кула на южноафриканския министър на от branата, като е

дал по-висока цена за кораба?

— Съмнявам се — отвърна Джарвис и потръпвайки от студ, сложи ръце над топлия въздух, излизащ от вентилационните отвори на арматурното табло. — Убеден съм, че именно южноафриканският министър на от branата е купил „Айова“ чрез подставената корпорация „Уолвис бей инвестмънт“.

— Май не смятате Лусана за много умен.

— Той просто няма как да научи за това — отвърна Джарвис. — Обща практика е имената на участниците в търговете да се държат в тайна.

— Господи! — съмнка Пит. — Продадени са бойните глави от „Фаланкс армс“ на АРА...

— Опасявам се, че ако се разровим малко повече — заговори с напрегнат глас Джарвис, — ще открием, че Лусана и АРА нямат нищо общо с тази работа.

— Това там, право напред, е кораборемонтната работилница на „Форбс“ — каза Пит.

Стигнаха до висока телена ограда, която минаваше покрай пътя. Пит спря пред опънато пред портала въже. Никакъв кораб не се виждаше от гъстата водна завеса, дори дерик-крановете се губеха в тъмнината. Миг преди Пит да съмкне стъклото на прозореца си, пазачът вече се беше приближил откъм неговата страна.

— Какво обичате, господа? — попита той любезно.

Джарвис се наведе над Пит и показа служебната си карта.

— Идваме да проверим дали „Айова“ е все още в работилницата.

— Мога да ви уверя, сър, че той се намира на дока. От шест месеца го преоборудват.

Пит и Джарвис си размениха тревожни погледи при думата „преоборудват“.

— Имам заповед да не пускам никого без пропуск или придружител от управата на компанията — продължи пазачът. — Съжалявам, но ще трябва да почакате до утре сутринта, за да отидете до кораба.

Лицето на Джарвис пламна от гняв. Тъкмо отвори уста да започне да обяснява, когато друга кола спря до тях и от нея слезе мъж, облечен със смокинг.

— Проблеми ли има, О’Шей? — попита той.

— Тези господа искат да влязат в работилницата — отвърна пазачът, — но нямат пропуски.

Джарвис слезе от колата и тръгна към непознатия.

— Името ми е Джарвис и съм директор на Управлението за национална сигурност. Приятелят ми се назова Дърк Пит и работи в НЮМА. От съществена важност е да извършим инспекция на „Айова“.

— В три часа сутринта?! — почуди се мъжът, като гледаше служебната карта. После се обърна към пазача. — Всичко е наред, пусни ги да влязат. — Той се обърна отново с лице към Джарвис. — Може да се объркате по пътя за дока, затова ще ви придружа. Между другото да ви се представя: аз съм Мец, Лу Мец, началник на кораборемонтната работилница.

Мец се върна до колата си и каза нещо на жената на пътническата седалка.

— Това е съпругата ми — поясни той, докато сядаше на задната седалка зад Пит. — Днес празнувахме годишнина от сватбата ни и на път за вкъщи реших да се отбия тук, за да взема едни хелиографни копия.

О’Шей откачи въжената бариера и я пусна на мократа земя. Направи знак на Пит да почака и провря глава през прозореца му.

— Господин Мец, ако видите шофьора на автобуса, попитайте го защо се бави, та не си тръгва.

— Шофьор на автобус ли? — не скри изненадата си Мец.

— Ами да, мина оттук към седем часа вечерта, натоварен с близо седемдесет чернокожи момчета. Отиваха към „Айова“.

— И ти си ги пуснал? — удиви се Мец.

— Всички бяха с редовни пропуски, включително шофьора на товарния камион, който ги следваше.

— Фокс! — кипна Мец. — Какво ли е наумил пък сега този шотландец!

Пит включи на скорост и навлезе в двора на работилницата.

— Кой е този Фокс?

— Капитан Патрик Маккензи Фокс — поясни Мец. — Пенсионер от Военноморските сили. Не крие факта, че някаква банда терористи го е наела да преоборудва кораба. Същински костелив орех е този човек.

Джарвис се обърна към Мец.

— В какъв смисъл?

— Фокс накара мен и бригадата ми да свалим напречните прегради и да направим подобрене на външния вид на кораба. Настоя почти да го оголим отвътре и да заменим половината надстройка с дървени плоскости.

— „Айова“ изобщо не е бил проектиран да плава като тапа — отбеляза Пит. — Ако се променят драстично плавателността му и центровете на тежестта му, още при първата буря ще се прекатури.

— На мен ли го казвате! — измърмори Мец. — Месеци наред спорих с него, но той е безподобен инат. Накара ме дори да сваля двата превъзходни двигателя на „Дженерал мотърс“ и да запечатам валовете им. — Той мълкна и потупа Пит по рамото. — Завийте надясно след онази купчина стоманени листове и като стигнете релсите за дерик-крановете, наляво.

Температурата беше паднала и дъждът падаше като ледена завеса. В светлината на фаровете изпъкнаха две огромни тъмни очертания във вид на кутии.

— Ето ги автобусът и камионът — каза Пит и паркира колата, но оставил двигателя да работи и фаровете запалени.

— Не виждам шофьорите — обади се Джарвис.

Пит взе джобно фенерче от джоба на вратата си и слезе от колата. Джарвис го последва, а Мец изчезна в нощта, без да каже дума. Пит насочи светлинния лъч през прозорците на автобуса, после към камиона. И двете превозни средства бяха празни.

Пит и Джарвис ги заобиколиха и видяха, че Мец стои като вцепенен на място с ръце, стиснати в юмруци и прибрани до тялото. Смокингът му беше станал вир-вода, косата му бе полепнала по лицето. Мъжът имаше вид на изваден от водата удавник.

— Къде е „Айова“?

Мец гневно размаха юмруци в нощта.

— Мръсен подлец!

— Кой?

— Проклетият шотландец е отплавал с кораба!

— Господи, сигурен ли сте?

Лицето и гласът на Мец издаваха ярост и отчаяние.

— Много добре помня мястото на бойния кораб. Той стоеше закотвен тук по време на преоборудването му. — Изведнъж видя нещо и се втурна към ръба на дока. — Боже мой! Вижте! Въжетата са все още привързани за кнектите. Идиотите му с идиоти са изхвърлили вързалата от кораба. Сякаш нямат намерение да го закотвят отново.

Джарвис се наведе и огледа дебелите въжета, които се губеха в дълбините на мастиленочерната вода.

— Грешката е моя. Престъпно нехайство от моя страна, че не бях по-прозорлив.

— Все още не сме сигурни дали ще извършат нападение — каза Пит.

Джарвис поклати глава.

— Точно това ще направят, можете да бъдете сигурни в това. — Той уморено се облегна на един бетонен пилот. — Ех, да ни бяха дали дата и мишена.

— Датата е известна отдавна — каза Пит.

Джарвис го изгледа учудено.

— Нали казахте, че замисълът на нападението е да се предизвика съчувствие към южноафриканските бели и да се провокира американски гняв срещу чернокожите революционери — продължи Пит. — Какъв по-подходящ ден от днешния?

— Сега е пет минути след полунощ, вече е сряда сутринта. — Гласът на Джарвис беше напрегнат. — Какво му е по-специалното на днешния ден?

— Организаторите на операция „Дива роза“ имат съвършено чувство за времето — отвърна Пит със сух ироничен глас. — Днес е седми декември, годишнина от нападението над Пърл Харбър.

**ПЕТА ЧАСТ
АЙОВА**

52.

Претория, Южна Африка, 7 декември 1988 г.

Питер де Ваал седеше сам в кабинета си в Министерството на отбраната и четеше книга. Беше ранна вечер и през сводестите прозорци все още нахлюваше лятната светлина. На вратата тихо се почука.

— Да — каза Де Ваал, без да вдига глава от четивото си.

Влезе Зееглер.

— Съобщиха ни, че Фокс е предприел операцията.

Лицето на Де Ваал не показва изненада; той остави книгата си настрана и подаде на Зееглер лист хартия.

— Погрижи се дежурният началник свръзки лично да изпрати това съобщение до Американския държавен департамент.

Мой дълг е да уведомя вашето правителство за предстоящото нападение на крайбрежието ви от страна на терористи от Африканската революционна армия под командването на капитан Патрик Фокс, пенсионер от Английския кралски военноморски флот. Дълбоко съжалявам за ролята, която непреднамерено е изиграл кабинетът ми в това позорно деяние.

Ерик Кертсман,
министър-председател

— Признавате вината от името на нашия министър-председател, който е в пълно неведение за операцията „Дива роза“?! — смяя се Зееглер. — Мога ли да попитам защо?

Де Ваал кръстоса ръце пред себе си и се вторачи в Зееглер.

— Не виждам причина да обсъждам подробностите.

— Тогава ще ми кажете ли защо хвърлихте Фокс на вълците?

Министърът се пресегна и взе отново книгата си.

— Погрижете се това съобщение да бъде изпратено. На въпросите ще ви бъде отговорено, когато му дойде времето.

— Но ние обещахме на Фокс да направим опит да го спасим — упорстваше Зееглер.

Де Ваал въздъхна нетърпеливо.

— Фокс знаеше, че е мъртъв, още когато прие да командва нападението.

— Ами ако оцелее и се разприказва пред американските власти, признанието му ще се окажат пагубни за нашето правителство.

— Бъдете спокоен, полковник — усмихна се с половин уста Де Ваал, — Фокс няма да оживее, за да се разприказва.

— Струвате ми се напълно сигурен, господин министър.

— Така е — отвърна спокойно Де Ваал, — наистина съм напълно сигурен.

Дълбоко в утробата на „Айова“ една фигура на мъж, облечен в замърсен работен гащеризон и дебела вълнена куртка, влезе от коридора в някогашния лазарет на кораба. Затвори вратата след себе си и потъна в потискащ мрак. Светна джобното си фенерче и обходи с лъча изкорменото помещение. Няколко от напречните прегради бяха срязани и той изпита чувството, че стои на сред огромна пещера.

Доволен, че е сам, мъжът коленичи на пода и извади от вътрешния джоб на куртката си малък пистолет. Сложи му заглушител и пачка с двайсет патрона.

Насочи 27.5-калибрания автоматичен пистолет в тъмнината и натисна спусъка. Чу се почти недоловимо „пъф“, последвано от два съвсем слаби тъпи звуци, когато куршумът рикошира в невидима напречна преграда.

Удовлетворен от резултата, той залепи със скоч оръжието за десния си глезен. След като направи няколко крачки, за да се увери, че е здраво прилепнал, Ема изключи фенерчето, излезе отново в коридора и се отправи към машинното отделение.

53.

Карл Сведборг, шкипер на траулера „Моли Бендер“, почука барометъра с кокалчетата на ръката си, вгледа се в него, после отиде до масата с морски карти и взе чашата с кафе. Докато отпиваше от нея, хвърли поглед към заледяващата се палуба. Той никак не обичаше противните влажни нощи. Влагата се просмукваше в седемдесетгодишните му кости и увеличаваше болките в ставите му. Трябаше да се пенсионира преди едно десетилетие, но съпругата бе починала, а децата му се бяха пръснали в различни краища на страната и на Сведборг му беше тежко да живее сам в празната къща. Докато можеше да намира койка като шкипер, щеше да плава, докато не го погребяха във водата.

— Поне видимостта е към осемстотин метра — каза той разсеяно.

— Виждал съм и по-тежки случаи, много по-тежки — обади се Брайън Донегол, висок ирландски емигрант с гъста коса, който стоеше зад щурвала. — По-добре да имаме лошо време на излизане, отколкото на влизане.

— Така е. — Гласът на Сведборг прозвуча сухо; той потрепери и закопча доторе вълнената си шуба. — Не пускай щурвала и направи широк завой наляво покрай буя при нос Рагид.

— Не се притеснявай, шкипер. Верният ми белфастки нос надушва фарватерните знаци като хрътка, казвам ти.

Шеговитите подмятания на Донегол рядко успяваха да разсмеят Сведборг. Сега устните му неволно трепнаха в нещо като усмивка, после той заговори със строг и привидно търпелив глас:

— Все пак предпочитам да разчиташ на очите си.

„Моли Бендер“ заобиколи нос Рагид и продължи надолу по реката. Бреговите светлинни едва мъждукаха през сгъстяващата се суграшица.

— Нещо се задава по фарватера — съобщи Донегол.

Сведборг взе бинокъл и погледна над носовата част.

— Водещият кораб е снабден с три бели светлини. Значи това е влекач с шлеп зад него. В това мрачно време не мога да различа очертанията му. Но ми се струва, че влачи не само един шлеп. Виждам две бели светлини на триста метра зад влекача.

— Той се движи точно срещу нас, шкипер. Мачтовите му светлини са на една линия с носа ни.

— Какво търси негодникът от тази страна на реката? — запита се на глас Сведборг. — Не знае ли глупакът му с глупак, че когато два плавателни съда се приближават един към друг, трябва да се движат в дясната част на фарватера?

— Ние можем да маневрираме по-лесно от тях — каза Донегол. — Най-добре да го предупредим и да се разминем десен борд с десен борд.

— Добре, Донегол. Мини наляво и му подай сигнал за намеренията ни.

Сигнал в отговор не се получи. Светлините на страния влекач се приближаваха далеч по-бързо, отколкото очакваше Сведборг. Далеч по-бързо от всеки влекач, взел на буксир няколко шлепа, който беше виждал дотогава. Обзе го ужас, когато видя, че другият плавателен съд отби право срещу променения курс на „Моли Бендер“.

— Подай на глупака четири сигнала със свирката! — извика Сведборг.

Този сигнал за бедствие, валиден за вътрешния воден път, прозвучаваше, когато курсът на насрещния плавателен съд или намеренията му не са били разбрани. Двама от екипажа на Сведборг се разбудиха от пронизителните звуци на сирената и все още сънени, влязоха в кормилната рубка, но бързо се разсъниха, когато видяха близостта на светлините на страния плавателен съд. Беше повече от ясно, че той не се държеше като влекач, взел на буксир шлепове.

В останалите няколко секунди Сведборг грабна рупора и изкрештя в нощта.

— Ахой! Отдръпнете се рязко наляво!

Все едно че викаше на призрак. Ничий глас не се чу, никакъв сигнал на сирена не се разнесе в отговор в ледения мрак. Светлините се приближаваха застрашително към безпомощния „Моли Бендер“.

Проумявайки, че сблъсъкът е неизбежен, Сведборг се хвана за долната рамка на прозореца. С последни усилия Донегол трескаво

даваше двигателите на заден ход и изви кормилото отново надясно.

Последното нещо, което видяха двамата, беше огромен сив нос в суграшицата, издигащ се високо над кормилната рубка, с массивен стоманен клин, носещ номера 61.

После малкият траулер стана на трески и бе погълнат от ледените води на реката.

Пит спря колата пред портала на Белия дом. Джарвис беше направил вече няколко крачки, когато се обрна и погледна назад към Пит.

— Благодаря ви за съдействието — каза той искрено.

— А сега какво? — попита Пит.

— Имам неприятното задължение да изритам от леглата президента и членовете на комитета на началник-щабовете — каза Джарвис с уморена усмивка.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Не. Направихте повече, отколкото трябваше. Да оставим на Министерството на от branата да поеме топката оттук нататък.

— Колкото до бойните глави с „БС“ — каза Пит, — мога ли да имам уверението ви, че ще бъдат разрушени, когато корабът бъде превзет и арестуван?

— Мога само да опитам. Повече от това не мога да обещая.

— Не е напълно достатъчно — отбеляза Пит.

Джарвис беше прекалено уморен, за да спори. Той сви рамене, сякаш повече не даваше пукната пара по въпроса.

— Съжалявам, но нещата стоят така.

После затръшна вратата, показва пропуска си на пазача до портала и се изгуби от поглед.

Пит обрна колата и пое към Върмонт авеню. След няколко километра мерна денонощно кафене и отби в паркинга. Поръча си кафе от прозяваша се сервитьорка и отиде при телефона. Проведе два разговора, после изпи на една гълтка кафето, плати и си тръгна.

54.

Когато Пит влезе във военноморската болница „Бетезда“, беше посрещнат от Хайди Милиган. Русата ѝ коса бе почти скрита под кърпа и въпреки умората в очите ѝ тя изглеждаше жизнена и някак помлада.

— Как е адмирал Бас? — попита я Пит.

В погледа ѝ се появи напрежение.

— Уолтър упорства, не се предава. Ще се оправи.

Пит не ѝ повярва. Хайди се беше вкопчила в бавно изчезваща нишка на надеждата и храбро се представяше за такава, каквато не е. Той обви ръка около кръста ѝ и я поведе по коридора.

— Дали ще може да разговаря с мен?

Тя кимна.

— Лекарите не го препоръчват, но Уолт настоя, след като му предадох съобщението ви.

— Нямаше да го беспокоя, ако не беше от такава важност — каза Пит.

Тя го погледна в очите.

— Разбирам.

Двамата стигнаха до вратата на болничната стая и Хайди я отвори. Посочи на Пит леглото на адмирала.

Пит ненавиждаше болниците. Едва издържаше натрапчивата миризма на етер, потискащата атмосфера, бездушието на лекарите и сестрите. Отдавна беше взел решение за себе си — когато настъпи неговият час, той ще мре в собственото си легло у дома.

Решението му още повече се затвърди, когато видя адмирала за първи път, откакто му прилоша в Колорадо. Восьчната бледност на старческото му лице като че ли се сливаше с цвета на възглавницата, тежкото му дишане беше в унисон със съскането на респиратора. Тръбички се спускаха до ръцете му и под чаршафите. Мускулестото му някога тяло сега като че ли се беше стопило.

Лекарят в стаята пристъпи към Пит и го потупа по рамото.

— Съмнявам се, че ще има сили да говори.

Главата на Бас се извърна леко в посока към Пит и той направи знак с немощната си ръка.

— Приближи се, Дърк — каза той със сипкав глас.

Докторът сви пораженчески рамене.

— Ще съм наблизо, за всеки случай — съобщи той и излезе от стаята.

Пит придърпа един стол до леглото и се наведе до ухото на Бас.

— Става дума за снаряда с „Бърза смърт“ — заговори Пит. — Как действа той по пътя на траекторията си?

— Центробежната сила... нарезът...

— Разбирам — прекъсна го Пит с тих глас. — Спираловидният нарез вътре в цевта на оръдието завърта снаряда и предизвиква центробежна сила.

— Активира генератор... който... на свой ред активира малък радиолокационен... високомер.

— Сигурно имате предвид барометричен високомер.

— Не... барометричният не действа. — Бас говореше шепнешком. — Тежкият корабен снаряд има висока скорост с плоска траектория... много ниска за точно барометрично отчитане... Трябва да се използва радиолокатор... за сигнал от земята.

— Струва ми се невъзможно, че един радиолокационен високомер може да преодолее силното гравитационно ускорение, след като бъде задействано оръдието — каза Пит.

Бас се насили да се усмихне.

— Лично аз проектирах комплекта. Уверявам те... приборът преодолява първоначалния тласък, след като... се детонира мощният заряд.

Адмиралът затвори очи и застина неподвижно, изтощен от усилието да говори. Хайди се доближи и сложи ръка на рамото на Пит.

— Може би ще е по-добре да дойдете отново следобед.

Пит поклати глава.

— Дотогава ще е много късно.

— Но вие ще го погубите — настоя Хайди и свъси вежди, а очите ѝ плувнаха в сълзи.

Ръката на Бас се повдигна със сантиметър от чаршафа и сграбчи китката на Пит. Той отвори очи.

— Просто ми трябва минута, за да си поема дъх... Не си тръгвай... това е заповед.

Хайди забеляза израза на съчувствие по лицето на Пит и с неохота се оттегли. Пит отново се наведе до главата на адмирала.

— Какво става после?

— След като снарядът стигне зенита си и започне да лети към земята, действащият във всички посоки индикатор на високомера... започва да сигнализира намаляващата височина...

Гласът на Бас загълхна и Пит зачака нетърпеливо.

— На височина четиристотин и петдесет метра... парашутът се освобождава... забавя спускането на снаряда и активира малко взривно устройство.

— На четиристотин и петдесет метра се отваря парашут — повтори Пит.

— На триста метра устройството се детонира и разцепва главата на снаряда... така освобождава гроздовидна маса от малки бомбички, съдържащи агента „Бърза смърт“...

Пит се облегна назад, размисли се над описанието на действието на снаряда и погледна в чезнешия поглед на възрастния мъж.

— А факторът време, адмирале? Какво е времетраенето между изхвърления парашут и разпръскването на „Бърза смърт“?

— Ох, беше толкова отдавна... не помня вече...

— Моля ви, опитайте да си спомните — настоя Пит.

Бас вече видимо гаснеше. Пребори се да размърда мозъка си, но клетките откликаха мудно. После бръчките на напрегнатото му лице се отпуснаха и той прошепна.

— Мисля... но не съм сигурен... че е трийсет секунди... Скоростта на спускането... около шест метра в секунда...

— Трийсет секунди? — попита Пит, очаквайки потвърждение.

Ръката на Бас освободи китката на Пит и тупна обратно върху леглото. Той затвори очи и изпадна в кома.

55.

„Айова“ се отърва единствено с няколко драскотини по боята на носовата си част, след като се вряза в „Моли Бендер“. Фокс дори не усети сблъсъка. Той можеше да избегне трагедията, ако беше извил кормилното колело силно наляво, но това щеше да отклони линейния кораб от дълбоките води на фарватера и той щеше да заседне в плитчините.

На Фокс му беше нужен всеки сантиметър дълбочина между речния бряг и корпуса на „Айова“. Изтръгането на хилядите тонове стомана без съществено значение в продължение на месеци беше повдигнала газенето му по време на войните от дванайсет метра до малко под седем метра, оставяйки на Фокс тънка като бръснач допустима граница. Огромните въртящи се гребни винтове вече разбъркваха дънната кал, която размътваше килватера на „Айова“ с километри.

Безбройните пътувания на Фокс нагоре-надолу по реката нощно време, за да изследва всеки метър, да маркира всеки буй на фарватера, всяка плитчина, даде резултат. През намаляващата суграшица той различи светещия двоен кръст край остров Сейнт Клемънс, а след минута-две до слуха му достигна и звукът от камбаната на буя, който проехтя като глас на стар приятел. Той избърса потта от ръцете в ръкавите си. Задаваше се най-опасната част от пътуването.

Откакто бе изхлузил вързалата от кораба, Фокс се притесняваше за дънните плитчини „Кетъл“ — близо деветкилометров участък от реката, представляващ мрежа от плитчини от пясъчни наноси, която можеше да сграбчи кила на „Айова“ и да го задържи безпомощен на километри от целта му.

Той вдигна едната си ръка от щурвала и взе микрофона.

— Искам непрекъснато отчитане на дълбочината.

— Разбрано, капитане — отвърна глас през пукота на високоговорителя.

Три палуби по-долу двама от чернокожия екипаж на Фокс се сменяха да докладват за дълбочините, когато данните започнаха да се

появяват на модифицирания ехолот. Те ги предаваха в метри вместо в обичайните фатоми^[1].

— Седем и деветдесет... седем и шейсет... седем и четирийсет и пет...

Пясъчните плитчини „Кетъл“ започваха да дават знак за присъствието си и едрите месести ръце на Фокс се впиха здраво, като залепени в ръкохватките на щурвала.

В машинното отделение Ема се преструваше, че помага на жалкия брой членове на машинната команда, която с усилие поддържаше в движение огромния кораб. Всички бяха плувнали в пот, докато изпълняваха задълженията си, за което обикновено бяха нужни пет пъти повече хора. Свалянето на два двигателя улесняваше работата им, но пак им оставаха прекалено много задачи да изпълняват, особено като се имаше предвид, че те изпълняваха двойна роля — като машинни механици и когато му дойдеше времето, като присуга на оръдията.

Ема, който нямаше намерение да запретва ръкави за вършене на физическа работа, реши да се прави на полезен, като разнасяше кани с вода. В този горещ ад никой не обръщаше внимание на непознатото му лице, всеки с благодарност поглъщаше благодатната течност, която заместваше потта, стичаща се от порите им във вид на пара.

Всички работеха слепешката, без да знаят какво става зад стоманените листове на корпуса, нито къде ги отвежда корабът. Когато се качиха на борда, Фокс им беше казал, че отиват на кратки практически занимания, за да раздвижат старите двигатели и да изстрелят няколко залпа с главните оръдия. Те предположиха, че ще излязат извън залива, в откритите води на Атлантическия океан. Затова бяха изумени, когато корабът изведенъж се разтресе и корпусът му започна да скрибуца под краката им.

„Айова“ беше заорал в плитчина. Всмукуването на дънната кал драстично намали скоростта му, но той продължи да се движи.

— Пълен напред! — разнесе се по телеграфа от капитанския мостик. Двата массивни вала увеличиха мощните си обороти, когато двигателите пуснаха в действие своите 106000 конски сили.

Лицата на мъжете в машинното отделение изразяваха смут и почуда. Дотогава те си мислеха, че плават в дълбоки води.

Чарлс Шейба, главният механик, се обади в капитанския мостик.

— Капитане, ние засядаме.

— Да, момче, натъкнахме се на необозначен на картата пясъчен нанос — прогърмя в отговор гласът на Фокс. — Продължавайте работата си с пълна пара, докато се измъкнем.

Шейба не споделяше оптимизма на Фокс. Корабът като че ли едва-едва напредваше. Подът вибрираше под краката му, докато двигателите се направяха в рамите си. След малко обаче почувства, че тупкането им стана някак по-гладко, сякаш гребните винтове се въртяха в други води. Минута по-късно Фокс извика по телеграфа:

— Предай на момчетата, че се освободихме. Пак сме в дълбоки води!

Машинната команда отново се залови със задълженията си, по лицата им се изписаха усмивки на облекчение. Един от мъжете подхвани песничка и другите мигом го последваха в хор, съпроводжен от бръмченето на огромните турбини.

Единствен Ема не се присъедини — само той знаеше истината за странното пътуване на „Айова“. След няколко часа мъжете около него щяха да са мъртви. Те може би щяха да избегнат смъртта си, ако плоското дъно на „Айова“ се беше вкопало здраво в калта на плитчината. Но това не стана.

Фокс извади късмет, помисли си той, извади голям късмет. Засега.

---

[1] Фатом — мярка за дължина = 182 см. — Б.р. ↑

56.

Седнал в единия край на дълга заседателна маса в оперативния пункт за извънредни ситуации, намиращ се на деветдесет метра под Белия дом, президентът погледна Дейл Джарвис право в очите.

— Не е нужно да ти казвам, Дейл, че последното нещо, което ми трябва сега, е кризисно положение в малкото оставащи дни до края на мандата ми, особено пък такова, което да не може да почака до утрата сутринта.

Джарвис почувства, че нервите му се опъват до краен предел. Президентът беше известен с избухливия си характер. Джарвис неведнъж беше виждал как прословутите му мустаци, любим обект на политическите карикатуристи, бяха настърхвали от гняв. Освен работата си Джарвис нямаше какво друго да губи, затова възрази:

— Не бих вдигнал от сън нито вас, сър, нито началник-щабовете, ако нямах основателна причина да го сторя.

Министърът на от branата Тимоти Марч си пое въздух и заговори:

— Мисля, че Дейл има предвид...

— Имам предвид това — прекъсна го рязко Джарвис, — че някъде край Чесапийския залив се навърта банда главорези с биологическо оръжие, което може да унищожи всяко живо същество в голям град и да продължи да унищожава бог знае още колко поколения.

Генерал Къртис Хигинс, председател на Комитета на началник-щабовете, го изгледа със съмнение в погледа.

— Не знам да има оръжие чак с такава унищожителна сила. Напомням ви, че оръжията с отровно вещество в нашия арсенал бяха неутрализирани и разрушени преди много години.

— Това са приказки, за да се хвърли прах в очите на обществото — повиши тон Джарвис. — Но всеки в тази стая знае много добре истината, а тя е, че армията никога не е преставала да разработва и да трупа на склад химико-биологични оръжия.

— Успокой се, Дейл — каза президентът и разтегна устни в тънка усмивка под мустаците си. Винаги изпитваше перверзно задоволство, когато подчинените му почнеха да се карат помежду си. За да разведри напрегнатата атмосфера, той се облегна небрежно назад на стола и преметна единия си крак върху страничната облегалка.

— Предлагам за момента да приемем предупреждението на Дейл като божа истина. — Той се обърна към адмирал Джоузеф Кемпър, началник на военноморските операции. — Джо, тъй като това се очертава като морско нападение, то се стоварва в твоето поле на действие.

Кемпър трудно можеше да се вмести в образа на военен водач. С пълното телосложение и бялата си коса, той по-скоро приличаше на надзорител в универсален магазин. Гледайки замислен бележките, които си бе водил по време на краткото изложение на Джарвис, Кемпър отвърна:

— Два факта подкрепят предупреждението на господин Джарвис. Първо, бойният кораб „Айова“ е бил продаден на „Уолвис бей инвестмънт“. И както показват нашите спътникови снимки, поне до вчера той се е намирал на док в кораборемонтната работилница на „Форбс“.

— А какво е настоящото му състояние?

Без да отговори, Кемпър натисна един бутона на масата пред себе си и стана от стола. Дървеното пано пред отсрешната стена се разтвори по средата и разкри прожекционен еcran с размери два и половина на три метра. Кемпър вдигна телефонната слушалка и нареди кратко:

— Започвайте!

На екрана се появи телевизионна картина с висока разделителна способност, заснета от голяма височина над земята. Чистотата и цветовете ѝ далеч превъзхождаха образа на всеки домашен телевизионен апарат. Спътниковата камера проникваше през тъмнината на ранното утро и облачността така, сякаш те не съществуваха, и изобразяваше източния бряг на залива Чесапийк като на пощенска картичка. Кемпър се доближи до екрана и направи кръгово движение с молив, използвайки го като показалка.

— Ето тук виждаме достъпа към река Патъксън и басейна между нос Дръм на север и нос Хог на юг. — Моливът се задържа за миг неподвижен. — Тези малки линии са доковете на кораборемонтната

работилница на „Форбс“. Една точка в полза на господин Джарвис. Както виждате, господин президент, от „Айова“ няма и помен.

По нареждане на Кемпър камерите започнаха да се местят към горния край на залива. Товарни кораби, траулери и ракетни фрегати минаваха като на парад, но никой от плавателните съдове нямаше масивните очертания на линеен кораб. В дясната част на екрана се видя Кеймбридж, малко след това в лявата част се появи Военноморската академия в Анаполис, после мостът до нос Сенди, а по-нагоре река Патапско и Балтимор.

— Какво лежи на юг? — попита президентът.

— Освен Норфолк по протежение на четиристотин и осемдесет километра друго населено място няма.

— Е, господа? Дори Мърлин и Худини с общи усилия не биха могли да направят така, че да изчезне един боен кораб.

Преди някой да каже нещо, един от помощниците на президента влезе в заседателната зала и остави лист хартия до лакътя му.

— Току-що е пристигнало съобщение от Държавния департамент — каза президентът, след като прочете съдържанието. — Комюнике от министър-председателя на Южна Африка Кертсман. Спешно ни предупреждава за предстоящо нападение над сушата на Съединените щати от страна на АРА и се извинява за всяко косвено съучастие на неговия кабинет.

— Не мога да си представя, че Кертсман ще намеква за съучастие с врага си — вметна Марч. — Мисля, че той категорично би отрекъл всякаква връзка с това.

— Вероятно иска да се подсигури — предположи Джарвис. — Не е изключено да подозира, че операция „Дива роза“ е попаднала в наши ръце.

Президентът продължи да гледа текста на листа, сякаш не искаше да приеме плашещата истина.

— Изглежда — заговори той с мрачно лице, — адът е на път да се отприщи.

Единствено мостът се беше изпълзнал от точните му изчисления. Надстройката на „Айова“ беше много висока, за да преодолее изграденото от човешка ръка препятствие, което се изпречваше пред

Фокс по пътя към целта му. Отвесният подмостов габарит беше с деветдесет сантиметра по-нисък, отколкото го бе пресметнал.

Фокс по-скоро чу, отколкото видя как шперплатовият покрив започна да се раздира, докато корабът минаваше под свода на моста.

Хауърд Макдоналд натисна внезапно спирачки, при което пикапът му поднесе странично и касите с бутилки мляко се прекатуриха. В първия момент Макдоналд, който всеки ден минаваше по този мост, за да разнася мляко, помисли, че самолет е паднал между носещите греди, почти над товарната му кола. Той остана за миг неподвижен от шока. Фаровете му осветяваха огромната купчина развалини, блокирала двете тесни пътни ленти, водещи на север и на юг. После слезе плахо от пикапа и със свито сърце се приближи, очаквайки да види части от човешки тела сред развалините.

Вместо това обаче видя единствено разцепени листове дървесина, боядисани със сива боя. Пъrvата му реакция беше да погледне към ниското мрачно небе, но и там не видя нищо, освен червена предупредителна светлина, която мигаше от връхната конструкция на моста. Тогава Макдоналд отиде до парапета и погледна надолу.

Като се изключеха движещите се светлини на върволица от плавателни съдове, която се загубваше зад нос Матиас на север, водният канал беше пуст.

57.

Пит, Стайгър и адмирал Сандекър стояха около чертожната маса в хангара на Пит и изучаваха едромащабна карта на водните пътища в района.

— Фокс е имал основателна причина да промени коренно външния вид на кораба — говореше Пит. — Повдигнал е водолинията с цели пет метра.

— Сигурен ли си, че разполагаш с точните изчисления? — попита Сандекър. — Защото при това положение газенето му остава само седем метра. — Струва ми се невъзможно да е толкова.

— Взех ги от човека, който не може да не ги знае — отвърна Пит. — Докато Дейл Джарвис говореше по телефона с главната квартира на УНС, аз разпитах Мец, началника на кораборемонтната работилница. Той се закле, че точно това са цифрите.

— Но с каква цел Фокс е направил тези промени? — намеси се Стайгър. — Та нали като се свалят всички оръдия и се заменят с дървена имитация, корабът става напълно безполезен.

— Оръдеен купол номер две и цялата му система за управление на огъня си е останала на място — поясни Пит. — Според Мец „Айова“ може да изстреля залп от деветстотинкилограмови снаряди на разстояние най-малко двайсет километра.

Сандекър съсредоточи вниманието си върху запалването на голямата си пура. След като се увери, че гори както трябва, той издуха облак синкав дим към тавана и почука с кокалчетата на ръката си разгърнатата карта.

— Планът ти е налудничав, Дърк. Ние се набъркваме в конфликт, който е извън нашите правомощия.

— Но не можем просто да стоим тук и да хленчим — възрази Пит. — Стратезите на Пентагона ще принудят президента или да нареди „Айова“ да бъде потопен, или да изпрати абордажна група да изземе снарядите с намерението да ги включи в арсенала на армията.

— Но каква е ползата от смъртоносен биологически агент, който не може да бъде контролиран? — попита Стайгър.

— Бъди сигурен, че всеки биолог в страната ще бъде финансиран, за да създаде противоотрова — отвърна Пит. — И ако някой постигне успех, тогава някой ден, някъде, някой генерал или адмирал може да изпадне в паника и да издаде заповед за разпръсване на този агент. Лично аз не искам да остане със знанието, че съм имал възможността да спася безброй човешки живота, а не съм успял да действам.

— Хубава реч — вметна Сандекър — и съм напълно съгласен с теб, но ние тримата съвсем не сме в състояние да се състезаваме с Министерството на от branата в откриването на двете изчезнали бойни глави с „БС“.

— Ако можем първо да вмъкнем човек на борда на „Айова“, човек, който да обезвреди снарядите и да ги хвърли зад борда... — Пит не довърши мисълта си гласно.

— И този човек да си ти, така ли? — дръзна да го попита Сандекър.

— От нас тримата аз съм най-подгответият.

— Не забравяш ли и мен, господинчо? — попита язвително Стайгър.

— Ако всичко друго пропадне, ще ни трябва и опитен човек зад командното табло на хеликоптера. Съжалявам, Ейб, но аз не мога да управлявам такъв, значи избраникът за това си ти.

— Щом поставяш нещата така — усмихна се Стайгър, — как бих могъл да откажа.

— Номерът е да издирим „Айова“ преди момчетата от От branата — каза Сандекър. — Макар да е малко вероятно, тъй като те имат предимството на сателитното разузнаване.

— Ами ако разберем накъде се е запътил „Айова“? — вметна захилен Пит.

— Как? — измърмори скептичният Стайгър.

— Разковничето е в газенето му — отвърна Пит. — Има само един воден път по направлението на Фокс, който изисква газене от не повече от седем метра.

Сандекър и Стайгър стояха мълчаливи, с безизразни лица, очаквайки Пит да развърже възела.

— Столицата! — каза най-сетне Пит с пълна увереност. — Фокс се кани да закара „Айова“ до река Потомак и да нанесе удар на

Вашингтон.

Ръцете на Фокс го боляха, пот от силно напрежение се стичаше по набръканото му лице и овлажняващо брадата му. Но съдейки по движенията на ръцете му, той сякаш целият беше излят от бронз. Чувстваше се неимоверно уморен. Близо десет часа стоеше зад щурвала, направлявайки с усилие огромния кораб през водни пътища, за които той не бе конструиран. Целите му длани бяха в отворени пришки, но той не им обръщаше внимание. Намираше се на финалната прива на невъобразимо пътуване. Дългите смъртоносни дула на оръдията под купол номер две вече бяха в обхвата на Пенсилвания авеню.

Той нареди по телеграфа „Пълен напред!“ и вибрациите, идващи от долните палуби, се увеличиха. Като стар боен кон, чул звука на тръбата, „Айова“ вряза гребните си винтове в калната река и щурмува теснините покрай Корнуолис Нек на мерилендския бряг.

„Айова“ като че ли не беше от този свят; той приличаше на гигантско чудовище, бълващо пушек, изскочило от дълбините на ада. Пореще водите все по-бързо и по-бързо, подминавайки навигационните светлини и знаци в първите проблясъци на зората. Корабът сякаш имаше сърце и душа и по някакъв начин съзнаваше, че това е последното му пътуване, съзнаваше, че е последният действащ боен кораб и е на път да загине.

Фокс гледаше прехласнат заревото от светлините на Вашингтон, което се появи на трийсет километра пред кораба. Морската база в Куантико бързо остана зад кърмата, когато „Айова“ с бясна скорост заобиколи нос Халоунг и подмина Гънстън Коув. Само един завой оставаше, преди носът му да навлезе в правия участък на канала, свършващ в края на игрището за голф в парка Ийст Потомак.

— Седем метра — прозвуча гласът на отчитащия дълбочината.
— Седем... шест и осемдесет...

Корабът мина покрай следващия буй, огромните му винтове загребаха дънна кал, носовата част хвърляше завеси от бяла пяна, докато той пореще водата срещу течението със скорост пет възела.

— Шест метра, капитане — В гласа се прокрадваха напрегнати нотки. — Шест метра... О, боже!... Намалява... пет и седемдесет!

В този момент корабът се бълсна в издигащия се речен бряг като чук във възглавница. Ударът почти не се почувства, когато вълнорезът се вряза в калта, а само се разбра, и то по това, че „Айова“ остана неподвижен, въпреки че двигателите продължиха да боботят, а гребните винтове — да се въртят.

Корабът беше спрял под полегатите склонове на Маунт Върнън.

58.

— Не вярвах, че е възможно — призна адмирал Джоузеф Кемпър, докато гледаше с възхищение изображението на „Айова“ на екрана. — Да преплаваш със стоманена гора деветдесет мили по тясна криволичеща река в глуха доба — това е забележителен подвиг в мореплаването.

Президентът разтриваше замислен слепоочията си.

— Какво знаем за този Фокс?

Кемпър направи знак с глава на един от помощниците, който подаде на президента синя папка.

— Британското адмиралтейство удовлетвори молбата ми за служебното досие на капитан Фокс. Господин Джарвис пък ме снабди с допълнителни сведения от архивите на УНС.

Президентът сложи очилата си и отвори папката. След няколко минути погледна Кемпър над роговите рамки.

— Отлично досие. Който и да го е наел за тази работа, е знал добре за способностите му. Но защо човек с неговото безупречно минало изведнъж се въвлича в такава странна и рискована авантюра?

Джарвис поклати глава.

— Най-вероятното предположение е, че избиването на жената и децата му от терористи го е накарало да стигне до крайност.

Президентът се размисли над думите на Джарвис и се обрна към началник-щабовете:

— Господа, на разположение съм за вашите предложения.

Генерал Хигинс пръв се възползва от поканата, побутна стола си назад и се приближи до екрана.

— Нашите плановици програмираха няколко алтернативи, базирани на предположението, че „Айова“ има на борда си смъртоносен биологически агент. Затова първо, ние можем да мобилизирате ескадрила от реактивни самолети „Спектър“ Еф едно-двайсет, които да взривят „Айова“ с ракети. Атаката да съвпадне с поддържаща огнева мощ от сухопътни бойни части, разположени на брега.

— Доста е несигурно — вметна президентът. — Ако разрушението не е мигновено и напълно, има вероятност агентът „Бърза смърт“ да се разпръсне във въздуха.

— Второ — продължи Хигинс, — да изпратим екип „тюлени“ от Военноморските сили да се качат на борда на „Айова“ от водата и да обезопасят кърмовата секция, където се намира летателната площадка за хеликоптери. После части от морски пехотинци могат да бъдат спуснати от въздуха и да пленият кораба. — Хигинс замълча в очакване на коментари.

— Ами ако входовете на кораба са заковани с летви — намеси се Кемпър, — как тогава ще проникнат в него морските пехотинци?

Джарвис импровизира отговор на въпроса:

— Според работниците от кораборемонтната работилница бронята и надстройката на „Айова“ са били подменени с шперплатови листове. Морските пехотинци биха могли да проникнат през тях във вътрешността на кораба, при условие, разбира се, че хората на Фокс не ги посекат още при кацането им.

— Ако всичко друго пропадне — каза Хигинс, — последната ни алтернатива е да свършим работата с ядрена ракета със слабо действие.

В продължение на минута никой в залата не продума; всеки се страхуваше да изрази гласно невъобразимите последствия от последното предложение на генерала. Най-накрая, знаейки какво се очаква от него, президентът пое инициативата.

— На мен ми се струва, че една малка неutronна бомба ще се окаже по-практична.

— Сама по себе си радиоактивността няма да унищожи агента „Бърза смърт“ — обади се Джарвис.

— Освен това — добави Кемпър — съмнявам се, че смъртоносните лъчи могат да проникнат през оръдейния купол. Те са почти въздушонепроницаеми, когато са затворени.

Президентът погледна към Хигинс.

— Предполагам, че хората ти са взели предвид ужасяващите възможности.

Хигинс кимна важно.

— Всичко се свежда до прастария избор: да жертваш малцина, за да спасиш много.

— Каква цифра разбиращ под малцина?

— Между петдесет и седемдесет и пет хиляди жертви. И може би двойно толкова ранени. Малките общини в близост до „Айова“ и пренаселеният район на Александрия ще бъдат най-сериозно поразени. Вашингтон ще пострада по-малко.

— Кога най-рано морските пехотинци могат да проникнат в кораба? — попита президентът.

— В този момент те вече се качват на хеликоптерите — отвърна генерал Гилфорд, комендантът на морската пехота. — „Тюлените“ също са на път по реката в патрулен катер на бреговата охрана.

— Три бойни единици от по десет души — уточни Кемпър.

Приглушено пиукане се чу до стола на генерал Хигинс. Кемпър се наведе и отговори, послуша малко и постави обратно слушалката. Погледна към Хигинс, който продължаваше да стои прав до екрана.

— Свързочните екипи са поставили камери върху южните скали, за да следят „Айова“ отвисоко — съобщи той. — След секунди започват да предават изображения.

Кемпър още не бе довършил, когато въздушното изображение от спътниките камери потъмня до черно и бе заменено със снимка на „Айова“, чиято надстройка изпълни екрана.

Президентът бавно си наля чаша кафе, но не отпи. Гледаше „Айова“, а съзнанието му затърси решение, каквото само той можеше да вземе. Най-накрая въздъхна и се обърна към генерал Хигинс:

— Ще подкрепим „тюлените“ и морските пехотинци. Ако те се провалят, свържете се с реактивните самолети и наредете вашите части на брега да открият огън срещу всичко, което се изпречи пред погледа им.

— Ами ядреното нападение? — попита Хигинс.

Президентът поклати глава.

— Не мога да поема товара да наредя масово унищожение на своите съотечественици, независимо от обстоятелствата.

— Разполагаме с половин час до изгрев-слънце — каза тихо Кемпър. — На капитан Фокс му е нужна дневна светлина, за да насочи оръдията си. Всички радиолокационни и автоматични системи са били премахнати от „Айова“ още навремето, преди да е бил изведен от употреба. Той не може да разчита на никаква точност, ако не разполага

с наблюдател в района на обстрела или близо до него, който да докладва обхвата и точността на огъня от „Айова“ по радиото.

— Възможно ли е наблюдателят да се е настанил на някой покрив в градската част? — попита президентът, отпивайки от кафето си.

— Не бих се изненадал — отговори Кемпър. — Но той няма да остане дълго там. Ние сме поставили компютризиирани триангулационни монитори, които ще го засекат в порядъка на секунди.

Президентът въздъхна.

— В такъв случай това е всичко за момента, господа.

— Още едно нещо, господин президент, което оставил за най-накрая — обади се Хигинс.

— Казвай го!

— Снарядите с „Бърза смърт“. Ако ги изземем недокоснати, предлагам да ги дадем за анализ в лабораториите на Министерството на от branата...

— Те трябва да бъдат унищожени! — прекъсна го рязко Джарвис. — Никакво оръжие с такива трагични последствия не си заслужава да бъде запазено.

— Опасявам се, че току-що възникна проблем — обади се Тимоти Марч.

Всички погледи се насочиха отново към екрана. Кемпър бързо грабна телефона и извика в слушалката:

— Върнете обратно обективите зад и над кърмата на „Айова“!

Невидими ръце направиха това, което бе казано, и изображението на кораба започна да се смалява, докато камерите увеличаваха обхвата на района. Вниманието на всички веднага бе привлечено от комплект навигационни светлини, които се задаваха от долното течение на реката.

— Какво предполагате, че е това? — попита президентът.

— Хеликоптер — отвърна гневно Хигинс. — Някой проклет цивилен сигурно не е могъл да надвие любопитството си и си е научил да покръжи малко над кораба.

Мъжете в залата станаха от местата си и се скучиха до екрана, наблюдавайки безпомощно как неканеният летателен апарат

неотклонно се движи към заседналия линеен кораб. Всички се напрегнаха и погледите им издаваха отчаяно безсилие.

— Ако Фокс се паникьоса и открие огън, преди нашите военни части да са заели позиция — обади се почти шепнешком Кемпър, — ще пострадат много хора.

„Айова“ лежеше неподвижно на сред река Потомак със спрени двигатели и със застинала на телеграфа команда „Стоп машини!“. Фокс се огледа наоколо с предпазлив оптимизъм. Никога не бе командал екипаж като този. Няколко от моряците бяха направо юноши и всички носеха камуфлажните униформи на АРА. Като се изключеше, че си вършеха добре задълженията, те по нищо друго не приличаха на южноафрикански военноморски персонал.

Работата на Чарлс Шейба като главен механик бе приключила със спирането на машините и според заповедите, които бе получил, сега той бе поел функцията на управляващ оръдейната стрелба офицер. Когато се качи на капитанския мостик, завари там Фокс, наведен над малък радиоприемник. Той отдаде стегнато чест.

— Извинете ме, капитане, но може ли да поговорим?

Фокс се обърна и постави едната си като дънер ръка на рамото му.

— Какво има? — попита той усмихнат.

Доволен, че е хванал капитана в добро настроение, Шейба застана мирно и отправи въпроса си, който пареше съзнанието на целия екипаж.

— Сър, къде, по дяволите, се намираме?

— В опитното поле на Абърдийн. Познато ли ти е, момко?

— Не, сър.

— Ами това е парче земя, където американците изprobват оръжията си.

— Аз мислех... тоест, ние мислехме, че излизаме в открито море.

Фокс погледна през прозореца.

— Не, момко, янките бяха тъй любезни да ни разрешат да проведем практически занятия на тухен терен.

— Но как ще излезем оттук? Корабът е заседнал доста дълбоко.

Фокс го погледна с бащински израз.

— Не се притеснявай. Щом дойде приливът, ще го измъкнем много лесно. Ще видиш.

Шейба показва видимо облекчение.

— Момчетата ще се зарадват да го чуят, капитане.

— Добре, момко. — Фокс го потупа по гърба. — А сега се връщай на поста си и се погрижи оръдията да бъдат заредени.

Шейба отдава чест и си тръгна. Фокс се загледа след чернокожия мъж, който постепенно се сля с тъмнината в дъното на коридора, и за първи път се изпълни с огромна тъга при мисълта за онова, което щеше да извърши.

Звук на самолет го извади от вгълбеността му. Той погледна към светлеещото небе и видя мигащите многоцветни светлини на хеликоптер, приближаващ се от изток. Бързо грабна уреда за нощно виждане и отправи поглед към летателния апарат, който минаваше над кораба. Буквите НЮМА едва се виждаха през стъклата на уреда.

Национална агенция за подводни и морски изследвания, разчете наум съкращението Фокс. Нямаше опасност. Вероятно машината се връща в столицата след някоя от океанографските си експедиции. Той кимна на отражението си в прозореца и се изпълни с чувство за сигурност.

Остави настани уреда за нощно виждане и отново върна вниманието си към радиото. Допря слушалката до едното си ухо и натисна бутона на микрофона.

— „Блек Ангъс-едно“ вика „Блек Ангъс-две“. Край.

Почти веднага се обади непогрешим провлачен южняшки акцент.

— Ей, човече, кому е нужно това кодово обръщение?

— Препоръчвам да правите икономия на думите — отвърна остро Фокс.

— Докато си вадя хляба от работата, за която съм нает, вие сте шефът, шефе.

— Готови ли сте за действие?

— Да, вече заемаме позиции.

— Добре — отвърна Фокс и погледна часовника си. — Остават пет минути и десет секунди до Хогмъней.

— Хог... какво?

— Навечерието на Новата година на шотландски.

Фокс изключи микрофона и с облекчение видя, че хеликоптерът на НЮМА продължи по пътя си към Вашингтон и се загуби от поглед отвъд високите крайречни скали.

Почти в същия момент Стайгър промени курса и хеликоптерът „Минерва М-88“ описа широк завой над територията на Мериленд. Машината летеше ниско, като бръснеше по-високите върхове на голите дървета. Той направи гримаса, когато чу говор в слушалките си.

— Ония почват да се репчат — подметна той нехайно. — Генерал Някой си заявява, че ще стреля в нас, ако не изчезнем от района.

— Потвърди, че ще се подчиниш — каза Пит.

— Как да им се представим?

Пит се замисли за миг.

— Кажи им истината — че това е хеликоптер на НЮМА и изпълняваме специална задача.

Стайгър сви рамене и заговори в микрофона си.

— Генерал Някой си се хвана — съобщи Стайгър и кимна на Пит. — Време е да се приготвиш. По моите изчисления имаш осем минути, преди да скочиш.

Пит откопча предпазния си колан и изчака Сандекър да направи същото.

— Постарай се да бъдеш точен — каза Пит в ухoto на Стайгър, — в противен случай ще ме превърнеш в противна червена каша на борда на „Айова“.

— Не забравяй, че си имаш работа с опитен човек — отвърна Стайгър с лека усмивка. — Ти гледай да увиснеш здраво пристегнат, а другото остави на стария Ейб. Ако скочиш по-рано, разчитай, че ще ти осигуря мяка възглавница от дълбока вода под задника ти.

— Ще разчитам.

— Сега ще заобиколим и ще подходим от запад, за да се слеем, доколкото можем, с оставащата тъмнина. — Стайгър говореше, без да отмества нито за миг поглед от челното стъкло. — Изключвам навигационните светлини. Успех!

Пит стисна ръката на Стайгър и влезе в малкия товарен отсек на „Минерва“, затваряйки след себе си вратата на пилотската кабина. В

товарния отсек беше леденостудено. Вратата му беше отворена и мразовитият утринен въздух нахлуваше вътре като във вибрираща алюминиева гробница. Сандекър му подаде коланите на парашута и Пит ги нахлузи.

Адмиралът понечи да каже нещо, но се въздържа. Едва когато Пит беше напълно готов, той потисна нервността си и рече:

— Ще те чакам за закуска.

— Пригответе ми бъркани яйца — каза Пит и прекрачи през отворената врата в мразовитата зора.

Лейтенант Алън Фъргъс, водачът на „тюлените“, вдигна ципа на мокрото си подводно облекло и наруга мислено странните прищевки на висшето командване. Само преди час го бяха събудили от дълбок сън и набързо го бяха информирали за предстоящата му задача. Според него това беше най-тъпoto нещо, което му е било възлагано през седемте му години във военноморския флот. Той си сложи гумената качулка и се приближи до висок, широкоплещест мъж, който седеше на крилото на командния мостик. Беше вдигнал крака върху леерното ограждане, и гледаше в река Потомак.

— За какво е всичко това? — попита го Фъргъс.

Капитан втори ранг Оскар Кибъл,ечно намръщен шкипер на патрулния катер на бреговата охрана, който превозваше Фъргъс и хората му, изкриви устни в гримаса на отвращение и сви рамене.

— И аз съм не по-малко объркан от вас.

— Вярвате ли на тия глупости за някакъв си боен кораб?

— Не — почти изръмжа Кибъл. — Виждал съм ескадрени миноносци с тонаж по четири хиляди тона да плават към вашингтонската военноморска кораборемонтна работилница, но чак петдесет хиляди тонен линеен кораб — никога.

— „Качете се на борда и осигурете кърмата за кацане на хеликоптери с ударни групи морски пехотинци“, такива заповеди получих — каза раздразнен Фъргъс. — Пълна измишльотина, ако ме питате.

— И на мен не ми беше до това — каза Кибъл, после се захили и добави: — Но кой знае, може пък да се окаже, че отиваме на пикник, с много пиячка и жени.

— В седем часа сутринта, и то на открито? Едва ли.

— Скоро ще разберем. След още две мили ще заобиколим нос Шеридан. После ще видим нашия обект на разстояние... — Кибъл изведнъж мълкна, наклони глава и се ослуша. — Чувате ли нещо?

Фъргъс напрегна слух и се обърна да погледне към килватера на катера.

— Това май че е хеликоптер.

— Лети като прилеп, без никакви светлини — добави Кибъл.

— Боже мой! — възклика Фъргъс. — Пехотинците пристигат по-рано от определения час!

След миг всички на борда на патрулния катер вдигнаха глави към хеликоптера, който прелетя шумно на шейсет метра над тях като бледа сянка на фона на сивото небе. Всички бяха толкова погълнати от загадъчния затъмнен летателен апарат, че не забелязаха увисналата от него неясна фигура, която мина толкова ниско над палубата, че отнесе радиоантената.

— Какво беше това, по дяволите? — измънка изумен Кибъл.

Пит с удоволствие щеше да отговори на този въпрос, ако имаше време. Увиснал на ремъци под хеликоптера на НЮМА, само на деветдесет метра над реката, той едва успя да изпъне крака напред, преди да се блъсне в антената на патрулния катер. Краката му поеха целия удар и за щастие — за огромно негово щастие, помисли си той по-късно — не закачи никакви жици, които щяха да срежат тялото му като с нож за маруля. Отърва се единствено с една драскотина по задните си части от парче тънка тръба.

Изгряващото слънце се криеше зад ниски, тъмни облаци. Въздухът беше наситен с полярен студ, който пронизваше тялото на Пит през дрехите. Очите му сълзяха като капещ кран на чешма, а студът се забиваше като ледени иглички в бузите и челото му.

Пит се носеше във въздуха, изпълнен с чувство, с каквото никакъв увеселителен парк не би могъл да го изпълни. Река Потомак се виждаше като размазано петно, докато прелитаše над ленивите й води със скорост триста и двайсет километра в час. Дърветата, обточващи бреговете ѝ, профучаваха покрай него като автомобили по лосанджелиска магистрала. Той погледна нагоре и различи малък блед

овал на тъмния фон на отворената врата на хеликоптера и разпозна в него разтревоженото лице на адмирал Сандекър.

Почувства как тялото му се полюшна настрани, когато Стайгър наклони хеликоптера, следвайки широката извивка на реката. Дългото въже, което го придържаше към лебедката в товарния отсек, се изви в обратна посока и го разлюля като детска въжена люлка. След малко въжето се успокои и в полезрението на Пит се появи „Айова“ с оръдията си, насочени заплашително към реката.

Над него Стайгър затвори дроселите и намали скоростта на хеликоптера. Пит почувства как ремъците на колана му се стегнаха около гърдите и той се приготви за скок. Стайгър внимателно започна да спуска хеликоптера над десния борд на кораба, зад главния команден мостик, докато надстройката изпълни челното стъкло на пилотската кабина.

— Много силно! Много силно! — заповтаря под носа си Стайгър, като наблюдаваше Пит. Той така се разлюля пред увисналия във въздуха хеликоптер, че имаше опасност да не успее да скочи където трябва.

Опасенията на Стайгър се оправдаха. Пит наистина се отплесна неконтролирамо напред, високо над главната палуба, където възнамеряваше да скочи. Разминавайки се на косъм с един празен оръдеен купол, той се издигна до края на дъгата си и в същия миг взе решение — бързо откопча токата и се изхлузи от колана.

От вратата на хеликоптера Сандекър, със свит на топка стомах и затаен дъх, напрягаше очи в сумрака на ранното утро и видя как свитата фигура на Пит полетя надолу зад предната надстройка и изчезна. След миг и „Айова“ се изгуби от погледа му, след като Стайгър наклони хеликоптера под остър ъгъл, пикира над гористия бряг и бързо се отдалечи от кораба. Щом хеликоптерът зае отново хоризонтално положение, Сандекър откопча предпазния си колан и се върна в кокпита.

— Успя ли да скочи? — попита го разтревожен Стайгър.

— Да.

— Цял ли е?

— Освен да се надяваме — отвърна Сандекър толкова тихо, че Стайгър едва го чу сред шума на двигателя, — нищо друго не ни остава.

59.

Фокс не се обезпокои от хеликоптера, особено като го видя, че продължи по пътя си. Той не видя обаче човешката фигура, която се спусна от него в сумрака, тъй като вниманието му беше насочено към приближаващия се с висока скорост по реката катер. Предположи, че в него е комитетът по посрещането от името на американското правителство и заговори по микрофона.

— Господин Шейба?

— Да, сър? — отвърна през прашенето гласът на Шейба.

— Моля, погрижете се картечарите да заемат позиции и да се пригответят да отблъснат абордажната група.

„Да отблъснат абордажната група! Боже мой, помисли си Фокс, кога ли за последен път капитан на огромен боен кораб беше дал такава заповед?“

— Това тактическо занятие ли ще бъде, сър?

— Не, господин Шейба, няма да е тактическо занятие. Опасявам се, че американски екстремисти, поддържащи враговете на родината ни, може да се опитат да превземат кораба. Инструктирайте хората си да стрелят по всеки човек, плавателен съд или самолет, който застрашава нашия кораб и екипажа му! Нека хората ви започнат да обстреляват катера с терористи, който се приближава към нас откъм запад!

— Слушам, сър! — Радиото не можеше да прикрие вълнението в гласа на Шейба.

За миг Фокс се изкуши да нареди на нищо неподозиращия екипаж да напусне „Айова“, но това значеше да признае — а той не можеше — че се е готвил да изпрати на смърт шейсет и осем невинни мъже, мъже, подмамени да повярват, че служат на една родина, която се отнася с тях малко по-добре от добитък. Фокс имаше начин да отхвърли от себе си всяко ледено пипало на вината. Той извика в паметта си спомена за опожарената ферма, за овъглените тела на жена си и децата си и решението му да осъществи намерението си бързо се затвърди.

Той отново взе микрофона.

— Главна батарея!

— Главна батарея в готовност, капитане!

— При команда — единичен огън! — Той хвърли още веднъж поглед към изчисленията върху картите до себе си. — Далекобойност: двайсет и три хиляди и деветстотин метра. Пеленг на целта: нула-едно-четири градуса.

Фокс загледа като хипнотизиран как трите дълги цеви на оръдията, стърчащи от купол номер две на главната корабна артилерия, започнаха послушно да издигат огромните си дула до ъгъл от петнайсет градуса, след което застинаха в това положение и зачакаха команда, за да избълват смайващата си огнева мощ. Фокс си пое дълбоко въздух и натисна предавателния бутон на микрофона си.

— Заехте ли позиция „Ангъс-две“?

— Чакам команда, приятел — отвърна наблюдателят.

— Господин Шейба?

— Готови сме за стрелба, сър.

Е, това беше. Пътуването, започнало от една ферма в Натал, бе следвало безмилостно посоката си именно до този момент. Фокс излезе от крилото на мостика и издигна бойното знаме на АРА върху импровизиран стълб. После се върна в командния пункт и изрече фаталните думи:

— Можете да откриете огън, господин Шейба.

Мъжете на борда на патрулния катер на бреговата охрана решиха, че върху тях е връхлетял унищожителен ураган. Макар само едно от оръдията на тристволната батарея да бе гръмнало над носовата част на „Айова“, взривът причини турбулентност на въздуха и струя нажежен барутен газ обгърна малкия катер. Повечето от мъжете бяха повалени на палубата. Онези, които стояха с лице към „Айова“ в момента на изстрела, бяха заслепени за няколко секунди от лумналия пламък.

Преди още ефектът от взривната вълна да беше отминал, капитан втори ранг Кибъл пое щурвала и започна да го извива рязко наляво и надясно, изтегляйки катера в остро S-образно движение. Защитната преграда срещу вятъра се откърти и падна. За част от секундата той си

помисли, че е нападнат от рояк оси. Чуваше жуженето им, докато прелитаха покрай лицето и косата му. Едва когато дясната му ръка бе отхвърлена от щурвала и той видя равномерно разположените червенеещи дупки по ръкава на куртката, разбра какво става.

— Наредете на всички от групата ви да скочат зад борда! — извика той на Фъргъс. — Негодниците ни обстреляват!

Не беше нужно да повтаря заповедта си. Фъргъс мигом пропълзя по палубата, като подаваше команди, а в някои случаи и сам избутваше хората си в съмнително безопасната река. Като по чудо Кибъл беше единственият ранен. Той стоеше сам на мостица, без никакво прикритие, пред погледите на стрелците на „Айова“.

Кибъл доближи катера до корпуса на „Айова“ дотолкова, че фендерите се удариха във високата стена от стомана и се откъснаха. Беше разумен ход от негова страна — стрелците горе не можеха да свалят мерници си достатъчно ниско, че да улучат от катера нещо повече от мачтата на радиолокатора. Тогава Кибъл потегли в открити води, а куршумите цопваха на петнайсет метра вдясно от него, което свидетелстваше за неточния прицел на слизаните му неприятели. Разстоянието между двата плавателни съда все повече се увеличаваше. Той хвърли бегъл поглед назад и с облекчение видя, че Фокс и хората му ги нямаше.

Кибъл беше подсигурил намесата на „тюлените“. Сега беше техният ред. Той с благодарност предаде щурвала на първия си офицер и намръщен загледа как един главен старшина отвори аптечката за първа помощ и започна да срязва подгизналия от кръв ръкав на куртката му.

— Копеле такова! — процеди Кибъл.

— Извинете сър, но ще трябва да стискате зъби и да издържите.

— Лесно ти е да го кажеш — изсумтя Кибъл. — Нали не си се бръкнал с две стотачки за куртка!

Тичайки за спорт по пешеходната алея на моста Арлингтън мемориал, Доналд Фиск, инспектор в управление „Митници“, издишваше облачета пара в студения градски въздух.

Заобикаляше паметника на Линкълн, за да поеме по обратния път, когато чу странен звук, който го накара да спре на място.

Засилващият се шум му напомни пухтене на препускащ товарен влак. После шумът се превърна в пронизително свистене и в следващия миг в средата на 23-та улица се появи огромен кратер, последван от силен грохот и дъжд от кал и асфалт.

Както стоеше неподвижно след взрива, Фиск с почуда установи, че няма и дракотина по себе си. Снарядът беше прелетял над главата му и бе улучил улицата под ъгъл, пръсвайки разрушителната си сила на територията пред себе си.

На стотина метра встрани предното стъкло на движещия се лекотоварен автомобил стана на сол. Шофьорът успя да спре камиона и да слезе; лицето му беше нарязано като салам. Зашеметен, той протегна ръце напред и закрещя с пълно гърло:

— Помощ! Не мога да виждам! Моля ви, някой да ми помогне!

Фиск се съвзе от първоначалния шок и се затича към ранения шофьор. Беше ранно утро и улиците щяха да се изпълнят с автомобили и хора едва след час. Той се зачуди откъде да се обади и в полицията, и за линейка. Единственото превозно средство, което видя, беше автомобил за почистване на улици, който лениво пъпление по Индилендънс авеню, сякаш нищо не се бе случило.

— „Ангъс-две“ — разнесе се гласът на Фокс. — Докладвай за резултата от стрелбата.

— Приятел, ти направо изкърти улицата.

— Сведи забележките си до минимум — смъмри го раздразнен Фокс. — Несъмнено си подал съвсем точни данни.

— И още как, великане. Твоят прицел е със седемдесет метра покъс и сто и осемдесет метра наляво.

— Чухте ли, господин Шейба?

— Коригирам, капитане.

— Следвайте указанията, господин Шейба.

— Слушам, сър!

Под хиляда и седемстотин тонния стоманен оръдеен купол неколцина от чернокожата южноафриканска оръдейна прислуга се потяха и зареждаха зейналите гърла на оръдията, подвикваха и ругаеха в унисон с дрънкащата подемна машинария. Пет палуби под тях, останалите изпращаха нагоре снарядите и копринените чували,

съдържащи барут. Първият бронебоеен снаряд, с конусовиден край и тежащ хиляда и двеста килограма, бе напъхан в задната част на цевта на оръдието с шомпол, а след него и двеста и седемдесет килограма барут. После при команда огромното оръдие избълва разрушителната си мощ и отскочи метър и двайсет назад в стоманеното си леговище.

На двайсетина километра от реката Доналд Фиск даваше първа помощ на пострадалия шофьор, когато приближаващият се „товарен влак“ се срути от небето и се стовари върху паметника на Линкълн. За една хилядна от секундата кухият балистичен конус на снаряда се пръсна, когато се удари в белия мрамор. После тежкият курсум от заячена стомана зад него си проправи път дълбоко в паметника и избухна.

На Фокс му се стори, че трийсет и шестте дорийски колони се откъснаха като листчета на цвете и се сгромолясаха върху грижливо поддържаната морава. После покривът и вътрешните стени рухнаха, когато огромни мраморни отломъци заподскачаха надолу по стълбите като детски дървени блокчета и към небето изригна гъст фонтан от бял прах.

Когато грохотът от взрива загълхна над Вашингтон, Фиск бавно стана на крака, онемял от изумление.

— Какво стана? — извика ослепелият шофьор. — За бога, кажете ми какво стана?

— Не се паникьосвайте — опита да го успокои Фиск. — Стана още една експлозия.

Шофьорът направи гримаса от болка и стисна зъби. Близо трийсет парченца стъкла се бяха забили в лицето му. Едното му око беше пълно със съсирана кръв, другото, със срязана ретина, го беше загубил завинаги.

Фиск свали пропитата си с пот риза и я напъха в ръцете на шофьора.

— Усуквай я, разкъсвай я, дъвчи я, ако трябва, за да издържиш на болката, но само не си пипай лицето. Ще те оставя сам за няколко минути. — Той замълча, тъй като до слуха му достигна звук на приближаващи се сирени. — Полицията идва. Непосредствено след тях е линейката.

Шофьорът кимна и седна на ръба на тротоара, стискайки и мачкайки ризата на топка до побеляване на кокалчетата си. Фиск се затича по площада, чувствайки се неловко, че е гол до кръста. Заобикаляйки назъбените отломъци мрамор, разпилени по стълбите на паметника, той стигна до някогашния портал, гледащ към декоративното езеро.

И изведнъж се закова на място от почуда.

Там, сред огромната купчина камъни и слегнал прах, се издигаше непокътната статуята на Ейбрахам Линкълн. Стените и покривът на конструкцията се бяха разцепили по някакъв начин по средата и бяха паднали от двете страни на високата близо шест метра статуя.

Без никаква драскотина дори, меланхоличното лице на Линкълн продължаваше да гледа сериозно към безкрайността.

60.

Генерал Хигинс тръшна силно телефонната слушалка върху вилката. Това беше първият му изблик на невъздържаност.

— Изпуснахме наблюдателя им — каза той с горчивина в гласа.
— Бяхме засекли местоположението му, но докато най-близкият ни патрул отиде дотам, той изчезна.

— Явно е обигран — отбеляза Тимоти Марч. — Само с една от общо четирите ни коли на пътя, оборудвани с радиосистемата Си Би, откриването на негодника е почти невъзможно.

— Екип от специалните части и градската полиция са поставили барикади по ключовите кръстовища в района на Капитолия — каза Хигинс. — Ако можем да задържим наблюдателя далеч от визуален контакт с неговите цели, той няма как да съобщи на кораба за корекциите на далекобойността. Така Фокс ще стреля слепешката.

Очите на президента бяха приковани в екрана и гледаха тъжно увеличеното спътниково изображение на разрушения паметник на Линкълн.

— Хитро измислено от тяхна страна — измърмори той. — Неколцина жертви едва ли ще се превърнат в нещо повече от заглавие на първа страница на вестниците за повечето американци. Но разрушаването на почитан национален паметник, това вече ще покърти всекиго. Бъдете сигурни, господа, че до довечера мнозина обезумели американци ще излязат на улицата, за да излеят гнева си.

— Ако следващият снаряд съдържа „БС“... — не се доизказа Джарвис.

— Това е нещо като руска рулетка — прекъсна го Марч. — Два снаряда вече бяха изстреляни. Това означава, че вероятността се свежда до две от трийсет и шест.

Хигинс погледна към адмирал Кемпър.

— Изчислихте ли какво е темпото на стрелбата от „Айова“?

— Времетраенето между изстреляните снаяди беше четири минути и десет секунди — отвърна Кемпър. — Наполовина забавено в сравнение с някогашната му военновременна ефективност,

но доста добро, като се вземе предвид четирийсетгодишното старомодно оборудване.

— Това, което ме озадачава — каза Марч, — е защо Фокс използва само централния оръден купол? По всичко личи, че няма намерение да задейства системите в другите два.

— Пази си силите, като изстреля по един снаряд за ефект. Вторият му изстрел беше сполучлив и той улучи мишена си. Когато следващия път определи далекобойността си, бъдете сигурни, че ще отприщи дулата и в трите купола.

Телефонът пред Хигинс иззвъня. Той вдигна слушалката, послуша известно време и лицето му помръкна.

— Изстрелян е трети снаряд.

Спътниковата камера се върна назад, за да покаже трикилометров радиус около Белия дом. Всички бяха съсредоточили внимание върху гледката от птичи поглед на града и със свити сърца си мислеха, че може би този снаряд ще съдържа смъртоносния агент. В същото време се мъчеха да отгатнат коя ще е следващата мишена. Последвалият взрыв във вид на гейзер превърна в прах и камъни петнайсетметров участък от тротоара и две дървета в северната част на Конститюшън авеню.

— Цели се в сградата на Държавния архив — каза президентът.

— Фокс има за цел да унищожи Декларацията за независимостта и Конституцията.

— Настоявам, господин президент, да наредите незабавно ядрен удар върху „Айова“. — Обикновено червендалестото лице на Хигинс сега беше посивяло.

Президентът гледаше като онемял; беше прегърбил рамене, сякаш му беше студено.

— Не — каза той след малко.

Хигинс седна тежко на стола си. Кемпър почукваше тихично по масата с молив, размишлявайки над нещо.

— Има и друго разрешение — заговори той бавно и някак плахо.

— Да извадим от строя оръден купол номер две на „Айова“.

— Да поразим оръдейния купол? — повтори Хигинс със скептично изражение.

— Някои от нашите „Спектър“ Еф-едно-двайсет носят на борда си ракети „Сатан“ — поясни Кемпър. — Нали не бъркам, генерал

Сейър?

Командващият Военновъздушните сили генерал Майл Сейър кимна в знак на потвърждение.

— Всеки самолет е въоръжен със сатани, способни да проникнат през бетон с дебелина три метра.

— Разбирам какво имате предвид — обади се Хигинс. — Но какво ще кажете за точността? Ако не улучите, отприщвате „Бърза смърт“.

— Може да стане — каза Сейър, обикновено мълчалив човек. — Щом пилотите изстрелят ракетите, те ще прехвърлят управлението им на сухопътните части. Вашите хора, генерал Хигинс, са достатъчно близо до „Айова“, така че могат да насочат ракетата в диаметър от деветдесет сантиметра.

Хигинс грабна слушалката и погледна към президента.

— Ако Фокс спазва един и същ интервал на стрелбата си, значи разполагаме с по-малко от две минути.

— Тогава действайте! — каза без колебания президентът.

Докато Хигинс даваше наредждания на частите, разположени около „Айова“, Кемпър прегледа папката с конструкцията на кораба.

— Този купол е защитен със стоманена броня с дебелина между сто и седемдесет и петстотин милиметра — съобщи той. — Може и да не го разрушим, но със сигурност ще изкараме акъла на екипажа.

— А „тюлените“ могат ли да бъдат уведомени за намеренията ни? — попита президентът.

Лицето на Кемпър помръкна.

— Щяхме да ги уведомим, ако можехме, но откакто се качиха на катера, с тях нямаме никаква радиовръзка.

Фъргъс не можеше да направи никаква връзка, тъй като радиото бе избито от ръката му от картечната стрелба, разгърната от цитаделата на „Айова“. Един куршум откъсна средния пръст на лявата му ръка, мина през предавателя и през дясната му длан. Резервното радио също бе отнесено заедно с водача на групата, който бе улучен в гърдите и сега се носеше безжизнен някъде по течението на реката.

Фъргъс беше загубил шестима от общо трийсетте си души, докато се качваха на борда на „Айова“ по въжени стълби, завързани за

въжета с направени примки, които бяха изстреляли върху кърмата с арбалети. Когато стигнаха до главната палуба, те бяха посрещнати от унищожителен огън. Поотделно и на малки групи те предприеха ответен огън срещу защитниците на кораба.

Раненият и откъснат от командата си Фъргъс се измъчваше повече от беспокойство, отколкото от болките си. Лежеше притиснат зад една ветрилообразна рамкова конструкция на кран, а времето течеше. Беше получил заповед да осигури безпрепятствен достъп до летателната площадка на кораба, преди южноафриканците да открият огън, и изруга от безпомощност, когато чу третият оръден изстрел да прогърмява над реката.

Вдигна поглед и видя, че хеликоптерите с морските пехотинци кръжат в нетърпеливо очакване да получат знак, за да кацнат. Той провря глава и погледна иззад крана. Картечниците, стърчащи иззад стоманена броня на покрива на главния мостик, бяха подминали Фъргъс и се бяха насочили към хората му, които се придвижваха към предната част на кораба.

Той стисна здраво с една ръка автоматичното си оръжие, скочи на крака и притича по откритата палуба. Но малко преди да се прикрие зад кърмовия оръден купол, хората на Фокс го забелязаха и един куршум раздроби глезена на левия му крак.

Той направи още няколко крачки и се изтърколи под фалшивия купол. Имаше чувството, че новата рана изгаря всеки нервен възел на крака му. Както лежеше на палубата, стискайки зъби от болка, се вслуша в оръдейната стрелба напред и тогава чу вой на реактивни двигатели. Два самолета „Спектър“ се появиха на фона на сутрешното слънчево небе и изхвърлиха смъртоносния си товар.

Ако не беше тъпата болка, обхванала всеки сантиметър от тялото му, Пит щеше да се закълне, че е мъртъв. Едва ли не с неохота той се насили да прочисти мъглата от съзнанието си и да отвори очи.

После опира крайниците и тялото си. Най-лошото, което го бе сполетяло, като се изключеха безбройните натъртвания и ожулвания, беше пукването на две или три ребра. Опира и главата си и с облекчение видя, че пръстите му не се обагриха с кръв. Озадачиха го единствено няколкото дървени тресчици, забити в дясното му рамо.

Той се надигна до седнало положение, после се обърна и застана на колене. Всичките му мускули откликаха на командите. Дотук добре. Пое дълбоко въздух и се изправи на крака. Почувства се въодушевен, сякаш беше изкачил връх Еверест. През една назъбена дупка на около метър от него проникваше дневна светлина и той се запъти натам.

Съзнанието му бавно започна да анализира защо не се беше превърнал в овесена каша, след като се бе бълснал в надстройката на кораба. Тънките шперплатови листове на мястото на стоманените напречни прегради бяха омекотили удара му. Той се бе врязал като гюле първо през външната преграда, а после през втората и се бе озовал в коридора пред каюткомпанията. Толкова за загадъчните тресчици в рамото му.

До слуха му долетя гръмък тътен, подът под краката му завибрира. Оръдията, заключи той. Но през какъв ли интервал стреляха? Колко ли време е бил в безсъзнание? Отвън се чуваха изстрели от стрелкови оръжия. Кои ли се стреляха едни други? Той побърза да пропъди тези мисли — за него нямаше никакво значение. Предстоеше му да разрешава свои собствени проблеми.

След като измина пет-шест метра по коридора, се спря и извади от джоба си джобно фенерче и сгънат лист хартия, съдържащ план на разположението на палубите на „Айова“. Отне му две минути, за да установи точното си местоположение.

След като се ориентира и за останалите отсеци, тръгна безшумно към склада за боеприпаси в предната част. Не бе изминал и няколко крачки, когато корабът силно се разтресе. Надигнаха се облаци прах, натрупвана години наред. Пит разпери ръце, за да запази равновесие, хвана се за рамката на вратата, която миг преди това се бе отворила от удара, и изчака тресенето да спре.

За малко да го изпусне, ако безкрайното му любопитство не бе надделяло. Всъщност не беше точно любопитство, просто нещо, което изглеждаше не на място, привлече погледа му. Той светна фенерчето и насочи лъча върху една кафява обувка — скъпа, направена по поръчка — обула крака на чернокож мъж в спретнат делови костюм с жилетка. Ръцете му бяха разперени и вързани с въжета за една от тръбите над главата му.

61.

Хирам Лусана не виждаше добре лицето на мъжка, застанал на вратата на неговата стая. Изглеждаше едър човек, но не колкото Фокс — само дотолкова можеше да го види, тъй като светлината от фенерчето го заслепява.

— Май сте загубили състезанието по популярност на кораба — чу той глас, който прозвуча повече приятелски, отколкото враждебно.

Тъмната фигура зад светлинния лъч пристъпи към него и започна да разхлабва въжетата около ръцете му.

— Къде ще ме водите?

— Никъде. Но ако искате да дочекате старини, предлагам ви да изчезнете час по-скоро от този кораб, преди да се е пръснал на парчета.

— Кой сте вие?

— Това няма значение, но името ми е Пит.

— От екипажа на капитан Фокс ли сте?

— Не, упражнявам свободна практика.

— Нищо не разбирам.

Пит отвърза лявата ръка на Лусана и все тъй безмълвно започна да освобождава и другата.

— Вие сте американец — продължи Лусана по-объркан от всяко. — Вие ли превзехте кораба от южноафриканците?

— Работим по въпроса — отвърна уклончиво Пит и съжали, че не носи и нож със себе си.

— Значи не знаете кой съм аз.

— А трябва ли?

— Казвам се Хирам Лусана и съм водач на Африканската революционна армия.

Пит отвърза и последния възел, отстъпи крачка назад и освети лицето на Лусана.

— Да, сега ви виждам. Какво е вашето участие? Мислех, че това е изява на южноафриканците.

— Бях отвлечен, когато се качвах на самолета на път за Африка.

— Лусана побутна леко светещото фенерче настрани. В този момент

през ума му мина мисъл и той попита: — Запознат ли сте с операция „Дива роза“?

— Едва от снощи. Но нашето правителство знае за нея от месеци.

— Не е възможно.

— Щом така мислите. — Пит се обърна и тръгна към вратата. — Но пак ви повтарям: скочете зад борда на кораба, преди представлението да е излязло от контрол.

Лусана се поколеба, но само за миг.

— Почакайте!

Пит извърна глава през рамо.

— Съжалявам, но не разполагам с време.

— Моля ви, изслушайте ме — каза Лусана и пристъпи към него.

— Ако правителството ви и медиите узнаят за присъствието ми тук, няма да имат никакъв избор, освен да недогледат истината и да ме посочат за виновен.

— Е, и?

— Разрешете ми да докажа невинността си в цялата тази работа, и ми кажете с какво мога да ви помогна.

Пит прочете искреността в очите на Лусана. Той извади стар автоматичен 45-калибров колт от колана си и го подаде на чернокожия мъж.

— Вземете това и прикривайте гърба ми. Нужни са ми и двете ръце, за да държа фенерчето и плана на кораба, по който да се ориентирам.

Лусана зяпна от изненада и се пресегна механично да вземе оръжието.

— Нима ми имате вяра с това в ръка?

— Разбира се — отвърна нехайно Пит. — Какво ще спечелите, ако застреляте един непознат в гърба? — Той направи знак на Лусана да го последва по коридора към предната част на кораба.

Оръдеен купол номер две оцеля след яростната атака на изстреляните в него ракети „Сатан“. Стоманената му броня бе получила осем вдълбнатини, но никъде не беше пробита.

Фокс оглеждаше всичко това през изпочупените стъкла на прозорците на командния пункт. Като по чудо никоя част от тялото му не бе засегната. Намираше се зад една от малкото останали стоманени напречни прегради, когато сатаните безпогрешно се бяха прицелили в купол номер две. Той грабна микрофона.

— Шейба, говори капитанът. Чуваш ли ме?

Освен леки атмосферни смущения отговор нямаше.

— Шейба! — извика Фокс. — Обади се бе, човек! Докладвай за щетите.

Високоговорителят изпраща.

— Кап'тан Фокс?

Беше непознат глас.

— Да, тук капитанът. Къде е Шейба?

— Долу в склада, сър. Скрипецът се счупи и той отиде да го поправи.

— Кой сте вие?

— Обаси, кап'тане. Даниел Обаси. — Гласът звучеше младежки.

— Шейба ли ви нареди да го замествате?

— Да, сър — отвърна гордо Обаси.

— На колко си години, синко?

Последва остра кашлица.

— Извинете, капитане, от дима е. — Той се закашля отново. — На седемнайсет.

Боже господи! — възклика мислено Фокс. Де Ваал трябваше да му прати опитни мъже, а не хлапаци, чиито имена и лица още не бе виждал на дневна светлина. Командваше екипаж, който му бе напълно непознат. Седемнайсетгодишен младеж! Призля му от разкритието. Нима си струваше? Божичко, не плащаше ли твърде скъпо за личното си отмъщение?

Фокс пропъди тези мисли и попита:

— Можеш ли да управляваш оръдията?

— Мисля, че да. И трите тук са заредени и в готовност. Но момчетата не изглеждат добре. Май получиха мозъчно сътресение, на повечето ушите им кървят.

— Къде се намираш в момента, Обаси?

— В офицерския пункт на купола, сър. Тук е адски горещо, не съм сигурен, че момчетата ще издържат още дълго. Някои от тях още

не са се свестили, един-двама може и да са мъртви. Не съм напълно сигурен, но предполагам, че мъртвите са тия, на които тече кръв и от устата им.

Фокс стисна дръжката на микрофона, по лицето му се изписа нерешителност. Прииска му се, когато корабът потеглеше, а в това той не се съмняваше, да е застанал на капитанския мостик като последния капитан на линеен кораб, загинал на поста си. Мълчанието по радиотелефона стана потискащо. Завесата се беше повдигнала малко и Фокс бе зърнал ужасяващия размер на действията си.

— Слизам долу.

— Капакът на люка за външната палуба се е заклещил и не може да се отвори, сър. Трябва да минете през складовете за боеприпаси.

— Благодаря, Обаси. Чакай ме.

Фокс свали старата си военноморска фуражка, избърса потта от челото си, после огледа реката през счупените стъкла. Студената мъгла, която се издигаше покрай плитчините, му напомни за шотландските езера точно в утро като това. Шотландия! Като че ли от хиляда години не беше виждал Абърдийн.

Той сложи фуражката си, нагласи я както трябва и заговори отново в микрофона:

— „Ангъс-две“, обадете се, моля.

— Слушам, „Ангъс-едно“.

— Далекобойност?

— С осемдесет метра по-къса, но пак става. Просто компенсирай с ъгъла на възвишение на оръдието и си право в целта.

— Работата ви приключи, „Ангъс-две“. Пазете се.

— Вече е късно. Доколкото виждам, контетата в светло кафеави униформи ще ме отведат всеки момент. Сбогом, приятел! Беше тежък ден.

Фокс загледа микрофона и му се прииска да изрече няколко думи на благодарност на мъжа, когото никога не бе виждал, да му се извини, че беше застрашил живота му, макар и на добра цена. Който и да беше „Ангъс-две“, щеше да мине много време, преди да изхарчи парите си, вложени в чужда банка от Южноафриканското Министерство на от branata.

— Автомобил за почистване на улиците! — изсумтя Хигинс. — Наблюдателят на Фокс е шофиран проклетия автомобил за почистване на улиците! Сега полицията ще го спипа.

— Това обяснява как се е промъкнал през полицейските барикади, без да събуди подозрение — каза Марч.

Президентът като че ли не ги чуваше. Вниманието му беше насочено към „Айова“. Ясно виждаше как малките фигури в черни водолазни костюми притичват от прикритие зад прикритие и спират само колкото да изстрелят по няколко куршума, преди да продължат да настъпват към картечния огън, който намаляваше броя им. Президентът преброи десет „тюлена“, пръснати в неподвижно състояние по палубите.

— Не можем ли да направим нещо, за да помогнем на ония момчета там?

Хигинс разпери ръце в знак на безпомощност.

— Ако открием огън от брега, може да простреляме повече „тюлени“, отколкото да спасим. Опасявам се, че за момента нищо не можем да направим.

— Защо не изпратим ударните групи от морската пехота?

— Техните хеликоптери ще се превърнат в неподвижни мишени, след като веднъж кацнат на кърмовата палуба на „Айова“. Във всеки от тях са натоварени по петдесет части. Ще настане масово клане. Нищо няма да постигнем с това.

— Подкрепям генерала — намеси се Кемпър. — Сатаните ни предоставиха време за малко отпих. Оръдейният купол номер две е изведен от строя, така че можем да си позволим да дадем възможност на „тюлените“ да разчистят палубите от терористите.

Президентът се облегна назад и огледа един по един насядалите около него мъже.

— Значи да чакаме, така ли да ви разбирам? Да чакаме и да гледаме на този цветен телевизионен еcran как хората ни загиват пред очите ни?

— Да, сър — отвърна Хигинс. — Ще чакаме.

62.

Следвайки плана на кораба, Пит водеше безпогрешно Лусана през лабиринт от тъмни коридори и пътеки, покрай усойни празни каюти и най-накрая стигна до една врата в напречна преграда. Тогава той смачка плана на топка и го хвърли на пода. Лусана се спря послушно и зачака някакво обяснение.

— Къде се намираме? — попита той.

— Пред сектора на погребите — отвърна Пит, после натисна с цялата си тежест вратата, която изскърца и се отвори три четвърти. Пит надникна в слабо осветено помещение и се ослуша. И той, и Лусана чуха мъже да подвикват сред металически тръсък на тежка машинария, подрънкане на вериги и бръмчене на електромотори. Звуците като че ли идваха някъде отгоре. Пит предпазливо прекрачи прага.

Високи бронебойни снаряди бяха грижливо поставени на основите си около тръба на подемник; конусовидните им глави проблясваха застрашително на слабата жълтеникова светлина от две крушки. Пит заобиколи снарядите и погледна нагоре.

На горната палуба двама чернокожи се бяха облегнали на достъпите до тръбата на подемника, блъскаха с чукове и ругаеха съоръжението. Взривовете, които бяха разтърсили кораба, бяха повредили механизмите му. Пит се отдръпна от отвора и започна да оглежда снарядите. Те бяха общо трийсет и един на брой, като само един от тях имаше заоблена глава.

Втората бойна глава с „БС“ я нямаше.

Пит извади комплект инструменти, втъкнат в колана му, и подаде фенерчето си на Лусана.

— Дръж това, за да ми светиш.

— Какво ще правите?

— Ще обезвредя един снаряд.

— Ако бъда разкъсан на парчета, мога ли да знам защо?

— Не! — отвърна рязко Пит.

Той се наведе и направи знак на Лусана да приближи светлинния лъч. Ръцете му обгърнаха внимателно главата на снаряда като разбивач, въртящ секретния заключващ механизъм на огнеупорна каса. Напипвайки застопоряващите винтове, той внимателно ги отвъртя с отвертка. Резбите им бяха kleясали с годините и се опъваха на всяко негово усилие. Дано да успея навреме, помисли си Пит; трябваше му време, преди оръдейната прислуга да поправи подемника и да се върне в погреба.

Изведнъж най-неочаквано последният винт се отскубна и носовата част се размърда в ръцете му. Съвсем нежно, сякаш държеше спящо бебе, той я остави настрани и надникна във вътрешността на бойната глава.

След това Пит започна да откача взривния заряд, предназначен да разцепи главата и да изхвърли гроздовидната маса от малки бомбички, съдържащи веществото „БС“. Знаеше, че не се подлага на особено голям риск. Следвайки теорията, че силната концентрация предизвиква треперене на ръцете, Пит спокойно засвирука под носа си и мислено благодари на Лусана, че не му досаждаше с въпроси.

Той сряза жицата, водеща към радиолокаторния високомер и извади взривния детонатор. Спра за момент и извади от джоба на якето си малко чувалче за пари. Лусана се развесели, като видя, че на него бяха изписани думите: банка „Уитън“.

— Не съм го признавал пред никого — рече той, — но навремето ограбих един брониран автомобил.

— Значи можеш да се чувстваш като у дома си — отвърна Пит. Той извади бомбичките с „БС“ от бойните глави и внимателно ги прибра в чувалчето.

— Адски хитър номер за контрабандно пренасяне на стока — отбеляза Лусана със стегната усмивка. — Това хероин ли е или диаманти?

— И на мен ми е любопитно да узная — каза Патрик Фокс, докато се навеждаше, за да влезе през вратата на склада за боеприпаси.

63.

Първата реакция на Лусана беше да стреля във Фокс. Той зае приведена поза за стрелба и изпъна напред ръката си с колта, уверен, че няма да пропусне такава огромна мишена и напълно сигурен, че капитанът изпусна малкото си предимство да стреля пръв.

Лусана навреме успя да се въздържи. Ръцете на Фокс бяха празни, той не беше въоръжен.

Лусана бавно свали оръжието и погледна към клекналия Пит, за да види каква е неговата реакция. Но такава нямаше. Пит продължаваше да пълни чувалчето, сякаш нищо не се бе случило.

— Надявам се, не бъркам, че имам честта да се срещна с Патрик Маккензи Фокс — каза той след малко, без да вдига глава.

— Не, не бъркате, аз съм Фокс. — Той се приближи, без да прикрива любопитството си. — Какво правите тук?

— Извинете, че не ставам — каза Пит нехайно, — но в момента обезвреждам една бойна глава с отровно вещество.

Минаха може би пет секунди, преди Лусана и Фокс да осъзнаят думите му. Двамата си размениха недоумяващи погледи, после ги сведоха към Пит.

— Вие сте побъркан! — избъбри Фокс.

Пит протегна към него ръка с една от бомбичките.

— Това прилича ли ви на обикновен взривен заряд?

— Не, съвсем не — призна Фокс.

— Това нервнопаралитичен газ ли е? — попита Лусана.

— Много по-страшно — отвърна Пит. — Това е смъртоносно вещество с безбожно мощно действие. В пратката ви, изпратена от оръжейния доставчик, са попаднали два снаряда, съдържащи това вещество.

Настъпи угнетяващо мълчание. Фокс клекна и започна да оглежда снаряда и бомбичката в ръката на Пит. Лусана също се наведе, без да е сигурен какво точно гледа.

Скептичният поглед на Фокс бавно изчезна.

— Вярвам ви — рече той след малко. — Виждал съм достатъчно много снаряди, така че мога да забележа разликата — и погледна Пит в лицето. — Всъщност ще ми кажете ли кой сте вие и как попаднахте тук?

— Да, но след като намеря и обезвредя и другия такъв снаряд. На кораба има ли друг склад за боеприпаси?

Фокс поклати глава.

— Не, няма. Трите изстреляни досега снаряди бяха стандартни бронебойни... — Той мълкна, когато една мисъл прониза съзнанието му. — Купола! Всички оръдия там са заредени и готови за стрелба! Другият такъв снаряд трябва да е в една от трите цеви.

— Глупак такъв! — изкрештя Лусана.

Ужасът в очите на Фокс беше явен.

— Още не е късно. Оръдията няма да открият огън, докато аз не подам команда.

— Добре, капитане, двамата с вас ще идем да намерим и неутрализираме снаряда. А вие, господин Лусана, бъдете така любезен да хвърлите това зад борда — и му подаде чувалчето с бомбичките.

— Аз? — ахна Лусана. — Но аз нямам никаква представа как да се измъкна от този плаващ ковчег. Някой трябва да ме упъти.

— Ами хванете пътя по първата стълба, която срещнете, и се качвайте все нагоре. Накрая ще излезете на дневна светлина — увери го Пит.

Лусана тъкмо понечи да тръгне, когато Фокс сложи огромната си лапа на рамото му.

— Ние с теб ще си оправим сметките по-късно.

След това водачът на Африканската революционна армия изчезна в мрака като сянка.

На височина 610 метра Стайгър извърши лека корекция на ъгъла на наклона и „Минерва“ се спусна над паметника на Джеферсън и пое курс над Индипенденс авеню.

— Там става голяма тарапана — подметна той и посочи към орляка армейски хеликоптери, които се носеха във въздуха от единия до другия край на пешеходната зона до Капитолия като ройк разярени оси.

Сандекър кимна и каза:

— Дръжте се на разстояние от тях. Обикновено те първо стрелят, а после задават въпроси.

— Колко време мина от последния изстрел от „Айова“?

— Близо осемнайсет минути.

— Значи може и да е бил последният — предположи Стайгър.

— Няма да се приземим, докато не се уверим напълно. Как сме с горивото?

— Ще стигне за още четири часа летателно време.

Сандекър се размърда на седалката, за да облекчи изтръпналите си задни части.

— Придържайте се възможно най-близо до сградата на Държавния архив. Ако „Айова“ избълва огън отново, това ще е мишената му.

— Как ли се справя Пит?

Сандекър се престори на спокоен.

— Той си знае работата. Пит е най-малкият ни проблем. — Адмиралът се обърна и погледна през страничния прозорец, за да не позволи на Стайгър да види безпокойството, което се бе изписало на лицето му.

— Трябваше аз да скоча — каза Стайгър. — Това е чисто военна акция. Не е работа на цивилни да рискуват живота си за нещо, на което не са обучени.

— А вие сте обучен, предполагам.

— Не можете да отречете, че съм с по-висок ранг от Пит.

Сандекър не се сдържа и се усмихна.

— Искате ли да се басирате за обратното?

— За какво намеквате?

— Че чисто и просто бяхте подведен, полковник.

— Подведен?

— Пит е с ранг майор от Военновъздушните сили.

Стайгър облещи очи.

— Искате да кажете, че е способен да управлява летателен апарат?

— Почти всеки такъв, включително хеликоптер.

— Но нали твърдеше...

— Чух какво твърдеше.

Стайгър изглеждаше напълно объркан.

— И седяхте и не казахте нищо?

— Вие имате жена и деца, а аз съм твърде стар за това. Най-логично беше Пит да свърши тази работа.

Напрежението от тялото на Стайгър изчезна и той се отпусна на седалката си.

— И дано да успее! — измърмори той под сурдинка. — Дано да успее!

Пит с удоволствие би дал и последния долар от спестяванията си, за да бъде навсякъде другаде, само не и да се изкачва по тъмния като в рог трап дълбоко във вътрешността на кораба, който всеки момент можеше да се превърне в горящ ад. По челото му бе избила студена пот, сякаш го тресеше силна треска. Изведнъж Фокс се спря и Пит се сблъска с него като слепец в ствола на дъб.

— Моля останете на местата си, господа — долетя глас от неосветената стълбищна площадка на няколко стъпала по-горе. — Вие не можете да ме видите, но аз ви виждам достатъчно ясно, за да ви изпратя по един куршум в сърцето.

— Аз съм капитанът на кораба — сопна се Фокс.

— О, самият капитан Фокс. Колко удобно. Бях започнал да се опасявам, че няма да се срещнем. Нямаше ви в командния пункт, както очаквах.

— Представете се! — каза настоятелно Фокс.

— Казвам се Ема. Вярно, не е много мъжко име, признавам, но върши работа.

— Престанете с тези глупости и се дръпнете от пътя ни. — Фокс изкачи две стъпала, но в същия момент един куршум прелетя на косъм от врата му. — Боже господи! Какво точно искате?

— Просто не се приближавайте, капитане. — Ема замълча за миг и додаде: — Наредено ми е да ви убия.

Бавно, без Фокс да види, а надявайки се и мъжът на стълбищната площадка, Пит легна по корем на стълбите, прикриван от огромното тъмно туловище на капитана. После започна като змия да пълзи нагоре по стълбите.

— Наредено ли казахте? — попита Фокс. — От кого?

— Това не ви интересува.

— Добре тогава, какво се бавите? Стреляйте право в гърдите ми и да се приключи с това.

— Аз не работя безцелно, капитан Фокс. Вие бяхте подмамен. Мисля, че е редно да го знаете.

— Подмамен ли? — прогърмя гласът на Фокс. — Нищо не разбирам от вашите недомълвки.

В този момент дълбоко в съзнанието на Ема започна да присветва предупредителна лампичка, инстинкт, изострен в резултат на десетките години игра на котка и мишка. Той се смълча и сетивата му се опитаха да доловят шум или движение.

— Ами мъжът зад мен? — попита Фокс. — Той няма пръст в тази работа. Не е нужно да убивате невинен страничен наблюдател.

— Спокойно, капитане — отвърна Ема. — Хонорарът ми е само за един човешки живот. За вашия.

Мъчително бавно Пит вдигна ръка до нивото на площадката. Вече виждаше Ема. Не напълно — светлината беше слаба за това, — но виждаше размазано лицето му и очертанията на тялото му.

На Пит не му трябваше повече. Предположи само, че Ема ще застреля Фокс в корема на сред изречението си, приспивайки бдителността му с празни приказки. Той заби върховете на обувките си в стъпалото, пое си дъх и се хвърли напред, бълскайки се в краката на Ема, като същевременно ръцете му затърсиха пипнешком оръжието му.

Заглушителят присветна в лицето на Пит и тъпа болка проряза дясната страна на главата му, когато сграбчи ръката на Ема. След внезапния шок той изпадна в безсъзнание и започна да пропада, пропада, пропада... Като че ли цяла вечност мина, преди празнотата на бездната да го погълне.

64.

Подтикнат от постъпката на Пит, Фокс се хвърли като побеснял носорог върху двамата мъже. Пит се прекатури на една страна, Ема понечи да вдигне оръжието си към него, но Фокс го изби от ръката му като детска играчка. Тогава Ема стрелна ръка към слабините на Фокс, сграбчи го за члена и топките му и ги стисна безжалостно.

Това беше погрешен ход. Капитанът изрева като лъв, стисна ръцете си в юмруци и ги стовари върху обърнатото нагоре лице на Ема. Чу се пропукване на хрущял и раздиране на кожа. Не беше за вярване, но Ема издържа на удара.

Въпреки че слабините му пареха като нажежено до бяло желязо, Фокс постъпи разумно, като не се опита да избие ръцете, които го стискаха като менгеме. Съвсем спокойно и целенасочено, като човек, който добре съзнава какво върши, той сграбчи главата на Ема и започна да я блъска в металната площадка с цялата сила на дебелите си като пънове ръце и не спря, докато не видя как тилтът на Ема се превърна в каша. Когато изля най-накрая яростта си, той се обърна на една страна и ругаейки, започна да разтрива слабините си.

След минута-две се изправи сковано на крака, хвана двамата мъже за яките и ги повлече нагоре по стълбите. След още един ред стълби и няколко метра по коридора, той се озова пред вратата на товарен отсек в горната дясна част на корпуса на „Айова“. Отвори вратата, за да проникне дневна светлина в помещението и огледа раните на Пит. Куршумът бе улучил лявото му слепоочие, причинявайки грозна дупка и мозъчно сътресение. После прегледа и Ема. Малкото кожа, която се виждаше през маската от кръв върху лицето на убиеца, беше посиняла. Фокс пребърка джобовете му и намери само резервен пълнител за пистолета му. Върху дебелия му пуловер беше вързана надуваема спасителна жилетка.

— Ха, дори не можеш да плуваш! — изсмя се подигравателно Фокс. — Но и не мисля, че ще ти се наложи отсега нататък.

Той свали спасителната жилетка и я завърза около гърдите на Пит. После бръкна в джоба си, извади малък бележник и написа

няколко реда с къс молив. След това извади от другия си джоб торбичката си за тютюн от змийска кожа, изпразни съдържанието й, пъхна вътре бележника и нався малкия пакет под ризата на Пит. Накрая наду спасителната жилетка.

Фокс се върна при Ема, грабна го за предницата на пуловера и го изнесе през отворената врата. Тежестта на тялото беше доста голяма за ъгъла, под който го тътреше Фокс, и пуловерът се изхлузи през главата му. Нещо в горната част на тялото му привлече погледа на Фокс. Той се взря и видя, че около гърдите му бе усукана стегнато найлонова лента. Той откопча мъничката катарана и лентата се изхлузи, разкривайки две малки хълмчета с розови пъпки.

За миг Фокс се вцепени от изумление.

— Света Богородице! — съмнка той.

Ема наистина се оказа жена.

Дейл Джарвис посочи към екрана.

— Вижте там, под втория оръдеен купол, на отсамния борд на корпуса.

— Какво смяташ, че е това?

— Някой отвори вратата на предния товарен отсек — поясни Кемпър и се обърна към генерал Хигинс. — Не е лошо да предупредите хората си, че има вероятност екипажът да направи опит да напусне кораба.

— Те няма да могат да се отдалечат повече от три метра по брега — каза Хигинс.

Всички се загледаха в екрана и видяха как от люка излезе огромен мъж и изхвърли зад борда нещо като човешко тяло. Тялото плисна във водата и изчезна под нея. Мъжът се прибра и след миг отново се появи с друго тяло, което обаче този път спусна във водата със завързано за него въже — и то много внимателно, както се стори на всички в заседателната зала. След като изчака тялото да заплува по спокойното течение, отряза въжето, влезе обратно в люка и го затвори след себе си.

Кемпър направи знак на един от помощниците.

— Свържи се с бреговата охрана и им кажи да приберат мъжа, който се носи по течението.

— Какъв беше този театър? — Въпросът на президента се яви като ехо на мислите на насядалите около масата мъже.

— Дявол знае! — отвърна тихо Кемпър. — И надали някога ще разберем.

След известно време, което му се стори цяла вечност, Хирам Лусана попадна на врата, която го изведе на главната палуба. Стиснал здраво в ръка чувалчето с бомбичките, той прекрачи навън и студът моментално го прониза през тънкия му костюм. Внезапната му среща с дневната светлина го заслепи и той се спря да изчака очите му да привикнат.

Видя, че се намира под кърмовия мостик за управление на огъня точно пред оръден купол номер три. Около кораба свистяха курсуми от стрелкови оръжия, но умът му беше толкова обсебен от мисълта час по-скоро да хвърли бомбичките с отровното вещество, че не им обърна внимание. Реката го приканваше и той се затича към фалшбордите, ограждащи външния край на палубата. Оставаха му пет-шест метра дотам, когато един мъж с гумено подводно облекло изникна от сянката на купола и прицели оръжието си в него.

Лейтенант Алън Фъргъс вече не чувстваше изгарящата го болка от дупката в крака си, нито дълбоката покруса от гледката на посечените мъже от бойните му групи. Цялото му тяло трепереше от ненавист към отговорните за тази сеч. Нямаше значение, че мъжът срещу него беше облечен с костюм, а не с униформа и изглежда, не носеше оръжие. Фъргъс виждаше в него само човек, който бе убил негови приятели.

Лусана се закова на място и загледа Фъргъс. Дотогава не бе виждал по-злобно изражение по човешко лице. Двамата впиха погледи един в друг от разстояние не повече от три метра. Не си размениха думи. Времето като че ли спря и всички шумове заглъхнаха.

Хирам Лусана разбра, че борбата му да се издигне над мръсотията от детството му бе стигнала кулминацията си точно в този момент и на това място. Разбра също, че не може да бъде водач на хора, които никога нямаше да го приемат като човек от тяхната среда. Пред него ясно се очерта пътят, по който трябваше да поеме. Можеше

да направи много повече за потиснатите африканци, като се превърне в мъченик за тяхната кауза.

И той прие поканата за смърт. Усмихна се безмълвно на Фъргъс в знак на о прощение и се втурна към фалшборда.

Фъргъс натисна спусъка на автоматичното си оръжие. Изстреляните три куршума отстрани в тялото на Лусана го разтресоха и изкараха въздуха от дробовете му. Като по чудо обаче той се задържа на крака и продължи напред с несигурни крачки.

Фъргъс отново дръпна спусъка.

Лусана се свлече на колене, но не спря и запълзя към края на палубата. Фъргъс го наблюдаваше с безпристрастно възхищение и се запита някак разсеяно какво ли кара този толкова неподходящо облечен чернокож мъж да не обръща внимание на забитите в тялото му най-малко дузина куршуми.

С решителност, позната само на човек, който никога не изоставя задачата си недовършена, Лусана продължи да пълзи по палубата, притиснал брезентовото чувалче до корема си, оставяйки все по-разширяваща се кървава диря след себе си.

Фалшбордът беше само на половин метър от него. Той се придвижи по-близо, независимо от мрака, който започна да замъглява зрението му, и от кръвта, стичаша се от крайчета на устните му. Събирайки вътрешна сила, породена от крайно отчаяние, той повдигна ръка и метна чулчето зад борда.

То се задържа върху фалшборда за миг, за един безкраен миг, както се стори на Лусана, разлюля се и накрая цопна в реката. Лусана захлупи лице върху палубата и прекрачи прага на вечността.

Вътрешността на огромното оръдейно помещение вонеше на пот, кръв, оствър мирис на барут и горещо машинно масло. Повечето от оръдейната прислуга бяха все още в шок, в очите им се четеше страх и смут; останалите лежаха сред машинарията в неестествени пози, а от ушите и устата им шуртеше кръв. *Костница, същинска костница, помисли си Фокс. Господи, и аз съм същият като касапите, които посякоха семейството ми.*

Той погледна надолу в средната тръба на елеватора, отвеждаща към склада за боеприпаси, и видя как Чарлс Шейба удря с чук люлката

за подаване на снаряда, която се бе заклещила на три метра под палубата на оръдейния купол. Блокиращите врати, предназначени да предпазват погреба от случайно изхвръкнала искра, бяха широко отворени и Фокс изпита чувството, че гледа в бездънна яма на ада. После черната бездна като че ли се задими и той изведнъж разбра на какво се дължи припадъкът на оцелелите от ракетите „Сатан“ — въздухът бе спарен и лишен от кислород.

— Отворете външния капак! — прогърмя гласът му. — Трябва ви свеж въздух.

— Не е възможно, капитане — отвърна глас от другата страна на купола. — Изметна се и не може да се отвори.

— А отдушниците? Те защо не работят?

— Стана късо съединение — обади се друг глас през кашлица. — Въздух може да влиза единствено през тръбите на арсенала.

През задушаващата мъгла и мрака Фокс едва различаваше фигурата на мъжа, който говореше.

— Намерете ми нещо, с което да изкъртя капака на люка. Трябва да направим течение.

Той заобиколи труповете и огромното оръдие и се доближи до капака, отварящ се към главната палуба. Като видя стената му от твърда стомана, с дебелина сто и седемдесет милиметра, на Фокс му стана ясно с какво се захваща. Единствените точки в негова полза бяха счупените блокиращи зъбци и близо трисантиметровият процеп дневна светлина в горната му част, където капакът бе изкривен навътре.

Почувства потупване по рамото и се обърна. Беше Шейба.

— Чух ви, капитане, и реших, че това може да ви послужи. — Той му подаде метален прът, дълъг метър и двайсет и дебел пет сантиметра.

Фокс не загуби време в повече приказки и веднага заби пръта в процепа. Лицето му се зачерви от усилието, огромните му ръце се разтрепериха, но капакът на люка не помръдна.

Упорството на капака не ядоса Фокс, тъй като не беше от хората, които се предаваха след първия неуспех. Той затвори очи и си пое дълбоко въздух; всяка клетка в тялото му се съсредоточи върху събирането на цялата сила, затворена в огромното му туловище. Шейба го гледаше с възхищение. За първи път виждаше такава

невероятна концентрация. Фокс пъхна пръта, спря за секунда и след това започна да натиска свободния му край. От челото му закапа пот, вратните му жили се издуха, всеки мускул стана твърд като камък. И тогава капакът изскърца и помръдна.

Шейба не можеше да повярва, че съществува такава човешка сила. Но той не знаеше тайната, която подтикваше Фокс и му даваше сили, надхвърлящи нормалните. Още един сантиметър светлина се показа, последва... пет... и изведнъж изкривеният и откъснат от пантите си капак се повдигна и тупна на палубата със силен металически звук.

Почти веднага спареният въздух и димът излетяха навън и бяха заменени с прохладен, влажен въздух, нахлуващ отдолу. Фокс хвърли железния прът и остана неподвижен, докато ударите на сърцето му възвърнат нормалния си ритъм.

— Почистете затворите и закрепете здраво оръдията — нареди той.

— Вече няма хидравлично налягане на шомпола. Не можем да го върнем назад, за да извадим снарядите.

— Тогава ги извадете ръчно — сопна се Фокс.

Шейба не каза нищо. Нямаше време. Една цев на картечница се подаде през отворения капак и градушка от куршуми рикошира в бронираната камера, изсвистявайки покрай едното ухо на Фокс.

Шейба нямаше този късмет. Четири куршума са забиха във врата му почти едновременно. Коленете му се подкосиха и докато се свличаше на пода, гледаше с недоумение Фокс; от отворената му уста не излезе звук, само струя кръв, която закапа по гърдите му.

Фокс стоеше и наблюдаваше умиращия Шейба. Тогава в него се надигна гняв, той се завъртя на пети, пресегна се и грабна цевта на оръжието. Горещият метал обгори ръцете му, но той не почувства никаква болка. Издърпа силно цевта към себе си, но „тюленът“ отвън упорито не го пускаше, вместо това скочи през тесния отвор и се приземи вътре с показалец обвит около спусъка.

Човек, който знае със сигурност, че ще умре, не изпитва страх. Фокс обаче нямаше тази сигурност. Лицето му пребледня от страх, че ще бъде убит, преди снаряда с „БС“ в едно от трите оръдия да бъде обезвреден.

— Глупак такъв! — изкрещя той, когато „тюленът“ заби крак в стомаха му. — В оръдията... в оръдията има...

„Тюленът“ се изви и стрелна левия си юмрук в челюстта на Фокс. Мъчейки се да държи цевта далеч от тялото си, Фокс не можеше да направи нищо друго, освен да поеме удара. Той се запрепъства назад и падна до отворения капак, като в същото време се опита да избие с крак оръжието от ръката на нападателя си. Но не успя. „Тюленът“ отскочи настрани и наведе оръжието към корема на Фокс.

Даниел Обаси, младежът, който се намираше в офицерския пост на купола, наблюдаваше вцепенен от ужас как пръстът на „тюлена“ се стегна около спусъка. Той се опита да извика, за да отвлече вниманието на убиеца в черен водолазен костюм, но гърлото му бе пресъхнало като пясък в пустиня и от него излезе само шепот. От сляпо отчаяние, молейки се това да е единствената надежда да спаси живота на капитана, Обаси натисна червения бутона за „огън“.

65.

Нямаше начин да се върне процесът, нито да се спре стрелбата. Барутните заряди се детонираха и дулата на средното и дясното оръдия избълваха по един снаряд. В цевта на лявото оръдие обаче бойната глава заседна поради пукнатината, причинена от ракетите „Сатан“ и барутните газове останаха затворени в основата му.

Едно ново оръдие щеше да издържи на огромната експлозия и на колебливото налягане, но това старо, износено и ръждясало оръдие си бе изпяло песента; то се пропука и се пръсна. След части от секундата вулканично изригване на пламък се сгъсти вътре в купола, попадна в тръбите на елеваторите и възпламени чувалите с динамит, складирани на долната палуба.

„Айова“ избълва всичките си вътрешности.

Докато отхвърчаше през отвора на люка, Патрик Фокс видя за миг пълното разрушение и ужасяващата глупост на действията си. Той протегна ръка към любимата си Мирна, за да ѝ поисква прошка и в същия момент бе размазан върху палубата и превърнат в пихтия.

Бронебойният снаряд от дясното оръдие достигна зенита си и полетя надолу, врязвайки се през варовиковия покрив на сградата на Държавния архив. По щастлива случайност той мина покрай двайсет и едната полици, натъпкани с книги и документи, проби граничния под на изложбената зала на по-малко от три метра от стъклена витрина, съдържаща Декларацията за независимостта, и се заби до половината в бетонния под на подземния етаж. Но не избухна.

Снарядът номер две се оказа негоден.

За разлика от снаряд номер три.

Активиран от мъничкия си генератор, радиолокационният високомер вътре в снаряда с „Бърза смърт“ започна да излъчва сигнали към земята и да отчита траекторията си на спускане. Бойната глава летеше все по-надолу. На височина четиристотин и шейсет метра електрическият импулс освободи парашута и на фона на синьото небе

се разтвори чадър от коприна във флуоресциращ оранжев цвят. За огромна изненада над трийсетгодишния материал пое внезапния напън от въздушното течение, без да се разцепи по шевовете.

На няколко етажа под улиците на Вашингтон президентът и съветниците му седяха неподвижни на столовете си и не изпускаха от очи безмилостното спускане на снаряда. В първия момент те не можеха да приемат за истина онова, което ставаше пред тях. Всеки си мислеше с плах оптимизъм, че по някакъв начин механизъмът в бойната глава ще се развали и снарядът ще падне безобидно върху моравата на пешеходната зона край Капитолия. После обаче започнаха да се изпълват със страх и отчаяние.

Войниците, които бяха блокирали улиците около паметника на Линкълн и сградата на Държавния архив, както и тълпите от минувачи гледаха нагоре и сочеха възбудено към парашута, носен от лекия ветрец, духащ от север.

Атмосферата в заседателната зала тегнеше от напрежение и нарастваща тревога. Джарвис не можа да издържи на гледката на экрана. Той покри лицето си с ръце и промълви:

— Свършено е, с нас е свършено!

— Не може ли да се направи нещо? — попита президентът, без да сваля поглед от носещия се във въздуха обект, изобразен на экрана.

Хигинс сви пораженчески рамене.

— Ако взривим това чудовище, само ще разпръснем бактериите. Нищо не можем да направим.

Джарвис прочете израза на отчаяние в очите на президента — бяха стигнали до края на пътя. Смъртта на милиони беше въпрос само на секунди и на разстояние неколкостотин метра.

Всички толкова напрегнато се бяха вторачили в экрана, че отначало не забелязаха малката точка в далечината, която все повече се уголемяваше. След малко Кемпър я видя пръв. Той стана от стола си и се приближи до экрана. Тогава и другите видяха точката, добила вече очертанията на хеликоптер, летящ право към снаряда.

— Какво, по дяволите... — прошепна Хигинс.

— Изглежда, това е същият мерзавец, който кръжеше над „Айова“ — предположи на глас Кемпър.

— Сега вече ще взривим задника му — закани се Хигинс и се пресегна към телефона.

В този момент лъч от ниското слънце освети хеликоптера и на екрана ясно се видяха големите черни букви, изписани на фюзелажа му.

— НЮМА! — възклика Кемпър. — Това е хеликоптер на Националната агенция за морски и подводни изследвания!

Джарвис вдигна глава, сякаш изведнъж се бе събудил от дълбок сън.

— НЮМА ли чух?

— Сам се уверете — отвърна Кемпър.

Джарвис погледна към экрана, после скочи като полудял от мястото си.

— Не! — извика той и се пресегна да грабне слушалката от ръката на Хигинс.

Хигинс го гледаше като онемял.

— Недейте! Пилотът знае какво прави! — каза Джарвис с рязък глас.

Единственото, в което не се съмняваше Джарвис, беше, че Дърк Пит стои зад драмата, разиграваща се в столичния град. Хеликоптер на НЮМА и Пит — тук имаше някаква връзка. Малка искра на надежда проблесна в съзнанието на Джарвис, докато наблюдаваше как разстоянието между летателния апарат и снаряда се скъсяваше.

„Минерва“ се насочваше към яркооранжевия парашут като бик към плаща на тореадор. Предстоеше трудна битка. Стайгър и Сандекър бяха изчислили погрешно траекторията на бойната глава и кръжаха близо до сградата на Държавния архив, когато видяха, че парашутът се отвори по-рано и на осемстотин метра от тяхното местонахождение. Ценно време бе загубено, докато Стайгър промени курса.

— Минаха дванайсет секунди — съобщи нетърпеливо Сандекър от вратата на пилотската кабина.

Осемнайсет секунди до детонацията, каза в себе си Стайгър.

— Готов съм с куката и лебедката — каза Сандекър.

Стайгър поклати глава.

— Твърде рисковано е. Можем да извършим само един подстъп. Трябва да го подемем през въжетата с носовата част.

— Те ще се заплетат в лопатите на витлото.

— Друга възможност нямаме — отвърна Стайгър.

Сандекър не възрази, а побърза да седне на седалката до него и стегна предпазния си колан.

Срещу тях откъм челното стъкло се задаваше бойната глава. Стайгър затвори клапите на дроселите и в същото време избута назад лоста за управление на стълката на витлото. Скоростта на „Минерва“ намаля толкова рязко, че двамата мъже се бълснаха напред в предпазните си колани.

— Шест секунди — съобщи Сандекър.

Сянката на парашута вече падаше върху хеликоптера, когато Стайгър изви летателния апарат силно надясно. От тази маневра заостреният нос на хеликоптера се вряза между носещите въжета. Оранжевата коприна се сгърчи и покри челното стъкло на хеликоптера, закривайки слънцето. Три от въжетата се закачиха и усукаха около вала на витлото; този път старата материя не издържа и се разпори на ленти. Останалото парче плат обгърна фюзелажа, а „Минерва“ почти спря да се движи, когато пое внезапно тежестта на снаряда.

— Две секунди — каза Сандекър през стиснати устни.

Снарядът теглеше „Минерва“ надолу. Стайгър върна хеликоптера до изправено положение, отвори клапите на дроселите докрай и натисна лоста за набиране на височина.

Двата двигателя се напрягаха под тежкия товар. Сандекър беше спрятал да брои. Времето беше изтекло. Стрелката на висотомера потрепваше на триста метра. Той подаде глава през страничния прозорец и погледна надолу през плющащата коприна към бойната глава, която се люлееше под фюзелажа, и зачака да види експлозията.

Лопатите на носещото витло пореха въздуха. Парашут, снаряд и хеликоптер бяха вкопчени ведно във висящо положение. Сандекър насочи вниманието си към висотомера. Стрелката му не бе помръднала. По челото му избиха капки пот.

Изминаха десет секунди, които се сториха на Сандекър дълги колкото десет години. Стайгър бе вглъбен в задачата си, ръцете му играеха по командното табло. Адмиралът нямаше какво друго да прави, освен да седи. За първи път се почувства напълно безполезен.

— Повдигни се, да те вземат дяволите, повдигни се — говореше Стайгър на „Минерва“.

Сандекър се бе вторачил във висотомера като хипнотизиран. Стори му се, че стрелката се помръдна с милиметър над чертичката за триста метра. Дали само му се бе сторило така? И тогава бавно, но неотклонно стрелката видимо започна да се измества нагоре.

— Набираме височина — съобщи той с треперещ глас.

Стайгър не каза нищо.

Скоростта на изкачването започна да се увеличава. Сандекър стоеше смълчан на мястото си, докато не се увери, че очите му не го лъжеха. Вече нямаше причина за несигурност. Стрелката бавно подмина следващата горна индикация.

66.

Облекчението, което изпитаха мъжете в заседателната зала, не можеше да бъде описано. Ако ги бяха запитали, всички единодушно биха признали, че никога не са виждали и наполовина толкова прекрасна гледка. Дори усмивката на сдържания по природа генерал Хигинс беше рекордно широка. Задушаващият облак на предчувствието за гибел мигом се разпръсна и всички започнаха да се поздравяват, когато „Минерва“ понесе смъртоносния си товар към безопасна височина.

Президентът се отпусна на стола и си разреши удоволствието да запали пура. Той кимна към Джарвис през кълбото дим.

— Излиза, че ти, Дейл, си ясновидец.

— Беше просто премислено предположение, господин президент.

Адмирал Кемпър вдигна слушалката на телефона.

— Свържете ме с хеликоптера на НЮМА! — нареди той.

— Още не сме се разминали с бурята — отбеляза Хигинс. — Хората в хеликоптера няма да летят до безкрайност.

— Имаме говорна връзка — разнесе се ясен глас по високоговорителите до екрана.

Кемпър заговори в слушалката, без да откъсва поглед от „Минерва“

— Хеликоптер на НЮМА, тук адмирал Кемпър от Комитета на началник-щабовете. Моля, представете се.

Спокоен и ясен глас отвърна:

— Говори Джим Сандекър, Джо. Какво те интересува?

Президентът се изправи на крака.

— Директорът на НЮМА?

Кемпър кимна.

— Знаеш много добре какво ме интересува! — отвърна с рязък тон генералът.

— А, да. Снарядът с „Бърза смърт“. Предполагам знаеш какъв потенциал има.

— Знам.

— И те интересува какво смятам да правя с него ли?

— Такава мисъл наистина ми мина през ума.

— Когато наберем височина хиляда и петстотин метра, пилотът полковник Ейб Стайгър ще поеме по най-пряката въздушна линия към морето, където ще пуснем възможно най-далече от брега това проклето нещо.

— Колко далече ще бъде? — попита Кемпър.

Настъпи мълчание, докато Сандекър се съветваше със Стайгър.

— Зависими сме от горивото, но ще бъде приблизително на хиляда километра на изток от крайбрежието на Делауеър.

— Доколко здраво се държи снарядът?

— Изглежда достатъчно плътно прилепнал. Щеше да ни е от полза, ако не трябваше да разчитаме на приборите и не ни пречеше да се наслаждаваме на гледката пред нас.

— Я повтори.

— Куполът на парашута е прилепнал за челното стъкло и затова можем да гледаме само надолу.

— Можем ли да ви помогнем с нещо? — попита Кемпър.

— Да — отвърна Сандекър, — като уведомите всички военни и пътнически самолети да не се доближават до пътя ни към морето.

— Считай го за сторено. Ще уредя също и спасителен плавателен съд да бъде наблизо до мястото, където ще изхвърлите снаряда.

— В никакъв случай, Джо. Полковник Стайгър и аз оценяваме жеста, но ще бъде глупост да се жертвват още хора.

Кемпър не отговори веднага. Очите му се изпълниха с тъга. После каза:

— Разбирам. Край на разговора.

— Има ли някакъв начин да бъдат спасени? — попита Джарвис.

Кемпър поклати глава.

— Тъжната истина е, че адмиралът и полковник Стайгър ще извършат самоубийство. Когато хеликоптерът свърши горивото си и започне да пада, снарядът ще пада заедно с него. След като стигнат височина триста метра, бойната глава ще се пръсне. Останалото се подразбира от само себе си.

— Но те положително биха могли да срежат платното на парашута и да продължат на безопасно разстояние, преди да кацнат

принудително — обади се Джарвис.

— Разбирам какво имаше предвид адмирал Кемпър — намеси се Хигинс. — Отговорът може да се види на екрана. Парашутът се явява смъртоносна връв на хеликоптера. Въжетата му са усукани около основата на витлото и висят от другата страна на товарния отсек, където няма врата и няма как да се излезе, за да се срежат въжетата.

— А не могат ли двамата да скочат от хеликоптера, преди да е почнал да пада? — попита Джарвис.

Генерал Сейър се обади:

— За разлика от обикновените хеликоптери тези нямат автоматични командни системи. Те се управляват ръчно през цялото време. Ако се наложи екипажът на такъв хеликоптер да скочи принудително, машината ще падне върху тях.

— Значи нищо не можем да направим? — В гласа на Джарвис се долавяше отчаяние.

Президентът се беше загледал с мрачно изражение в лакираната повърхност на масата и след малко каза:

— Нищо, освен да се молим да успеят да отдалечат този опасен товар на безопасно разстояние от бреговете ни.

— А после?

— После само ще седим безпомощни и ще наблюдаваме смъртта на двама смели мъже.

Ледената вода свести Пит. В първия момент той примижа от ярката светлина, после напрегна съзнатието си, за да си спомни какво се бе случило и защо се носи по течението на студена и мръсна река. После го прониза болка и той изпита чувството, че в главата му се забиват десетки пирони.

Усети вибрация във водата, чу приглушен пукот и след малко откъм изгряващото слънце се зададе патрулен катер на бреговата охрана. Двама мъже във водолазни костюми скочиха във водата и сръчно завързаха въже за Пит, после дадоха знак и Пит бе изтеглен на борда.

— Малко е раничко за плуване — каза огромен мъж с превръзка на ръката. — Или тренирате за преплуване на Ламанша, а?

Пит се огледа наоколо и видя счупените стъкла и откъртената дървения на мостика на катера.

— Откъде изникнахте вие? От морската битка при Мидуей ли?

Едрият мъж се засмя и отвърна:

— Бяхме тръгнали да се прибираме в дока си, когато ни бе наредено да ви извадим от водата. Аз съм капитан втори ранг Кибъл, Оскар Кибъл, шкиперът на този някога най-чист и спретнат катер.

— Дърк Пит от НЮМА.

Кибъл присви очи.

— Как се озовахте на бойния кораб?

Пит огледа такелажа на катера.

— Мисля, че ви дължа нова радиоантена.

— Вие ли я отнесохте?

— Съжалявам, но се наложи да продължа по пътя си и нямах време да напиша доклад за щетите.

Кибъл се усмихна и посочи към една врата.

— Хайде да влизаме, за да ви превържа главата. Май доста лошо сте ударен.

Едва тогава Пит видя огромен стълб дим да се издига до завоя на река Потомак.

— „Айова“! — възклика той. — Какво е станало с него?

— Взриви се.

Пит се облегна тежко на леера.

Един мъж подаде одеяло на Кибъл и той загърна с него Пит.

— Не се тревожете и идете да легнете вътре. На пристанището чака лекар.

— Няма значение — каза Пит. — Вече няма никакво значение.

Кибъл го поведе към лоцманската кабина и му поднесе чаша горещо кафе.

— За съжаление на катера ни няма никакъв алкохол. Такива са разпоредбите. Но и без това е доста раничко за това. — Той се обрна и заговори през отворената врата на свързочника си.

— Какви са последните новини за хеликоптера?

— В момента лети над Чесапийския залив, сър.

— За какъв хеликоптер става дума? — попита Пит.

— Ами за един от вашите — отвърна Кибъл. — Ама че странно нещо се случи! Един снаряд от последния залп на „Айова“ полетя

надолу с парашут и представяте ли си, оня идиот в хеликоптера на НЮМА взе, че го улови.

— О, слава богу! — промълви Пит, след като чутото проникна докрай в съзнанието му. — Трябва ми радио. Трябва да ползвам радиото ви.

Кибъл се поколеба.

— Не е редно да позволявам на цивилни лица да използват военни съобщителни средства...

Пит вдигна ръка, за да го прекъсне. Вкочанената му от студ кожа бе възвърнала чувствителността си и той усети, че има нещо под ризата си. Бръкна под нея и извади малък пакет.

— Това пък откъде се взе? — загледа го той замислен.

Безпокойство обзе Стайгър, когато погледна температурния датчик и видя, че стрелката сочи червената чертичка. До Атлантическото крайбрежие оставаха още стотина километра и последното нещо, от което имаше нужда, беше блокиране на турбинните лагери.

Лампата на радиото замига и адмиралът натисна предавателния бутон.

— Тук Сандекър. Слушам ви.

— Готов съм за бърканите яйца. — Гласът на Пит се чуваше на пресекулки по линията.

— Дърк! Добре ли си?

— Малко съм поомърлян, но все още мога да ритам.

— Какво стана с другия снаряд? — попита разтревожен Сандекър.

— Обезвреден е — отвърна Пит.

— А касетата с „Бърза смърт“?

— Течението я отнесе — отвърна Пит, но в гласа му се прокраднаха нотки на колебание.

Пит можеше да бъде само донякъде сигурен, че Хирам Лусана е хвърлил бомбичките в реката, но нямаше намерение да разкрива пред Стайгър и адмирала, че има вероятност усилията му да са отишли напразно.

Сандекър разказа накратко за улавянето на парашута и обясни, че перспективите са мрачни. Пит го изслуша, без да го прекъсва. След това му зададе само един въпрос:

— Още колко време можете да останете във въздуха?

— Ако зависеше само от горивото, още два, дори два и половина часа — това беше гласът на Стайгър. — Големият ми проблем са двигателите, започват да прегряват.

— Изглежда, куполът на парашута е блокирал отчасти смукателните камери.

— Готов съм да чуя брилянтни предложения. Хрумва ли ти нещо?

— Най-случайно наистина ми хрумна — отвърна Пит. — Сега си дръж ушите отворени. Точно след два часа пак ще се свържа с вас. Междувременно изхвърлете всяка излишна тежест: седалки, инструменти, всичко, което може да олекоти машината. Край на връзката.

Пит изключи микрофона и се обърна към Кибъл.

— Трябва да сляза на брега час по-скоро.

— Ще бъдем на пристанището след осем минути.

— Ще ми трябва и транспорт — допълни Пит.

— Още не съм разбрал как се набъркахте в тази каша — каза Кибъл. — Доколкото разбирам, би трявало да ви поставя под арест.

— Сега не е време да си играем на бдителност — сопна му се Пит. — Господи, трябва ли всичко да върша сам? — Той се наведе над радиста. — Свържете ме с главното управление на НЮМА и с фирмата „Странски инструмънт“, в този ред.

— Не си ли позволявате прекалена волност с хората и съоръженията ми, господинчо?

Пит нито за минута не се усъмни, че ако Кибъл имаше две здрави ръце, щеше да го размаже на палубата.

— Какво трябва да направя, за да получавате съдействие?

Кибъл загледа убийствено Пит със светлокрафявите си очи, после бавно разтегна устни в усмивка.

— Да кажете „моля“.

Пит се подчини и точно след двайсет минути вече летеше с хеликоптер на бреговата охрана за Вашингтон.

67.

Двата часа изминаха мъчително бавно за Стайгър и Сандекър; вече вървеше третият. Бяха прелетели над крайбрежието на Делауеър и сега се намираха на осемстотин километра от него над Атлантическия океан. Времето се бе задържало относително спокойно и няколкото гръмотевични облака любезно се бяха отдръпнали от летателния им път.

Всичко, което не беше завинтено за пода, а дори и някои завинтени предмети бяха изхвърлени през вратата на товарната кабина. Сандекър изчисли, че е изхвърлил близо сто и осемдесет килограма. Това и тежестта, изгубена от изразходваното гориво, предотврати прегряването на роптаещите двигатели, които с мъка поддържаха претоварения „Минерва“ във въздуха.

Сандекър седеше облегнат на отвесната преграда на пилотската кабина, тъй като бе махнал всички седалки освен тази на Стайгър. Физическите усилия през изминалите два часа го бяха изтошили. Той дишаше тежко, чувствуващ мускулите на ръцете и краката си скованы от преумора.

— Някаква вест... от Пит?

Стайгър поклати глава, без да отмества поглед от приборите.

— Пълно мълчание — отвърна той. — Но и какво можем да очакваме? Той не е чудотворец, я!

— Познавам го като човек, който върши неща, които за другите хора са невъзможни.

— Аз пък мога да разпозная кога някой прави патетичен опит да внуши празни надежди. — Стайгър посочи с брадичка часовника на командното табло. — Два часа и осем минути, откакто последно се свърза с нас. Мисля, че ни е отписал.

Сандекър беше твърде изтощен, за да спори. Като през гъста мъгла той се пресегна, сложи на главата си наушните слушалки и затвори очи. Тъкмо усети, че се отпуска, когато висок глас го сепна.

— Ей, лисия, да не би да дремеш, та пъплиш като охлюв?

— Джордино! — възклика Стайгър.

Сандекър натисна предавателния буто.

— Ал, къде си?

— На осемстотин метра зад вас и на шейсет метра под вас.

Сандекър и Стайгър се спогледаха смяни.

— Не трябваше ли да си в болница? — попита Сандекър.

— Пит уреди да ме изпишат.

— А той къде е? — попита Стайгър.

— Зад теб, Ейб — отвърна самият Пит. — Боравя с приборите на Джординовия „Катлин“ М-двеста.

— Забави се.

— Съжалявам, но тези неща изискват време. Как си с горивото?

— Мокри само дъното — отвърна Стайгър. — Мога да изстискам още осемнайсет-двайсет минути, ако имам късмет.

— Норвежки пътнически лайнери е наблизо и в готовност, пеленг две-седем-нула градуса. Капитанът му е разчистил слънчевата палуба от пътници и шезлонги, за да кацнеш там. Трябва да...

— Ти луд ли си?! — прекъсна го Стайгър. — Пътнически лайнери... слънчева палуба... Какви ги дрънкаш?

Пит продължи, без да се засяга.

— Щом се освободиш от снаряда, поемай към кораба. Няма да го подминеш.

— Как ще ви завиждам, момчета! — вметна Джордино. — Ще се разположите край басейна, ще отпивате май тайс...

— Ще отпиваме май тайс! — повтори изуменият Стайгър. — Боже господи, и двамата сте се побъркали!

Пит се обърна към разположилия се на седалката на втория пилот Джордино и кимна към гипсирания му крак.

— Сигурен ли си, че ще можеш да си служиш с приборите, както си „обут“ с това чудо?

— Единственото, което не ми позволява това чудо — потупа Джордино гипса, — е да почеша крака си.

— Тогава те са твои.

Пит вдигна ръце от командното табло, стана от седалката и тръгна към товарната секция на „Катлин“. От отворената врата нахлуващо студен въздух. Един мъж с бледа кожа и скандинавски черти на лицето, облечен в многоцветен скиорски екип, се бе прегърбил над дълъг, черен правоъгълен предмет, поставен върху

триножник с массивни крака. Доктор Паул Вейр явно не си падаше по пътуване посред зима в самолети, в които ставаше голямо течение.

— Ние сме в готовност — каза Пит.

— И аз почти — отвърна Вейр през посинели устни. — Закачам охладителните тръби. Ако около главата и източника на захранване не циркулира вода, съоръжението ще опече вътрешността си.

— Не знам защо, но очаквах по-екзотично съоръжение — подметна Пит.

— Този вид аргонови лазери не се правят за научнофантастични филми, господин Пит. — Доктор Вейр продължи да обяснява, докато извършваше последна проверка на съоръжението. — Те са конструирани да излъчват кохерентен лъч светлина за най-различно приложение.

— И мислите, че ще свърши работа?

Вейр сви рамене.

— Осемнайсет вата, концентрирани в тънък лъч, който освобождава само два киловата енергия, не звучи много, но ви уверявам, че е предостатъчно.

— На какво разстояние искате да се доближим до снаряда?

— Дивергенцията на лъча изисква то да е възможно най-късо. Не повече от петнайсет метра.

Пит натисна бутона на микрофона си.

— Ал?

— Влез!

— Приближи се на петнайсет метра до снаряда.

— На това разстояние турбулентността от витлото на хеликоптера ще ни запремята като прашинки.

— Няма друг начин.

Вейр щракна главния ключ на лазера.

— Ейб, чуваш ли ме?

— Слушам те.

— Замисълт е Джордино да маневрира възможно най-близо до теб, така че ние да срежем въжетата на снаряда с лазерен лъч.

— Значи това е номерът — обади се Сандекър.

— Това е номерът, адмирале. — Гласът на Пит беше мек, почти безгрижен. — Вече заемаме позиция. Поддържайте този курс. Стискайте палци и всички други възможни пръсти, за да успеем!

Джордино боравеше с бутоните внимателно и прецизно като часовникар и доближи „Катлин“ до и малко под „Минерва“. Започна да чувства режещия вятър върху подвижните плоскости и обгърна здраво ръка около ръчката за управление на хоризонталните кормила. От силното тресене всичко, което не беше завързано в товарната секция, дрънчеше шумно. Пит местеше поглед от Вейр към снаряда и обратно.

Главният физик от „Странски инструмънт“ стоеше наведен над главата на лазера. Не показваше никакви признаци на страх или беспокойство. Дори напротив, като че ли се забавляваше от това, което върши.

— Не виждам никакъв лъч — каза по едно време Пит. — Това нещо работи ли?

— Съжалявам, че ще разбия представите ви — отвърна Вейр, — но лъчът на аргоновия лазер е невидим.

— Как ще улучите целта тогава?

— Чрез този трийсетдоларов мерник за пушка — потупа той тръбата, закрепена импровизирано за лазера. — Няма да ми донесе Нобелова награда, но ще свърши работа.

Пит се просна по корем, запълзя и подаде глава над прага на отворената врата. Силното въздушно течение грабна част от превръзката на главата му и тя се развя като знаме в ураган. Снарядът висеше от хеликоптера под лек ъгъл спрямо опашното витло. Пит го гледаше и не можеше да повярва, че в такава малка касета е натъпкана цяла вселена от агония и смърт.

— По-близо — извика Вейр, — поне още три метра.

— Приближи се с още три метра — съобщи Пит по микрофона си.

— По-близо, и ще можем да използваме направо ножици — измърмори Джордино. Ако беше напрегнат, това не му личеше. Дори имаше вид на дремещ човек. Единствено пламъчетата в очите му издаваха пълната му концентрация, необходима за прецизното управление на самолета.

Пит най-сетне видя резултата — усуканите въжета над снаряда започнаха да почерняват. Невидимият лъч стопяваше найлоновите нишки. Колко ли са на брой, запита се той. Може би най-малко петдесет.

— Прегрява се! — Две думи и сърцето прескочи един удар. — Много студ влиза тук от отворената врата — извика Вейр. — Охлаждащите тръби замръзнаха.

Погледът на физика се върна към мерника. Пит видя как няколко въжета се скъсаха и обгорелите им краища се развяха от въздушната струя. Остра миризма на изгорял изолационен материал изпълни кабината.

— Тръбата няма да издържи дълго — каза Вейр.

Още пет-шест въжета бяха прорязани от лъча, но другите останаха непокътнати. Вейр изведнъж се изправи и свали тлеещите си ръкавици.

— О, боже, съжалявам! — извика той. — Тръбата отиде!

Снарядът със смъртоносното вещество продължаваше да виси заплашително под „Минерва“.

Изминаха трийсет мъчителни секунди, преди Пит да наруши мълчанието.

— Вече нямаме лазер — съобщи той кратко по микрофона.

— По дяволите! — изруга Стайгър. — Къде се дяна късметът ни?

— И сега какво? — попита спокойно адмирал Сандекър.

— Пригответе този гъсок за пикиране — отвърна Пит.

— Какво?

— Това е последната карта на масата. Започвай да пикираш. Когато набереш достатъчно скорост, дръпни рязко нагоре. Може би късметът ти пак ще се усмихне, Ейб, и нежеланият пътник сам ще скочи.

— Това ще е много опасно — каза Стайгър. — Ще тряба да го извърша по прибори. Не виждам нищо от този купол, залепен за челното стъкло.

— Ще бъдем до вас — обади се Джордино.

— Но не се доближавайте много, че сме хремави — отвърна Стайгър и отдалечи хеликоптера от самолета зад него.

„Минерва“ се издигна и после се спусна под седемдесетградусов ъгъл. Сандекър подпря крака в основата на пилотската седалка и се хвани с двете ръце за нея. Мъжете в „Катлин“ наблюдаваха напрегнато как носът на хеликоптера се насочи право към морето.

— Намали малко ъгъла на спускане — каза Пит. — Снарядът започва да се издига към задното витло.

— Разбрано — потвърди Стайгър. — Все едно че скачам от високо здание със затворени очи.

— Справяш се добре — увери го Пит.
Хиляда и двеста метра.

Джордино не се стараеше да повтаря с точност действията на Стайгър. Той забавяше хода на „Катлин“, като пикираше с лъкатушене зад „Минерва“. Доктор Вейр, чиято работа бе приключила, тръгна пипнешком към топлата пилотска кабина.

Наклонът на пода на хеликоптера беше толкова остьр, че адмирал Сандекър имаше чувството, че е облегнал гръб на стена. Погледът на Стайгър се местеше от висотомера към скоростомера, оттам към изкуствения хоризонт и обратно.

Деветстотин метра.

Пит видя, че куполът на парашута плющи застрашително близо до витлото, но запази мълчание. Стайгър беше достатъчно напрегнат, прецени той, за да чуе ново злокобно предупреждение. А морето като че ли нямаше търпение да посрещне „Минерва“.

Стайгър започна да чувства нарастваща вибрация. Шумът на вятъра ставаше все по-силен с увеличаващата се скорост. За част от секундата му мина мисълта да вдигне ръце и да сложи край на това мъчение. После обаче за първи път през този ден помисли за жена си и децата си и желанието да ги види отново му вдъхна нова решимост да живее.

— Ейб, сега! — проехтя командалата на Пит в слушалките му. — Нагоре!

Стайгър дръпна рязко лоста.

Шестстотин метра.

„Минерва“ потрепери от огромното съпротивление, което атакуваше всеки нит на конструкцията му. Хеликоптерът увисна за миг неподвижно, когато снарядът, реагирайки на силата като тежест в края на огромно махало, се изви навън.

Въжетата, останали незасегнати от лазерния лъч, се изпънаха като струни на банджо. После по две — по три започнаха да изтъняват.

Точно когато смъртоносният снаряд създаде впечатлението, че ще се отплесне обратно навътре и ще се сгромоляса върху

хеликоптера, се изхлузи и полетя надолу.

— Падна! — извика Пит.

Стайгър беше прекалено изтощен, за да отговори. Сандекър тромаво се изправи на колене и разтърси Стайгър по рамото.

— Насочи се към онзи пътнически кораб — каза му той с глас, в който се долавяше умора, но и дълбоко облекчение.

Пит не изчака да види маневрата на хеликоптера. Погледът му следеше снаряда, чиято синя обвивка се сля със синята морска вода и след малко изчезна под нея.

Проектиран да се спуска със скорост шест метра в секунда, снарядът измина тристане метра, без да взрви бойната си глава. Детонирацият механизъм се забави прекалено дълго. При скорост близо сто метра в секунда снарядът, носещ масово изтребление, се гмурна в очакващите го прегръдки на морската бездна.

Пит не отмести поглед, докато не видя как малкото петно бяла пяна от плисъка бе погълнато от безмилостните вълни.

Има нещо сърцераздирателно в това да гледаш как умира кораб. Президентът се развълнува дълбоко, докато наблюдаваше високите стълбове дим, издигащи се от „Айова“, и пожарните кораби, които се приближаваха към този ад в безуспешни опити да потушат пламъците.

Той седеше заедно с Тимоти Марч и Дейл Джарвис — началниците на щабовете се бяха върнали в Пентагона, за да започнат подготовката за предстоящите разследвания. След няколко часа шокът щеше да отмине и медиите щяха да закрещят за разплата.

Президентът също се подготвяше за действие. Общественият протест трябваше да бъде смекчен. Парчетата трябваше да се потулят под килима възможно най-деликатно и незабележимо.

— Току-що дойде съобщение, че адмирал Бас е починал в болница „Бетезда“ — каза тихо Джарвис.

— Трябва да е бил много силен човек, след като е пазил тайната за агента „Бърза смърт“ през всичките тези години — отбеляза президентът.

— И неговият край дойде — смънка Марч.

— Остава остров Ронджело — подсети ги Джарвис.

— Да — кимна уморено президентът, — остава островът.

— Не бива да позволяваме да остане и най-малката следа от този бактериологичен организъм.

Президентът погледна към Джарвис.

— Какво предлагаш?

— Да заличим острова от картата.

— Не е възможно — обади се Марч. — Руснаците ще вдигнат врява до небето, ако го взривим. От две десетилетия насам и двете страни спазват мораториума за забрана на надземни ядрени опити.

По устните на Джарвис се появи тънка усмивка.

— Китайците още не са подписали договора.

— Е, и?

— Ами ще откъснем една страница от операция „Дива роза“ — отвърна Джарвис. — Ще изпратим една от нашите подводници — носители на ракети — възможно най-близо до китайската суза, после ще подадем команда да бъде изстреляна ядрена бойна глава към остров Ронджело.

Марч и президентът си размениха замислени погледи. После и двамата са обърнаха към Джарвис, очаквайки да чуят останалото.

— Докато не извършваме никакви подготовки за такива опити и не се виждат никакви наши надводни кораби или самолети в радиус от две хиляди морски мили от мястото на взрива, няма да има и никакво доказателство, което руснаците да използват срещу нас. От друга страна, техните шпионски спътници ще запишат, че траекторията на ракетата започва от Китай.

— Може и да успеем, ако сме внимателни — каза Марч, въодушевен от идеята. — Китайците, разбира се, ще отрекат да имат участие в това. И след обичайните груби обвинения от страна на Кремъл, от Държавния ни департамент и други разгневени държави, обвиняващи Пекин, случката ще заглъхне и до две седмици ще бъде забравена.

Президентът се загледа в пространството, докато се преоборваше със съвестта си. За първи път през близо осемте си години управление се почувства уязвим от положението си. По бронята на властта се бяха появили тънки като косъм пукнатини, които можеха да я разцепят, ако ѝ се нанесеше непредвиден удар.

Най-накрая той стана от стола си тежко, като човек два пъти повъзрастен от него.

— Моля се на Господ — заговори той с тъга в очите, — да съм последният човек в историята, който преднамерено нарежда да се извърши ядрен удар.

После се обрна и тръгна бавно към асансьора, който щеше да го качи в Белия дом.

МАТ НА ВТОРИЯ ХОД

Умконо, Южна Африка, януари 1989 година

Топлината на сутрешното слънце вече се чувствува, когато двамата мъже внимателно спуснаха дървения ковчег на дъното на гроба. После издърпаха въжетата, които тихо шумоляха, докато се остьргваха в чистите заострени ръбове.

— Наистина ли не искате да го зарием? — попита единият гробокопач с черна като абнос кожа, докато навиваше въжето около мускулестото си рамо.

— Да, благодаря. Аз ще се погрижа за това — отвърна Пит и му подаде няколко банкноти в южноафриканскиrandи.

— Не ни плащайте — каза гробарят. — Капитанът ни беше приятел. И сто гроба да изкопая, пак няма да мога да му се отплатя за онова, което направи той за семейството ми.

Пит кимна в знак на разбиране.

— Ще използвам лопатата ви.

Гробарят му я подаде, ръкува се отривисто с Пит и се усмихна до уши. После се обърна и тръгна по тясна пътечка, която отвеждаше към селището.

Пит се огледа наоколо. Местността беше тучна, но дива. От влажните шубраци, нагрети от сутрешното слънце, се издигаха тънки струйки пара. Той избърса в ръкава потта по челото си и се изтегна под клоните на една мимоза, заслушан в звуците на рог в далечината. После върна вниманието си към големия гранител надгробен камък.

ТУК ПОЧИВА
СЕМЕЙСТВО ФОКС
Патрик Маккензи
Мирна Клариса
Патрик Маккензи младши
Дженифър Луиз

събрани заедно вовеки веков
1988

Предвидлив човек, помисли си Пит. Камъкът е бил издялан месеци преди Фокс да намери смъртта си на борда на „Айова“. Пит перна от ръката си една странстваща мравка и затвори очи. Беше дремал два часа, когато го събуди шум от кола.

Униформеният шофьор с чин сержант натисна спирачките на бентлито, слезе от колата и отвори задната врата. Оттам излезе полковник Йорис Зееглер, следван от министъра на от branата Питер де Ваал.

— Колко спокойно е тук — отбеляза Де Ваал.

— В тази част се възцари спокойствие след клането във фермата на Фокс — поясни Зееглер. — Мисля, че гробът е натам, сър.

Пит стана и се изчетка, докато двамата се приближаваха към него.

— Много мило от ваша страна, господа, че дойдохте от толкова далече — рече Пит и протегна ръка.

— Нищо не ни костваше, уверявам ви — натърти Де Ваал, пренебрегвайки протегнатата ръка на Пит, и приседна непочтително на надгробния камък на семейство Фокс. — По една случайност полковник Зееглер беше уредил една обиколка за инспекция на северната част на провинция Натал. Така че направихме само кратко отклонение дотук.

— Няма да ви бавя — каза Пит, докато оглеждаше слънчевите си очила за петна. — Познавахте ли капитан Фокс?

— Приех, че странната ви молба да се срещнем на това селско гробище идва от високо ниво във вашето правительство, но искам да знаете, че съм тук от любезност, а не да отговарям на въпроси.

— Разбирам — отвърна Пит.

— Да, срещал съм се веднъж с капитан Фокс. Беше миналия октомври, ако не се лъжа, малко след като семейството му бе избито. Изразих му съболезнованията от името на Министерството на от branата.

— И той прие предложението ви да извърши нападение над Вашингтон.

Очите на Де Ваал не трепнаха.

— Пълни глупости! Човекът беше душевно разстроен от смъртта на жена му и децата му. Той сам запланува и извърши това нападение.

— Нима?

— Положението и рангът ми няма да търпят обиди — каза Де Ваал и се изправи на крака. — Приятен ден, господин Пит.

Пит го оставил да направи двайсетина крачки и каза:

— А операция „Дива роза“? Нашите разузнавачи знаеха за нея почти от началото ѝ.

Де Ваал се спря насред крачка, обърна се и погледна Пит.

— Знаели са? — Той тръгна обратно и застана лице в лице с мъжа от НЮМА. — Знаели са за операция „Дива роза“?

— Това би трябвало да изненадва най-малко вас — каза любезно Пит. — В края на краищата, нали вие им пуснахте слуха за нея.

Надутото поведение на Де Ваал се стопи и той погледна към Зееглер за подкрепа. Очите на полковника не трепваха, лицето му беше твърдо като камък.

— Това е абсурдно — продължи Де Ваал. — Правите безумни обвинения, основаващи се на вята.

— Признавам, че в мрежата има няколко дупки — рече Пит. — Но аз влязох в играта късно. Безупречен план и независимо от края му вие спечелихте, господин министър. Защото планът никога не е бил замислян да успее. Хвърлянето на вината за нападението върху АРА, за да предизвикате съчувствие към южноафриканското бяло малцинство, е било само димна завеса. Истинската цел е била да поставите в неловко положение и да съборите от власт министър-председателя Кертсман и хората му, за да може Министерството на от branата да издигне ново военно правителство, оглавявано не от друг, а от самия Питер де Ваал.

— Защо се ровите във всичко това? — извика гневно Де Ваал. — Какво се надявате да постигнете?

— Не обичам да виждам как изменниците преуспяват — отвърна Пит. — Между другото, колко си заделихте на страна вие и Ема? Три... четири милиона долара?

— Вие преследвате призраци, Пит. Полковник Зееглер може да потвърди. Ема беше платен агент на АРА.

— Ема е продавала подправени доклади от вашето министерство на всеки чернокож наивен революционер, който е бил в състояние да плати за тях, и е поделяла печалбата с вас. Доста доходносна странична авантюра, нали, Де Ваал.

— Няма да стоя тук и да слушам неговите брътвежи! — процеди през зъби министърът и направи знак на Зееглер да тръгват към колата.

Зееглер не помръдна.

— Съжалявам, господин министър, но мисля, че господин Пит трябва да бъде изслушан.

Де Ваал за малко да се задави от ярост.

— Служил си ми десет години, Йорис. Добре знаеш, че наказвам строго за неподчинение.

— Зная, сър, но мисля, че трябва да останем... особено при новите обстоятелства. — Зееглер повдигна брадичка към един чернокож в униформата на АРА, който вървеше между гробовете. По мрачното му лице беше изписана решителност, а в едната си ръка, пусната до тялото, държеше извит марокански нож.

— Четвъртото лице в драмата — подметна Пит. — Позволете ми да ви представя Томас Мачита, новия водач на Африканската революционна армия.

Въпреки че антуражът на министъра не носеше оръжие, Зееглер не показа уплаха. Де Ваал се обърна на пети и извика на шофьора си, сочейки диво към Мачита:

— Сержант! Застреляй го! За бога, застреляй го!

Сержантът гледаше през министъра, сякаш тялото му беше прозрачно. Де Ваал се обърна към Зееглер, в очите му се натрупваше страх.

— Йорис, какво става?

Зееглер не отговори; лицето му не издаваше никакви чувства.

Пит посочи към отворения гроб.

— Капитан Фокс беше този, който разкри коварния ви план. Той може и да е бил разстроен от гибелта на семейството си и да е желал отмъщение, но когато сте изпратили Ема да го убие, той е разbral, че сте го подвели. Защото ако го бяха заловили жив, той е щял да разкрие прякото ви участие в този план. Освен това не сте искали да рискувате един ден той да се досети, че вие сте бил главният организатор на нападението на фермата му.

— Стига! — изкрещя Де Ваал.

— Капитан Патрик Маккензи Фокс е бил единственият човек в Южна Африка, който е могъл да осъществи операция „Дива роза“. Вие сте наредили да бъдат убити жена му и децата му, знаейки, че човек, изпаднал в дълбока скръб, ще търси възмездие. Клането във фермата е било хитър удар. Дори хората ви в министерството не са могли да свържат нападението с никое познато бунтовническо движение. И през ума не е могло да им мине, че техният шеф е промъкнал тайно в страната чернокожи наемни убийци от Ангола.

Очите на Де Ваал изразяваха пълно отчаяние и изумление.

— Как е възможно да сте узнали всичко това?

— Като всеки добър разузнавач полковник Зееглер продължи да разследва, докато стигне до истината — поясни Пит. — Освен това, както правят всички морски капитани, Фокс си е водил дневник. Бях там, когато Ема се опита да го убие. Фокс спаси живота ми, преди корабът да се взриви. Но преди това е напъхал под ризата ми дневника си заедно с няколко реда за вас в непромокаема торбичка за тютюн. Страниците се оказаха невероятно интересно четиво, особено за президента ни и за директора на Управлението за национална сигурност.

— Между другото — продължи Пит, — онова фалшиво съобщение, което сте изпратили, за да въвлечете във всичко това и министър-председателя Кертсман, не изигра никаква роля. Белият дом беше доволен, като узна, че операция „Дива роза“ е била замислена и извършена зад гърба му. Така планът ви да оглавите свое правительство стана на пух и прах. Накрая Фокс ви изигра, макар и след смъртта си. Другите подробности бяха доставени от майор Мачита, който се съгласи да зарови томахавката заедно с полковник Зееглер, за да ви сложи на място. Колкото до моето присъствие, поисках и получих ролята на церемониалмайстор заради дълга си към капитан Фокс.

Де Ваал не откъсваше поглед от Пит, лицето му издаваше пълното му поражение; след това се обърна към Зееглер.

— Йорис, значи си ме предал?

— Никой не застава на страната на предателите.

— Ако някой заслужава да умре, то това си ти, Де Ваал — каза Мачита. Омразата като че ли струеше от порите му.

Де Ваал не му обърна внимание.

— Не можете току-така да екзекутирате човек с моето положение. Законът предвижда съдебен процес.

— Лично министър-председателят Керцман пожела да не се стига до скандал. — Зееглер говореше, без да гледа шефа си в очите. — Той предложи да умрете в изпълнение на служебния си дълг.

— Това ще ме направи мъченик. — Малка доза увереност възвърна хладнокръвието на Де Ваал. — Виждате ли ме като мъченик?

— Не, сър. Затова той се съгласи на предложението ми да бъдете обявен за безследно изчезнал. По-добре да станете завинаги забравена загадка, отколкото национален герой.

Твърде късно Де Ваал улови с поглед пробляването на стомана, когато ножът в ръката на Мачита се заби между слабините и пъпа му. Очите на министъра на от branата се изцъклиха от шока. Той се опита да заговори, устата му се размърда, но единственият звук, който излезе, беше животински рев. Червено петно се разля по униформата му.

Мачита държеше ножа за дръжката и наблюдаваше отблизо как смъртта обгръща Де Ваал. После, след като коленете на министъра се подкосиха, Мачита го бълсна назад и Де Ваал се строполи в отворения гроб. Тримата мъже пристъпиха до ръба и видяха как буци кал се търкуват надолу върху тялото му.

— Подходящ покой за тип като него — смънка под носа си Мачита.

Лицето на Зееглер изглеждаше бяло като платно. Той беше обръгнал от гледката на мъртвци на бойното поле, но тази тук беше нещо съвсем различно.

— Ще кажа на шофьора да зарие гроба.

Пит поклати глава.

— Не е нужно, Фокс mi отправи още една молба в дневника си. Обещах си аз да се погрижа за това.

— Както желаете — каза Зееглеер и се обърна да си върви.

Мачита гледаше така, сякаш искаше да каже нещо, но размисли и пое към храсталациите, ограждащи гробището.

— Почакайте — спря ги Пит. — Никой от вас не би искал да изпусне такава възможност.

— Каква възможност? — попита Зееглер.

— След като двамата сте работили заедно, за да отстраните един злокачествен тумор, ще бъде глупаво да не застанете лице в лице и не обсъдите различията си.

— Ще бъде напразно — каза презрително Зееглер. — Томас Мачита разговаря само с насилие.

— Като всички западняци, господин Пит, и вие сте наивник по отношение на нашата борба — заяви с каменно лице Мачита. — Разговорът не може да промени онова, което е предвидено да стане. Расисткото южноафриканско правителство ще падне навреме в ръцете на чернокожите.

— Мат на втория ход — каза Пит, — вие и двамата обявявате мат на втория ход.

— Може би във вашите очи, господин Пит — каза Зееглер. — За нас обаче нещата са толкова дълбоки, че никой страничен наблюдател не може да ги види.

Полковникът продължи към колата си, а Мачита се загуби сред шубраците.

Временното примирие свърши. Пропастта беше прекалено широка, за да се прескочи.

Вълна на безсилie, примесена с гняв, се надигна у Пит.

— Какво значение ще има това след хиляди години? — извика той след тях.

После взе лопатата и започна бавно да хвърля пръст в гроба, като се стараеше да не гледа Де Ваал. Скоро разбра, че вече никой нямаше да види отново министъра на от branата.

Когато свърши и старателно оформи могилата, той отвори една кутия, която лежеше на тревата до надгробния камък и извади от нея четири разцъфнали клонки от декоративен храст. Забоде ги в четирите ъгъла на гробното място на Фокс. После се изправи и отстъпи назад.

— Почивайте в мир, капитан Фокс. Дано не ви чака тежка присъда там, горе!

Без да чувства угрizение или тъга, а по-скоро удовлетворение, Пит пъхна кутията под мишница, нарами лопатата и се запъти към село Умконо.

Зад него четирите клонки извиваха цветовете си към африканското слънце.

ОМЕГА

Южен Тихи океан, януари 1989 година

Остров Ронджело — всъщност мъничък атол и остров само на име — представляваше усамотено парче земя, заобиколено от 160 000 квадратни мили тихоокеанска шир. Земната му маса се издигаше едва на метър от блестящия океан и беше невъзможно да се забележи от десет мили разстояние. Подгонени от вятъра и прилива, вълните се нахвърляха върху крехкия риф, ограждащ тясната ивица бял пясък, след което затваряха флангове от другата му страна, и продължаваха напред, докато не стигнаха друго парче суша.

Островът беше гол, с изключение на няколко гниещи кокосови палми, които яростните вълни бяха превърнали в пънове. В най-високата му точка, върху назъбени корали, лежаха костите на доктор Ветърли и екипа му — избелели и надупчени от пори с годините; празните им очни ябълки бяха обърнати към небето, сякаш очакваха спасение.

При залез-слънце гръмотевичните облаци зад Ронджело улавяха лъчите на последната дневна светлина и грееха с оранжево-златисти цветове. Точно в този момент една ракета се спусна безшумно от небето, а гърмът по пътя ѝ през атмосферата остана далеч зад нея.

Изведнък синьо-бяла светлина озари морето в радиус от стотици мили и огромно огнено кълбо погълна атола. След по-малко от секунда огнената маса изригна и се изду като огромен балон. Ослепителните цветове по повърхността му преляха от оранжево до розово и накрая до моравочервено. Ударната вълна запрепуска по водата като мълния и изравни надигащите се вълни.

После огненото кълбо се освободи от прегръдката на повърхността и се понесе нагоре към небето, смилайки милиони тонове корал, преди да ги изхвърли в спираловиден гейзер от пара и отломъци. Масата се разля в диаметър от пет мили и за по-малко от минута огненият ад достигна височина 35 000 метра. Там тя увисна,

постепенно започна да се охлажда, превръщайки се в огромен тъмен облак, който бавно се понесе на север.

Остров Ронджело изчезна. Единственото, което остана от него, беше вдълнатина, дълбока деветдесет метра и широка три километра. Но морето бързо я запълни и заличи всякакви следи от зеещата допреди миг рана. Слънцето се бе обагрило в странна жълто-зелена светлина, малко преди да се скрие зад хоризонта.

Бактериологическият организъм „Бърза смърт“ вече не съществуваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.